

CONCETTA LA MAZZA

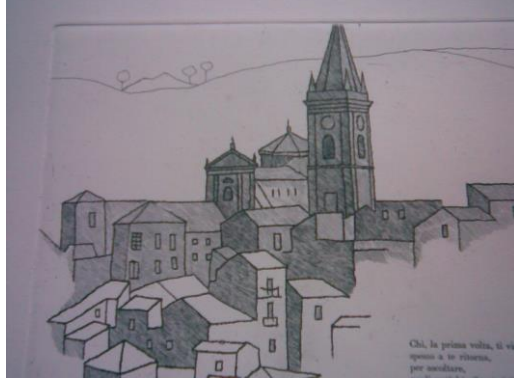
વાદળી આકાશની પેલે પાર

જીવનચરિત્ર

કોન્સેટા લા માઝાનો જન્મ 1936 માં નોવારા ડી સિસિલિયામાં થયો હતો, જે ડોમેનિકો લા માઝા અને ટેરેસા કોરેન્ટીની મોટી પુત્રી હતી. 1950 માં, તેણીની માસીને "સોંપણી" ના પીડાદાયક સમયગાળા પછી, તેણી ડોમોડોસોલામાં તેના માતાપિતા સાથે જોડાઈ, જ્યાં તેણી હજી પણ તેના પતિ જિયુસેપ સાથે રહે છે. તેને ત્રણ બાળકો છે: આર્માન્ડો, લ્યુસિયાનો અને ડેનિએલા. તાજેતરમાં નોવારામાં તેમના બાળપણને યાદ કરવાની અતિશય ઇચ્છા તેના મનમાં ઘર કરી ગઈ છે અને અહીં આ ઘનિષ્ઠ, વ્યક્તિગત ડાયરીનો જન્મ થયો છે, પરંતુ તે યુગના વાતાવરણના ટુચકાઓ અને સંદર્ભોથી ભરપૂર છે: શહેર, ગ્રામ્ય વિસ્તાર, લોકો, આદતો, બીજા વિશ્વ યુદ્ધના ઘેરા વર્ષોમાં તે પ્રદેશની પરંપરાઓ.

લેખનની આદિકાળની ઉર્જા

લિટલ કોન્સેટ્ટાને તેના કાકાઓને સોંપવામાં આવે છે અને તેની ઇચ્છા વિરુદ્ધ નગર અને તેના ક્વાસના મિત્રોથી દૂર કાસ્ટ્રાંગિયામાં રહેવા માટે દબાણ કરવામાં આવે છે. આમ તે ભૂખમરો, સમયની અજ્ઞાનતા, અંધશ્રદ્ધા અને દુર્વ્યવહાર વચ્ચેના યુદ્ધના કઠોર વર્ષોમાં એકાંતમાં તેની વ્યક્તિગત વાયા કુસિસની મુસાફરી કરે છે. યુદ્ધ પછી અનિવાર્ય સ્થળાંતર અને ઉત્તર તરફ કુદરતી રીતે મુશ્કેલ શરૂઆત.

આ બધું એક નાની છોકરીની નજર દ્વારા કહેવામાં આવે છે જે તેની સ્મૃતિમાં તેના પોતાના વિકાસના તબક્કાઓનું પુનરાવર્તન કરે છે અને જે આશ્ચર્યજનક તાજગી અને વક્રોક્તિના સૂક્ષ્મ દોર સાથે આપણને વાંચવાનો આનંદ આપે છે - છેવટે - અમારા કુટુંબ સમુદાયની પ્રતીકાત્મક વાર્તા, અમને ગહન રીતે ખસેડવા માટે સક્ષમ અને જે આપણામાંના દરેકનું છે.

કોન્સેટ્ટા લા માઝાની આ ટૂંકી નવલકથામાં, લેખન દરેક નિયમને તોડી નાખે છે અને મૂળ તરફ પાછા ફરે છે, કોઈપણ ઔપચારિક યોજનાવાદથી મુક્ત, એક અસ્પષ્ટ આંતરિક જીવનશક્તિ દ્વારા સંચાલિત, તે એક પ્રચંડ નદી બની જાય છે જે દરેક વસ્તુને છીનવી લે છે, તે આત્માનો મૂશળધાર વરસાદ છે.

કાકાઓ, એન્ટોનિયા અને મિશેલની આકૃતિઓ યાદગાર છે, જેમ નોવારાની છબી અવિસ્મરણીય રહે છે, તેટલી જ ઉદાર, પરબિડીયું અને મીઠી તે કઠોર અને કઠોર છે.

છેવટે, કિશોરાવસ્થામાં મુશ્કેલ સંક્રમણ જ્યારે બદલી ન શકાય તેવું બને છે, પરંતુ નાનકડી કોન્સેટ્ટા દુઃખ ભાગ્યને સ્વીકારતી નથી, તેણીની હિંમત અને ભવિષ્યની અવિશ્વસનીય આશાને કારણે, તેણીની આંખોને આભારી છે જે આકાશની પેલે પાર જોવા માટે સક્ષમ હતી. વાદળી

NINO BELVEDERE

“મારા માટે અગ્નિપરીક્ષા શરૂ થઈ. તે કદાચ ગરમ દિવસ હતો, 1938 નો ઉનાળો શરૂ થયો, હું બે વર્ષનો હતો અને મારી કાકી મને લેવા આવ્યા. કાપડની થેલીમાં તેણે બ્લાઉઝ અને બે જોડી પેન્ટી મૂકી, પછી હું મારા ઘરની બહાર નીકળી ગયો. હું એટલો નાનો હતો કે મને ખ્યાલ ન હતો કે તે દિવસે મારી વાયા ક્રુસિસ શરૂ થશે.

વાદળી આકાશની પેલે પાર

પ્રકરણ એક - પિતાનું ઘર

હવે તે એક જૂનો નિર્જન ખંડેર છે, જે કોબવેબ્સથી ગૂંગળાવે છે અને શલભથી કણસી આવે છે, પરંતુ, લાંબા સમય પહેલા, નોવારામાં, મેસિનાના પર્વતોમાં એક ભવ્ય કિલ્લાની નીચે પડેલા નગર, એન્જીયા જિલ્લાની એક ગલીમાં નજીકમાં એક ઘર હતું. ફુવારો. આગળનો દરવાજો આંતરિક દાદર પર ખુલ્યો જે પહેલા માળે ગયો જ્યાં લાકડાના પાટિયા સાથેનો એક નાનો ઓરડો હતો: તે બેડરૂમ હતો. તમે ઉપર ગયા અને ત્યાં રસોડું હતું, જો તમે તેને તે કહી શકો. એક ખૂણામાં એક પથ્થરનો સ્વેબ હતો જેના પર અગ્નિ પ્રગટાવવામાં આવતો હતો અને લોખંડની ત્રપાઈ હતી જેનો ઉપયોગ પાસ્તાના વાસણમાં કરવા માટે થતો હતો. સામે, દિવાલ પર લટકાવેલું, પીચ જેવો કાળો, લાકડાનો પાવડો, બે ચાળણી, એક નાનો અને એક મોટો, રોટલી પકવવા માટેનો પકાવવાની નાની ભઠ્ઠી, બાજુમાં અડધી સડી ગયેલી છાતી, એક ટેબલ, બે "ફરીઝી" અને કેટલાક રિકેટી ખુરશી અંતે એક ઓરડો હતો, જેમાં એક નાની બાલ્કની હતી જે ગલી તરફ નજર નાખતી હતી,

જ્યાં એક પથારી માટે ભાગ્યે જ જગ્યા હતી. તે છિદ્ર એ સામ્રાજ્ય હતું જ્યાં દાદા, જે 1934 માં વિધવા થયા હતા, રહેતા હતા. સીડીની નીચે લાકડાના ઢાંકણ સાથે એક પથરની શૌચાલય બનાવવામાં આવી હતી. ત્યાં કોઈ ગટરો ન હોવાથી, બાદમાં બહાર નીકળતી દુર્ગંધ ઘટાડવા માટે સેવા આપી હશે. સ્વાભાવિક રીતે ઘરમાં વહેતું પાણી અને વીજળી ન હતી, જે તે દિવસોમાં બેરોન પાસે પણ ન હતી. તેની બાજુમાં એક લાકડાનો દરવાજો હતો જે ખેતર તરફ દોરી જતો હતો જ્યાં લાકડા પર મરઘીઓ રહેતી હતી.

આ ખૂણામાં, વિશ્વની બહાર, મારી માતા, જે સીમસ્ટ્રેસ હતી, મારા દાદા સાથે રહેતી હતી, બે ભાઈઓ અને એક બહેન, તેમનાથી મોટા, પરિણીત હતા અને નોવારામાં પણ રહેતા હતા. મારી માતા સોનેરી, પાતળી, બાંધવામાં ખૂબ જ નબળી હતી, તેણીની ખૂબ જ નાજુક લાક્ષણિકતાઓ હતી અને તેના ચહેરા વિશે સૌથી વધુ ધ્યાનપાત્ર હતું, દૂધ જેવું સફેદ, બે મોટી વાદળી આંખો હતી, લગભગ હંમેશા ભયભીત અને ઉદાસી. કદાચ તેની માતાનું અચાનક મૃત્યુ, જ્યારે તે ચોવીસ વર્ષની હતી, તે તેની શારીરિક અને નૈતિક નાજુકતાનું કારણ હતું.

મારી દાદીના મૃત્યુના થોડા વર્ષો પછી, મારી માતા, તેમની એક પત્નીના હસ્તક્ષેપને આભારી, તેણીના પ્રિન્સ ચાર્મિંગને મળી. મારા પિતા બડિયાવેચિયાના એક ઉમદા પરિવારના હતા, જેઓ તમાકુ અને કરિયાણાની દુકાન ચલાવતા હતા. તે સખત કામદારોનો પરિવાર હતો, અને મારા પિતા, દરેક રીતે, ખૂબ જ સુંદર, ઊંચા, શ્યામ, આત્મવિશ્વાસ અને સાહસિક માણસ હતા. તે શહેરથી દૂર એક ગામમાં રહેતો હતો: તે ત્યાં પગપાળા, સારી ગતિએ, અડધા કલાકમાં પહોંચી શકતો હતો. તેના પિતા કોલસો લાવતા. માતા એક ગતિશીલ સ્ત્રી હતી, સવારે તે દુકાનમાં પૂરા પાડવામાં આવેલ સામાન ખરીદવા માટે ખચ્ચર સાથે નોવારા ગઈ હતી: તમાકુ, મીઠું અને ખાદ્ય વસ્તુઓ. તેણી હંમેશા તેના ગળામાં મોટી કાળી શાલ સાથે સુંદર પોશાક પહેરતી હતી, અને તેના ગ્રાહકોને માહિતગાર રાખવા માટે અખબાર પણ ખરીદતી હતી. ગામડામાં એ એક જ દુકાન હતી અને ખાવાના આઠ મોં હોવા છતાં એ ઘરમાં સુખાકારીનો અભાવ નહોતો.

મોડી સાંજે તેણે દેખીતી રીતે હવે ટીપ્સી ગ્રાહકોને - અને તેના પાકીટમાં - વાઇનને રંગીન સોડાથી પાતળું કરીને મદદ કરી. બાળકોને હંમેશા તેમના માતા-પિતાનું કામ વારસામાં મળતું ન હોવાથી, મારા પિતા મોચીનો વેપાર શીખ્યા

હતા. થોડા મહિનાઓ સુધી ચાલેલી સગાઈ પછી, મારા પિતા અને માતા, એકવાર લગ્ન કર્યા પછી, એન્જીયા જિલ્લામાં કુવારા પાસેના ઘરમાં તેમના પ્રેમનો માળો બનાવવા ગયા. બરાબર નવ મહિના પછી હું આ દુનિયામાં આવ્યો અને, એક પવિત્ર દક્ષિણ રિવાજ મુજબ, મેં મારા પૈતૃક દાદી, કોન્સેટાનું નામ લીધું. મારી નાજુક ઉંમર હોવા છતાં મારી ત્વચા કાળી અને કરચલીવાળી હતી, હું હંમેશા રડતી. અમારી પાસે ઢોરની ગમાણ ન હોવાથી, મારા દાદાએ આખો દિવસ મને તેમના હાથમાં પારણું કરવાની ફરજ પડી હતી, અને રાત્રે હું મારા પપ્પા અને મમ્મી સાથે મોટા પથારીમાં સૂઈ ગયો હતો. બધા હિસાબે હું ખૂબ જ નીચ અને અસહ્ય હતો. થોડા મહિના પછી, દેશમાં કામની અછત જોઈને, મારા પિતાએ સાર્દિનિયામાં કામ કરવા જવાનું નક્કી કર્યું. જ્યારે તે બીજા ટાપુ માટે રવાના થયો ત્યારે તેણે તેની માતાને રડતા બાળક અને તેના ગર્ભમાં લાત મારતા અન્ય પ્રાણી સાથે છોડી દીધી.

જ્યારે હું વીસ મહિનાનો હતો ત્યારે મારી બહેન રોઝાનો જન્મ થયો હતો. આ નામ તેમના મામાનું હતું. કોન્સેટ્ટાથી વિપરીત, રોઝા - ફરીથી મારી માતાના કહેવા પ્રમાણે - સુંદર, સફેદ અને ગુલાબી રંગની હતી, ભૂરા વાળ બે સુંદર વાદળી આંખોથી સુશોભિત સુમેળભર્યા ચહેરાની રચના કરે છે: એક ફૂલ, તેના નામ જેવું! એટલા માટે કે જ્યારે મારી માતા તેના હાથમાં રોઝા લઈને પાણી લેવા માટે કુવારા પર ગઈ, ત્યારે તેના મિત્રોએ તેને પૂછ્યું કે બે સંપૂર્ણપણે અલગ પુત્રીઓને જન્મ આપવાનું કેવી રીતે શક્ય છે. - અહીં કોણ છે, રુસિના, હા, તમે બિલિયક છો, પણ બીજી એક... - આ એક, રોઝિના, સુંદર છે, પણ બીજી... મિત્રોએ તેમના હોઠ ઝીણવટથી કહ્યું. દરમિયાન, આ પરિસ્થિતિમાં હું સતત બેચેન રહ્યો, જાણે મને મારી અગ્નિપરીક્ષાની પૂર્વસૂચનાની અનુભૂતિ થઈ, જે, ભગવાનનો આભાર, રાજીનામું આપીને ન હોવા છતાં, સહન કર્યું.

બાકીની વાર્તા કહેવા માટે, પ્રથમ, મારે તમને મારી કાકી એન્ટોનીયા સાથે પરિચય કરાવવો જોઈએ, ટૂંકમાં, zì 'Ntuoia. તે મારી માતાની મોટી બહેન હતી, બંને વચ્ચે સત્તર વર્ષનો તફાવત હતો. તે ટૂંકી, ભરાવદાર સ્ત્રી હતી, તેની આંખોમાં ગંદા વાળ આવતા હતા. તેનો ઉપેક્ષિત ચહેરો તેના કરતા વૃદ્ધ દેખાતો હતો અને તેની ખાલી નજરમાં માત્ર એટલું જ અપમાન હતું. વીસ વર્ષની ઉંમરે, લગ્ન યોગ્ય ઉંમરે, તેણીએ તેના પ્રથમ પિતરાઈ ભાઈ સાથે લગ્ન કર્યા, જે હમણાં જ સેમ્પિઓન ટનલમાં કામ પરથી પરત ફર્યા હતા, જે વિધવા હતી અને તેને ત્રણ વર્ષનો પુત્ર

હતો. આ માણસ, મારા કાકા મિશેલ, કાકા મિશેરી, એક નાનો માણસ હતો અને રાજા વિટ્ટોરિયો ઇમેન્યુએલ III ની પ્લબ્લિયન નકલ જેવો દેખાતો હતો, તે નગરની એક ખૂબ જ લાક્ષણિક શેરીમાં લગભગ બે મીટર પહોળા પગથિયાં સાથેના મકાનમાં રહેતો હતો. તે એક સુંદર ઘર હતું. ભોંયતળિયે સુથારની દુકાન હતી જેમાં એક વાઇસ સાથેનું મોટું સેન્ટ્રલ કાઉન્ટર હતું, બે દિવાલ કેબિનેટ જ્યાં તે રાસ્પ, છીણી, ગિમલેટ, ગૂજ અને ઓજર્સ રાખતો હતો, તેણે બનાવેલા ટેબલના પગને ગોળ કરવા માટે એક લેથ, એક ગ્રાઇન્ડીંગ વ્હીલ જે પ્લેન અને બ્લેડને શાર્પ કરવા માટે પીરસવામાં આવે છે, ગુંદરને પ્રવાહી બનાવવા માટે સોસપેન સાથેનો લાકડાનો સળગતો સ્ટોવ, દરેક જગ્યાએ સ્ટેક કરેલા બોર્ડ, દિવાલ સાથે જોડાયેલી થોડી કરવત, ઘોડાના નાળ, બકરીના શિંગડા અને કાયબાની ચામડી જેવા કેટલાક નસીબદાર આભૂષણો, ટૂંકમાં, એક તે સ્થાનો કે જે હવે ફક્ત યાદોની દુનિયા સાથે સંબંધિત છે.

લાકડાની સીડી પહેલા માળે જતી હતી, જ્યાં સિરામિક ટાઇલ્સવાળા બે વિશાળ રૂમ હતા, તે દિવસોમાં એક લક્ઝરી, મારા કાકા દ્વારા બનાવેલ સાઇડબોર્ડ, એક સોફા, એક ટેબલ અને રાફિયાથી વણાયેલી કેટલીક ખુરશીઓ, એક પ્રકારનું વનસ્પતિ દોરડું હતું. ઓગસ્ટના મધ્યમાં શેરી તરફ નજર નાખતી નાની બાલ્કનીમાંથી, જ્યારે ધારણાનું સરઘસ એબી તરફ ચઢ્યું હતું, ત્યારે કોઈ વ્યક્તિ પોતાના હાથથી મેડોનાના તાજ પહેરેલા માથાને સ્પર્શ કરી શકે છે. જો કે, બીજા માળેથી, તમે રોકા સાલ્વાટેસ્ટા જોઈ શકો છો અને સામે, ઘરો વચ્ચેની તિરાડ દ્વારા, તમે પર્વતોના ભવ્ય લેન્ડસ્કેપની પ્રશંસા કરી શકો છો જે ધીમે ધીમે વાદળી આકાશની પેલે પાર વિસ્તરેલ છે, જ્યાં સુધી તમે સમુદ્ર સુધી પહોંચશો નહીં, ખાસ કરીને. વસંતના ઠંડા દિવસોમાં જ્યારે કોઈ ઝાકળ ન હતી, ત્યારે તમે ક્ષિતિજની ધાર પર વલ્કેનો અને પછી લિપારી, સ્ટ્રોમ્બોલી અને અન્ય તમામ ટાપુઓ જોઈ શકો છો: એક કુદરતી નજારો, એક ચમકતું મલ્ટીરંગ પોસ્ટકાર્ડ.

બીજી સીડી પહેલા માળે ગઈ, જ્યાં રસોડું અને બેડરૂમ હતા, પ્રથમ ખૂબ જ જગ્યા ધરાવતી બ્રેડ માટે લાકડાના પકાવવાની નાની ભઠ્ઠી અને રસોઈ માટે કાસ્ટ આયર્ન કોલસાના સ્ટોવથી સજ્જ હતી. તે નિ:શંકપણે એક સુંદર ઘર હતું, ઘરના સૌથી જરૂરી કામો કરવા માટે ગટર સાથે સિંક વિના રસોડામાં અસુવિધા સિવાય. તે સમયે કેટલીક સગવડતા હજુ પણ અકલ્પ્ય હતી. વાસ્તવમાં, જાહેર કુવારામાંથી ઝીંક હોપરમાં પાણી લેવામાં આવતું હતું અને પછી તેને બીજા માળે

લઈ જવામાં આવ્યું હતું જ્યાં તેને વાસણ ધોવા માટે મોટા ટેરાકોટા બેસિનમાં રેડવામાં આવ્યું હતું. સિંકમાં ગટર ન હોવાથી બેસિનમાંથી પાણી ફરી ગ્રાઉન્ડ ફ્લોર પર લાવીને શૌચાલયમાં ફેંકવામાં આવ્યું હતું. એક મહિલા માટે તે ખૂબ જ થકવી નાખનારું કામ હતું. ગુલામી અને અપમાનજનક સ્થિતિ, તમામ માનવ સહનશક્તિની મર્યાદા સુધી, રાત્રિભોજન સમયે તેની ચરમસીમાએ પહોંચી ગઈ જ્યારે કાકી એન્ટોનિયા, તેના પતિના આદરને લીધે, તેણે તે જ પ્લેટમાંથી ખાવું પડ્યું જ્યાં તેણે પહેલાં ખાધું હતું, અને, કદાચ, દેવસન. તે જ વસ્તુનું પુનરાવર્તન કર્યું, પરંતુ મને આની કોઈ સ્પષ્ટ યાદ નથી.

અંકલ મિશેલ એક અંધકારમય અને ખરાબ માણસ હતા, તે જેટલા મહેનતુ હતા તેટલા જ તે મૂર્ખ હતા, તેની પાસે હૃદયને બદલે રેતીના પત્થરનો મેલેટ હતો. મેં તેની આંખોમાં ક્યારેય અન્ય પ્રત્યેની માયા કે કરુણાની ઝાંખી જોઈ નથી. તેણીએ તેના પુત્રની સંભાળ રાખવા માટે તેણીની કાકીને ઘરે રાખી હતી, તેણીએ તેના માટે ભોજન બનાવવું પડતું હતું, તેના નોકર તરીકે કામ કરવું પડતું હતું અને હંમેશા હા, હા, હા કહેતી હતી. તે બાલ્કની તરફ પણ જોઈ શકતો ન હતો અન્યથા મુશ્કેલી ઊભી થાય, જ્યારે લગભગ દરરોજ સાંજે કામ પછી તે તેના મિત્રો સાથે દારૂ પીવા માટે વીશીમાં જતો.

તે પરસેવાથી લથબથ અને એવા દુર્ગંધભર્યા શ્વાસ સાથે ઘરે પાછો ફર્યો કે તેની નજીક રહેવું અશક્ય હતું. તેના બદલે, મારી કાકી, તેલના પ્રકાશમાં, ખાધા વિના પણ મોડી રાત સુધી તેની રાહ જોતી. જ્યારે નાનો રાજા પાછો ફર્યો - ઘણી વાર તેની પાસે સીડી ચડવાની શક્તિ પણ ન હતી - થાકીને તે પોતાને ધૂળવાળા વર્કબેન્ચ પર છોડી દેતો અને શાંત થવા માટે આખી રાત ત્યાં જ રહેતો. કાકી એન્ટોનિયા, બધું હોવા છતાં, તેને ઓવરકોટથી ઢાંકી દીધી અને સવાર સુધી તેની દેખરેખ રાખવા પ્રેમથી તેની બાજુમાં બેઠી. તેથી વર્ષો વીતી ગયા અને આટલી બધી ભક્તિના બદલામાં, તે દ્રશ્યો ટાળવા માટે તેના સંબંધીઓને મળવા પણ જઈ શકી નહીં. તે, ઈષ્ટ્યાળુ, ક્ષુદ્ર અને આધિપત્યપૂર્ણ, તેણીને ઘરની બહાર નીકળતી અટકાવવા માટે તેણીના રફીંગ દોરો, કાંસકો, વાળની ક્લિપ્સ અને અન્ય વસ્તુઓ ખરીદવા ગયો. જ્યારે તેઓને લગ્ન સમારંભમાં આમંત્રિત કરવામાં આવ્યા હતા, ત્યારે અંકલ મિશેલ છેલ્લી ક્ષણ સુધી ઘરે પાછા ફર્યા ન હતા અને જ્યાં સુધી સંબંધીઓ તેમના પતિને શોધવામાં સફળ ન થાય ત્યાં સુધી કાકી એન્ટોનિયા એકલા ન જઈ શકે. દરેક સમયે અને પછી તેઓ તેને સમજાવવામાં સફળ થયા,

અન્ય સમયે તે સમયસર પહોંચ્યો, પરંતુ પછી, પાર્ટીની મધ્યમાં, તે ગાયબ થઈ ગયો અને કાકી એન્ટોનિયા, નિરાશ અને દિલગીર, બધા હતાશ થઈને ઘરે પાછા ફર્યા. જેમ જેમ સમય પસાર થતો ગયો તેમ તેમ તેણીએ કડવાશ અને ઉદાસી એકઠી કરી, તેણી એકલતામાં હોવાથી કોઈની સાથે વાત કરી શકતી ન હતી, અને તે અત્યાચારી માથાનો દુખાવો અને દાંતના દુઃખાવાનો શિકાર બની હતી જેણે તેણીને અઠવાડિયા સુધી ત્રાસ આપ્યો હતો.

એક દિવસ એક પાડોશી, ખૂબ જ સારા અને ધર્મનિષ્ઠ, અંકલ મિશેલને બોલાવે છે અને તેણે તેની પત્નીને પીડાતા તમામ દુર્વ્યવહાર માટે તેને ઠપકો આપ્યો હતો: - તમારે શરમ આવવી જોઈએ - તેણીએ તેના પર બૂમ પાડી - એક સ્ત્રીને આટલું દુઃખ પહોંચાડવા માટે... એન્ટોનિયાને જરૂર છે. થોડી હવા મેળવો, તમારે તેને ઘરે અલગ રાખવાની જરૂર નથી, તેણે બહાર જવું જોઈએ, સમૂહમાં જવું જોઈએ, સંબંધીઓ પાસે જવું જોઈએ, જેમ કે બધા ખ્રિસ્તીઓ કરે છે. સૌથી અગત્યનું, તેણીને ચાલવા જવાની જરૂર છે, આ એકમાત્ર રસ્તો છે કે તેણીનો માથાનો દુખાવો દૂર થશે... - પાડોશીએ થોડો વિરામ લીધો, પછી આગળ કહ્યું: - અહીંથી એક કલાક કરતાં ઓછા સમયમાં, ખચ્ચરના પાટા પર પગપાળા જઈ રહ્યો છું, અમારી પાસે થોડી જમીન અને થોડું ઘર છે જેમાં છત નીચે રસોડું છે અને બીજો થોડો ભીનો ઓરડો છે જેનો ઉનાળામાં બેડરૂમ તરીકે ઉપયોગ કરી શકાય છે. આ જમીનમાં હેઝલનટના છોડ, અંજીર, મેન્ડરિન, મેડલર, દ્રાક્ષ, ઝિઝોલ, સફરજન, નાશપતી, ઓલિવ, ટૂંકમાં, ભગવાન તરફથી દરેક સારી વસ્તુ છે.

જેમ તમે જાણો છો, મારા ભાઈના મૃત્યુ પછી, મારે મારી કાકીની સંભાળ રાખવી પડશે અને હું હવે ગ્રામ્ય વિસ્તારની સંભાળ રાખી શકતો નથી, તેથી જ મેં તેને વેચવાનું વિચાર્યું. તમે તેને કેમ ખરીદતા નથી? આ રીતે તમારી પત્નીને સારી હવા શ્વાસ લેવાની તક મળશે... શરૂઆતમાં અંકલ મિશેલ અચકાયા પણ પછી તે તેની મુલાકાત લેવા ગયા અને તેને ખરીદવા માટે પણ ખાતરી આપી. થોડા સમયમાં કરાર થયો અને મિલકત તેની બની ગઈ. આમ, વિટ્ટોરિયો ઇમેન્યુએલ III ના દેખાવ જેવા, વધુને વધુ ચાલાક અને વિશ્વાસઘાત, કાકી એન્ટોનિયાને પ્રસ્તાવ મૂક્યો: - તમે અંજીર ચૂંટતા શીખશો અને તેમને સૂકવવા દો. જ્યારે તમારે કપડાં ધોવાના હોય ત્યારે તમે નદી પર જશો અને તેને શુદ્ધ કરવા માટે રેતીમાં ખાડો ખોદીને પીવા અને રસોઈ માટે જરૂરી પાણી મેળવશો. - અમે ગ્રામ્ય વિસ્તારમાં રહેવા માટે નિવૃત્ત થઈ શકીએ: હું સુથાર તરીકે કામ કરીશ. જે પરિવારો સાન

બેસિલિયો, વાલાન્કાઝા, બડિયાવેચિયા અને પિયાનો વિગ્ના નજીકના ગામડાઓમાં રહે છે. શિયાળામાં જ્યારે નદી પાણીથી ફૂલી જશે ત્યારે તે અસ્વસ્થતા અનુભવશે પરંતુ હું આ અવરોધ દૂર કરીશ. બીજી તરફ, તમે ગ્રામ્ય વિસ્તારનો આનંદ માણી શકશો. તેણીની નજર નીચી કરીને, કાકી એન્ટોનિયાએ ફરી એકવાર, તેણીને આદેશ આપ્યો તે પ્રમાણે કર્યું: - કુઓમુ તુ વોઇ, ઇયુ ફાઝુ. - જેમ તમે ઇચ્છો છો, હું કરીશ, ગરીબ છોકરીએ આજ્ઞાકારી જવાબ આપ્યો.

પ્રકરણ બે - આ દુનિયાની બહાર

1936 ની વસંતઋતુની શરૂઆતમાં, ગરીબ છોકરી અને તેના કાકા મિશેરી નદીના પલંગની નજીક, ગ્રામ્ય વિસ્તારમાં, કાસ્ટ્રાંગિયામાં રહેવા ગયા. બડિયાવેચિયા, સાન બેસિલિયો અને વાલાન્કાઝાના વિવિધ ગામોમાં આ વાત ફેલાઈ ગઈ કે તે હજુ પણ ઉપલબ્ધ છે અને લોકોએ તેને નોકરી માટે બોલાવ્યા. તે દિવસોમાં એવો રિવાજ હતો, ભલે આજે તે વિચિત્ર લાગે, કે જ્યારે તેમને ટેબલ, બારી, દરવાજો અથવા કપડાની જરૂર હોય, ત્યારે તેઓ સુથારને બોલાવતા અને તેમને તેમના ઘરે હોસ્ટ કરતા: તેઓએ તેમના માટે એક વર્કબેંચ તૈયાર કરી અને તેઓએ જરૂરી લાકડું ઉપલબ્ધ કરાવ્યું. અંકલ મિશેલ ટૂલ્સ લાવ્યા અને જ્યાં સુધી કામ પૂરું ન થાય ત્યાં સુધી સ્થળ પર જ રહ્યા.

તેઓએ તેને એક ઝાડ કાપવા માટે બોલાવ્યો અને તેને થોડા વર્ષો સુધી સૂકવવા માટે છોડી દીધું. ત્યારબાદ વૃક્ષની થડને દિવાલ પર લગાવી દેવામાં આવી હતી. સુથારે ઉપરથી કરવત પકડી હતી અને નીચે એક મદદનીશ: "સેરા સેરા માસ્ટ્રો ડાસિઓ ચે ડુમે ફાગિમ્મો એ કેસિયા" (સો સો ઓર ગ્રેટ માસ્ટર ચાલો કાલે છાતી બનાવીએ).

ઝાડનું થડ એક દીવાલ પર લગાવેલું હતું. એક વિશાળ કરવતથી તેઓએ બોર્ડ મેળવ્યા અને તેની મદદથી તેઓએ બારીઓ, પથારી અને કપડા બનાવ્યા. આ કામ કરવા માટે તે 4 વાગ્યે ઉઠ્યો અને તેની હેવરસેક અને સોય સાથે નીકળી પડ્યો. જ્યારે તે તેના ઘરે પહોંચ્યો, ત્યારે ગ્રાહકોએ તેને ડુંગળી સાથે તાજું દૂધ અને બ્રેડનો ટુકડો આપ્યો. મધ્યાહન સમયે પાસ્તાની પ્લેટ અને ચીઝનો ટુકડો. સાંજના

સમયે તેણે કામ કરવાનું બંધ કર્યું અને નોવારામાં રવિવારે બિલ ચૂકવતા પહેલા તેઓએ તેને પ્રથમ ડિપોઝિટ તરીકે ઘરે બનાવેલી થોડી રોટલી આપી.

થોડા વર્ષો વીતી ગયા અને દીકરો, તુરિલુ, મોટો થયો હતો અને તેણે જાતે જ સમજી લીધું હતું કે તે વિશ્વની કોઈ પણ વસ્તુ માટે, બાકીનું જીવન ગ્રામ્ય વિસ્તારોમાં એકાંતમાં વિતાવવાનો ઇરાદો ધરાવતો નથી. તે તેના પિતા પાસેથી વેપાર શીખ્યો હતો પરંતુ તે નિષ્ણાત બનવા અને કેબિનેટ મેકર બનવા માંગતો હતો. તે તેના પિતાને તેને એવા શહેરમાં મોકલવા માટે સમજાવવામાં સફળ થયો જ્યાં આ કળા શીખવાની શક્યતા હતી. તે કેટાનિયા ગયો અને બે વર્ષની એપ્રેન્ટિસશીપ પછી તે ખૂબ જ સારો બન્યો, તેણે તે નોકરી કરવા માટે તૈયાર અનુભવ્યું, અને તે હવે ઓગણીસ વર્ષનો હોવાથી તેણે વિચાર્યું કે હવે તેનો પોતાનો પરિવાર શરૂ કરવાનો સમય આવી ગયો છે. વર્ષોથી તે એક ભરવાડની પુત્રીને જાણતો હતો અને તેણે લગ્ન કરવાનું નક્કી કર્યું હતું પરંતુ તે તેના કાકા મિશેરીની ઈચ્છા વિરુદ્ધ હતું જે ઈચ્છતા હતા કે તેનો પુત્ર તેની જ્ઞાતિની સ્ત્રી સાથે લગ્ન કરે. તે દિવસોમાં, અવિશ્વસનીય, પરંતુ તે આના જેવું હતું: એક કારીગર માટે ભરવાડની પુત્રી સાથે લગ્ન કરવા એ અપમાનનો મોટો સ્ત્રોત હતો. પિતા અને પુત્ર વચ્ચે અચાનક એક મોટો સંઘર્ષ ફાટી નીકળ્યો જેણે તુરિલુને તેના પિતા અને સાવકી માતાથી નિશ્ચિતપણે અલગ થવા દબાણ કર્યું. તેના નવા પરિવાર સાથે તે નગર છોડીને કોમોમાં રહેવા ગયો જ્યાં તેણે તેના કામ દ્વારા ભાગ્ય કમાવ્યું.

કાકાઓને કોઈ સંતાન ન હતું, તેથી, તુરિલુના જવાથી, તેઓ ચોક્કસપણે એકલા પડી ગયા. આ એકલતાથી સૌથી વધુ પીડાતી વ્યક્તિ કાકી એન્ટોનિયા હતી જેણે આખો દિવસ તેની આસપાસ ગુંજી રહેલા પક્ષીઓ, માખીઓ અને મચ્છરો સાથે વાતચીત કરવામાં પસાર કર્યો હતો. ગ્રામ્ય વિસ્તારની એ ગુફામાં તેને કોઈની સાથે વાત કરવાનો મોકો નહોતો. માત્ર ક્રિસમસ, ઇસ્ટર અથવા ઓગસ્ટના મધ્યમાં મેડોના અસુન્ટાના તહેવાર જેવી મહત્વની રજાઓના પ્રસંગે જ તે મારી માતાને મળવા માટે શહેરમાં જઈ શક્યો હતો. આમાંની એક મુલાકાત દરમિયાન, તેણીની સ્થિતિ વિશે લાંબા સમય સુધી ફરિયાદ કર્યા પછી, તેણીએ તેણીની બહેનને પ્રસ્તાવ મૂક્યો: - પ્રિય ટેરેસા, મેં નોંધ્યું છે કે તમારી પાસે બે નાની છોકરીઓ સાથે વ્યવહાર કરવા માટે ખૂબ જ છે, કોન્સેટ્ટાને મને સોંપો, જેથી તમે તમારા માટે યોગ્ય બની શકશો. પોતાને નાનાને સમર્પિત કરવા માટે વધુ મુક્ત. હું તેણીને દેશભરમાં લઈ જઈશ જ્યાં હવા વધુ સારી હશે અને તેણીનું ભલું કરીશ -

મારી માતા શરૂઆતમાં અનિશ્ચિત હતી પરંતુ પછી, હંમેશની જેમ, તેણીને સરળતાથી કન્ડિશન્ડ પાત્ર આપવામાં આવ્યું, તેણીની બહેનના આગ્રહ પછી તેણી સંમત થઈ.

મારા માટે અગ્નિપરીક્ષા શરૂ થઈ. તે કદાચ ગરમ દિવસ હતો, 1938 નો ઉનાળો શરૂ થયો, હું બે વર્ષનો હતો અને મારી કાકી મને લેવા આવ્યા. કાપડની થેલીમાં મેં બ્લાઉઝ, બે જોડી પેન્ટી મૂકી અને બધું જ અજાણ હું મારું ઘર છોડીને નીકળ્યો. હું એટલો નાનો હતો કે મને ખ્યાલ ન હતો કે તે દિવસે મારી વાયા ક્રુસિસ શરૂ થશે. અમે ખચ્ચર ટ્રેકને અનુસર્યા ત્યાં સુધી કે અડધો કલાક અથવા કદાચ વધુ સમય પછી અમે કાસ્ટ્રાંગિયા (કેસાન્ડ્રા!) ના ખૂબ જ આશ્વાસનજનક નામ સાથે આ એકાંત સ્થળે પહોંચ્યા, લગભગ જાણે દુર્ભાગ્યની આગાહી કરવા માટે, ટૂંકમાં નામ પહેલેથી જ સંપૂર્ણ યોજના હતું, ભલે હું તે સમયે તે સમજી શક્યો નહીં. પતિએ શરૂઆતમાં મારું સારું સ્વાગત કર્યું, કાકીએ મારી ગમતી જીતવા માટે મને થોડી મીઠાઈઓ ખરીદી અને જ્યારે તે મારી સાથે મારી માતાને મળવા નોવારામાં જતી ત્યારે તે હંમેશા મને આગ્રહપૂર્વક કહેતી કે મારે ઘરે પાછા ન જવું જોઈએ પરંતુ તે વધુ સારું હતું. તેની સાથે મોટો થયો જે એકલી હતી અને તે મારી માતા બનશે. હું આજ્ઞા પાળવા સિવાય કંઈ કરી શકતો ન હતો.

દરમિયાન, મારા પિતા સાર્દિનિયાથી પાછા ફર્યા, માત્ર એક અઠવાડિયું રોકાયા, મારી માતાને ગર્ભવતી કરાવવા માટે પૂરતું હતું, અને ફરીથી ચાલ્યા ગયા. તે 1939 હતું અને તે પછીના વર્ષે એન્ટોનીએટાનો જન્મ થયો. મને હજુ પણ અસ્પષ્ટપણે યાદ છે કે મારી કાકી એન્ટોનિયા મને મારી માતાને જોવા માટે નોવારા લઈ ગયા અને મેં મારી બહેનને પહેલી વાર જોઈ. હું નાની એન્ટોનીએટાને ગળે લગાડવા ઘરે જ રહેવા માંગતો હતો, પરંતુ મારી કાકી, મારા જીવન પર વધુને વધુ નિયંત્રણમાં, સૈનિકની જેમ સખત, મને કહ્યું: - ઘરે ટર્નેમ્મુ, હું તમને એક સુંદર કારણ બનાવીશ - (ચાલો ઘરે જઈએ, હું તમને એક સુંદર ઢોંગલી બનાવીશ).

જ્યારે અમે ઝુંપડીમાં પહોંચ્યા ત્યારે તેણે મારા હાથોમાં લાલ રંગની, ભયાનક આંખો સાથે સ્ટફ્ડ "કોસિટ્ટા" મૂક્યો. હું ડરી ગયો. તે એક એવો સમય હતો જેમાં હું હંમેશા રડતો હતો કારણ કે હું નોવારા મારા દાદા અને માતા પાસે પાછા જવા માંગતો હતો, પરંતુ કાકા એન્ટોનિયાને મનાવવાનો કોઈ રસ્તો નહોતો: મારી દરેક ફરિયાદથી તેનું હૃદય ડરેલું અને બહેરું હતું. પ્રથમ ત્રણ વર્ષમાં અમે કાસ્ટ્રાંગિયામાં

દેશના મકાનમાં ઘણો સમય વિતાવ્યો, જ્યાં કોઈ જીવંત આત્મા ન હતો, ફક્ત ભાગ્યે જ આસપાસ પથરાયેલા ઘરોમાં રજા મેળવનારાઓ જોવા મળતા હતા.

રવિવારે અમે ગામમાં ગયા અને હું મારી માતા, મારી નાની બહેનો અને મારા દાદાની મુલાકાત લીધી. દાદા મૂછવાળા સરસ માણસ હતા. તેણે તેની સાથે સ્નફબોક્સ રાખ્યું હતું જેને તે ક્યારેક સુંઘતો હતો. શિયાળામાં તે મને તેના ડગલા નીચે લઈ જતો અને હોસ્પિટલની ઉપર આવેલી "સાયનકાડિટ્ટા" ટેવર્નમાં થોડી મીઠાઈઓ ખરીદવા અને વાઈનનો સ્વાદ લેવા માટે ચોકમાં લઈ જતો. સાંજે અમે કાસ્ટ્રાંગિયા પાછા ફર્યા.

કેટલીક સાંજે કાકા બેન્ડ સાથે રિહર્સલ કરવા ગયા, જ્યાં તેમણે ટ્રોમ્બોન વગાડ્યું, પછી તેઓ વીશીમાં પીવા માટે રોકાયા અને જીવંત ગામડામાં પાછા ફર્યા. કાસ્ટ્રાંગિયાથી 500 મીટર દૂર તેણે "કોન્સેટ્ટીના, 'ntoia..." કહેવાનું શરૂ કર્યું. આ દરમિયાન ઘરમાં માસીએ ત્રપાઈ પર પાણી ગરમ કરવા માટે માટીના વાસણ તૈયાર કર્યા હતા. રસોઈના અડધા રસ્તે તેણે ઉકળતા પાણીનો લાડુ રેડ્યો હતો, કદાચ વાઈનનો નિકાલ કરવા માટે. લોખંડના તપેલામાં મારી કાકીએ પાસ્તા બનાવવા માટે ટામેટાં સાથે ડુંગળી તૈયાર કરી. ડુંગળી ઓછી રાંધવામાં આવી હતી અને મને ઉલ્ટી કરી હતી. "ખાઓ, નહીંતર હું પટ્ટો લઈશ અને તમને લાશ આપીશ..."

તે સમયે વેનેટીયન મૂળની એક મહિલા સાન બેસિલિયોની મિડવાઇફ હતી. જ્યારે શિયાળામાં નદીમાં પૂર આવતું હતું, ત્યારે કાકા મિશેલે તેને તેના ખભા પર (એક સિઆનકેલિયા) નોવારામાં ફાર્મસીમાં ખરીદી કરવા માટે લઈ ગયા હતા. તે ઘરે રોકાઈ ગયો અને કહ્યું "એન્ટોનિયા, તેણીને એક શાલ આપો, તે ઠંડી છે". બિયારી કાકી, મને ખબર નથી કે તે સમજી ગઈ કે તે મિશેલની પ્રેમી છે.

હું હવે પાંચ વર્ષનો હતો, ગ્રામ્ય વિસ્તારમાં એકલો હતો, કોઈની સાથે બોલ્યા વિના હું જંગલી પ્રાણી જેવો થઈ ગયો હતો. મને બધાની શરમ આવતી હતી. જ્યારે અમે નોવારા ગયા ત્યારે હું છુપાઈ ગયો કારણ કે મને લોકોનો ડર હતો. પડોશીઓને આ પરિવર્તનનો અહેસાસ થયો અને તેથી મારા કાકાઓને મને કિન્ડરગાર્ટનમાં મોકલવાની સલાહ આપી. સદ્ભાગ્યે કાકાઓ રાજી થઈ ગયા. તેથી એક સવારે મારી કાકીએ મારા કાકા મિશેલને મને એક બિસ્કીટ ખરીદવા

મોકલ્યો અને તે સફેદ સ્ટ્રો બાસ્કેટમાં મૂક્યો જે મારા દાદીમાએ મને આપ્યું હતું. બિસ્કિટની સાથે તેણે એક તાજું ઈંડું મૂક્યું. તે મારી સાથે ગામ એબી પાસે આવેલી નર્સરીમાં ગયો. જ્યારે સાધ્વીએ મને આવકારવા માટે દરવાજો ખોલ્યો ત્યારે હું ચીસો પાડવા લાગી. ડરથી મેં ટોપલીને ફ્લોર પર ફેંકી દીધી, ઈંડું વિખેરાઈ ગયું અને આખા ફ્લોર પર ગંદકી રહી ગઈ. મારી કાકીએ મને જોરથી માર મારીને સજા કરી અને મને ઘરે લઈ ગયા. તેથી કિન્ડરગાર્ટનનો મારો પ્રથમ દિવસ પણ મારો છેલ્લો બની ગયો.

એવું બન્યું કે હું ચાર વર્ષનો હતો ત્યારથી મારા કાકા કહેતા: - કોન્સેટિના, નોવારા જાઓ અને મને માથાના દુખાવા માટે કાર્મીરી (ટ્રાન્કવીલાઈઝર) લાવો. હું ફેરેટની જેમ ખચ્ચરના પાટા સાથે દોડ્યો, ગ્રીકો જિલ્લામાંથી પસાર થયો, કેટલીકવાર મારી તરસ છીપાવવા માટે ફુવારા પર રોકાયો અને "ડુ સુરસિટ્ટુ" ફાર્મસીમાં પહોંચ્યો. તે, ફાર્માસિસ્ટ, આશ્ચર્યચકિત થઈ ગયો અને તેણે તેના મિત્રોને કહ્યું કે ટુંક સમયમાં હું વીજળીની જેમ નોવારામાં જતો અને જતો હતો. પાંચ વર્ષની ઉંમરે મને દૂરના સંબંધીઓ બાર્સેલોના લઈ ગયા. ત્યાં મેં પહેલીવાર ખૂબ જ આશ્ચર્ય સાથે જોયું અને સાંભળ્યું... રેડિયો! અમે વટાણાના રંગના કાપડનો ટુકડો ખરીદવા એક દુકાનમાં પણ ગયા. વેચાણ સહાયકે પ્રસ્તાવ મૂક્યો: - ટોપી અને સફેદ સ્કાર્ફ પણ ખરીદો. અંતે તેઓને ખાતરી થઈ અને દુકાનના સહાયકે ચળકતા વાદળી અને આછા વાદળી સાટીનના બે સ્કેપ્સ મફત આપ્યા. બીજા દિવસે અમે મારી માતા પાસે કાપડ લઈ ગયા જેમણે થોડા દિવસોમાં કપડાં બનાવ્યા. રવિવારે મને નોવારાના માર્કિર્વઝ અને બેરોન્સની દીકરીઓ જેવી લાગતી.

1941 ની શિયાળામાં, યુદ્ધની વચ્ચે, મારા પિતાએ, સાર્દિનિયામાં તેમની નોકરી પૂરી કર્યા પછી, તેમના એક મિત્ર સાથે ઉત્તરના શહેરમાં તેમનું નસીબ શોધવાનું અને મોચી તરીકેની તેમની જૂની નોકરી ફરી શરૂ કરીને જીવવાનું નક્કી કર્યું. હવામાં એવી લાગણી હતી કે મારી માતા મારા પિતા સાથે જોડાવા માંગે છે અને હું તેનાથી પરેશાન થઈ ગયો હતો, તેથી એક દિવસ હું તેમના પલંગની નીચે ગયો, કપડાં ઉતાર્યા અને ચોખ્ખાના બે દાણા, ભાવિ સ્તનની ડીટડીઓનું અવલોકન કર્યું કારણ કે મારી કાકી મને ક્યારેય ઘોચો નથી. તેઓએ હિંસક રીતે તેમને મારી પાસેથી છીનવી લીધા. મને લોહી જોવાનું યાદ છે કારણ કે મેં મારી જાતને ઇજા પહોંચાડી હતી. મેં કેનવાસ શર્ટ જે દિવસ-રાત જરૂરી હતું તે પાછું મૂક્યું, પછી ડ્રેસ, અને કોઈએ ધ્યાન આપ્યું નહીં.

જતા પહેલા, માતાએ ક્રમમાં દાદાનું ઘર છોડવાનો પ્રયાસ કર્યો, કારણ કે ગરીબ વ્યક્તિ એકલો રહી ગયો હતો. તેણે ઇલેક્ટ્રિક લાઇટ્સ ઇન્સ્ટોલ કરવા વિશે વિચાર્યું, તે સમયે ભગવાનનો વિશેષાધિકાર હતો. પહેલાં, તેલ સાથે "યુ લુસુ" નો ઉપયોગ થતો હતો. કાકા મિશેલ આનાથી પરેશાન થયા: થોડા દિવસો પછી તેણે વળાંકમાં ઇલેક્ટ્રિશિયનને બોલાવ્યો અને તેને પણ તેના ઘરમાં લાઇટ લગાવવા માટે કહ્યું, તેથી જ્યારે હું ગામમાં ગયો ત્યારે મેં પણ લાકડાની લાકડાની સીડીઓ પર થોડો પ્રકાશ માણ્યો. જ્યારે મારે શૌચાલય (એક લેટ્રીયા) જવું પડતું હતું, મૂળભૂત રીતે એક સાદો છિદ્ર જે તેની લેબોરેટરીની પાછળના ભોંયતળિયે હતો, તેની બાજુમાં હંમેશા શબપેટીઓ સ્ટેક કરવામાં આવતી હતી, જે મારા કાકાએ વિનંતીના કિસ્સામાં તૈયાર રહેવા માટે બાંધી હતી.

1લી માર્ચ 1942 ની સવારે, આછા વાદળી સ્વીવ્સ સાથે વાદળી સાટિન પહેરીને, મારા કાકા અને દાદા તોરે સાથે, હું મારી માતા અને નાની બહેનો સાથે પિયાઝા ડી સાન સેબેસ્ટિયાનોની પોસ્ટ ઓફિસમાં, એટલે કે હા, બસમાં ગયો, જે તેમને વિગ્લિએટોર ટ્રેન સ્ટેશન પર લઈ જશે. તેણીની 4 વર્ષની બહેન રોઝા ઉપર જવા માંગતી ન હતી અને તેણીના કાકાએ તેણીને સમજાવવા માટે કહ્યું: - જો તમે ઉપર નહીં જાઓ તો તમે બીમાર થઈ જશો - (હું તને બે વાર ફાર્ટ કરીશ).

હું, સૌથી મોટો, મારી કાકીથી પ્રભાવિત હતો, તે છોડ્યો ન હતો અને નોવારામાં જ રહ્યો. હું રડવાનું રોકી ન શક્યો. મેં મારા દાદાની બાહોમાં આરામ શોધ્યો. તે પણ એકલો રહી ગયો હતો અને તે દિવસ માટે હું તેની સાથે રહ્યો હતો જેથી તેનો સાથ રહે. લગભગ વીસ દિવસ પછી માતાનો પહેલો પત્ર આવ્યો જેમાં સફરની સફળતાનો ઉલ્લેખ હતો. પિતાએ તેણીને ઘરમાં પાણી અને ગેસ સ્ટોવ સાથે આરામદાયક એપાર્ટમેન્ટ શોધી કાઢ્યું હતું, જે તેના માટે કંઈક નવું હતું. વાર્તા યાલુ રાખતા, પહોંચ્યા પછીના દિવસે તેણીએ એક હેરડેસરને ઘરે બોલાવ્યો જેથી તેણીને ફેશનેબલ હેરકટ આપવામાં આવે. ગામડામાં લગભગ બધી જ સ્ત્રીઓ પોતાના લાંબા વાળને ટુપે પહેરતી હતી. ટૂંકમાં, મારી માતા તેમના જીવનમાં પ્રથમ વખત ખુશ અને સંતુષ્ટ હતી. વાર્તાના અંતે તેણે તેની કાકીને મારી ભલામણ કરી. તેણે ચોક્કસપણે કાસ્ટ્રાંગિયામાં મારી પીડાની કલ્પના કરી ન હતી.

અમે ગયા પછીના દિવસે, કાકી એન્ટોનિયા મને ગામડામાં પાછા લઈ ગયા અને તેમના પતિને કહ્યું કે મને કેવી રીતે લખવું તે શીખવવા માટે પ્રથમ ધોરણનું પુસ્તક

ખરીદો જેથી હું પ્રથમ ધોરણને બદલે ઓક્ટોબરમાં બીજા ધોરણમાં જઈ શકું. ગરીબ હું: હું હવે રમી શક્યો નહીં, પરંતુ મારે હરાજી અને નંબરો લખવામાં મારો સમય પસાર કરવો પડ્યો. સાન બેસિલિયો જ્યાં તેણી ભણાવતી હતી ત્યાંથી પાછા ફરતી વખતે શિક્ષક કાસ્ટ્રાંગિયામાંથી પસાર થતા હતા. તેનું નામ મારિયા હતું, તે એક કેપ્ટનની પુત્રી હતી જેને તેની કાકી જાણતી હતી. તેણે તેને પાણીનો ગ્લાસ ઓફર કર્યો. દરમિયાન મેં તેને નોટબુક બતાવી અને તેણે મને સ્નેહ આપ્યો. તેણીએ તેની બેગમાંથી એક લાલ પેન્સિલ કાઢી અને "શાબ્બાશ" લખ્યું. મારી જાતને વખાણતા જોઈને કેવો આનંદ, કેવો આનંદ, જે મારા માટે અસાધારણ છે. હું દરરોજ વધુ ખિન્ન બનતો ગયો, મેં તેમને વિનંતી કરી કે મને મારા પપ્પા અને દાદા-દાદી પાસે લઈ જાઓ, પરંતુ મારી કાકીએ કહ્યું કે તે જરૂરી નથી.

તેને ડર હતો કે હું તેમને કહીશ કે મારી સાથે કેવી રીતે સારવાર કરવામાં આવી હતી અને ખવડાવવામાં આવી હતી. હકીકતમાં, એક નાની છોકરી માટે ખોરાક પૂરતો ન હતો જેને વધવા અને વિકાસ કરવાની હતી: સવારે તેઓએ મને ચીઝ સાથે સખત બ્રેડનો ટુકડો આપ્યો, બપોરે ટામેટાં અને બે ઓલિવનો ક્યુંબર. સાંજે, જ્યારે તેનો પતિ ત્યાં હતો, ત્યારે કાકી એન્ટોનિયાએ કાચી ડુંગળી પર આધારિત ઇમ્પ્રુવાઇઝ્ડ સોસ સાથે કેટલાક પાસ્તા રાંધ્યા. અને જો હું તે ન ખાઉં તો મને ખૂબ મારવાનું જોખમ હતું. વિવિધતા માટે, કેટલીક સાંજે તેણે પાસ્તા અને કઠોળ અથવા એક પ્રકારનું નરમ, નરમ પોલેંટા રાંધ્યું. ફક્ત ક્રિસમસ, નવું વર્ષ, કાર્નિવલ અને ઇસ્ટર પર તેઓએ ચિકન અથવા સસલાને મારી નાખ્યા. જાન્યુઆરીમાં તેઓએ એક ડુક્કરને મારી નાખ્યું જેમાંથી તેઓ મસાલેદાર સલામી અને લાર્ડ બનાવતા હતા, પરંતુ તેમને ડ્રોપ-ડ્રોપ ખાવાનું હતું નહીં તો તેઓ આખા વર્ષ માટે પૂરતા ન હતા. દર વખતે અને પછી રવિવારે મારા કાકા ગંદા ટ્રિપ ખરીદતા, જે વિશે વિચારીને મને અણગમો લાગે છે, અથવા સુંગધી પાનવાળી એક વિલાયતી વનસ્પતિની ડાળી પર આંતરડા વળેલા છે, સ્કેલોપ્સ, જે પછી તળેલા હતા. તે બધા સસ્તા ખોરાક હતા કારણ કે, તેમના મતે, આપણે આપણા દાદા-દાદીની જેમ નકામા ન બનવું જોઈએ અને તેઓએ મને પુનરાવર્તિત કર્યું: - તમે જુઓ, તેઓ હંમેશા સોસેજ અને સ્ટોકફ્રિશથી ભરેલા હોય છે, તેઓ ખાય છે અને પીવે છે. આપણે તે લોકોથી દૂર રહેવું જોઈએ - તેઓએ કહ્યું -. મારા કાકાઓને ડર હતો કે અન્ય સંબંધીઓ મને ખંડમાં મારી માતા અને પિતા સાથે જોડાવા માટે આગ્રહ કરવા માટે સમજાવશે. તેઓએ મને તેમનાથી ઘિક્કારવાનો

એટલો સખત પ્રયાસ કર્યો કે કેટલીકવાર, જ્યારે હું તેમને મળતો, ત્યારે હું તેમને જોઈ ન શકું તે માટે મારી આંખો પર હાથ મૂકતો.

સપ્ટેમ્બર આવી ગયો હતો અને મારે બીજા વર્ગ માટે પ્રવેશ પરીક્ષા આપવાની હતી. મારા કાકાઓ મને ગામમાં લઈ ગયા, તેઓએ મારા પર નજર રાખવા દરવાનની સલાહ લીધી, હું બીજા ધોરણમાં ભણતો શિક્ષક અને પરીક્ષા બોર્ડના શિક્ષક. તેઓ બધા મારા પ્રમોશનને સુરક્ષિત કરવા માટે ભેટ તરીકે ઇંડા લાવ્યા. મારો એ લોકો સાથે ક્યારેય સંપર્ક થયો ન હતો, વર્ગખંડમાં ઇંકવેલ સાથેના ઘણા બે સીટર લાકડાના ડેસ્ક હતા. મારી સાથે અન્ય છોકરીઓ પણ ઉપચારાત્મક પરીક્ષા આપી રહી હતી. તેઓએ મને બ્લેકબોર્ડ પર સરવાળા અને બાદબાકીની સમસ્યાઓ ઉકેલવા માટે કરી. ઇંકવેલ અને બ્લેકબોર્ડ બંને મારા માટે તદ્દન નવા હતા. હું ડર અને શરમથી પાંદડાની જેમ ધૂજી રહ્યો હતો, મને ખબર ન હતી કે ઓપરેશન કેવી રીતે ઉકેલવું, કારણ કે કાકી એન્ટોનિયાએ મને ફક્ત એકથી દસ સુધીના નંબરો લખવાનું શીખવ્યું હતું. પછી તેઓએ મને એક વાક્ય લખવાનું કહ્યું, નોટબુકમાં થોડો વિચાર કર્યો, પણ મને ખબર નહોતી કે ક્યાંથી શરૂઆત કરવી. એકવાર તે ગડબડ થઈ ગઈ, દરવાન મને ઘરે લઈ ગયો. કાકીએ તેણીને પૂછ્યું કે પરીક્ષા કેવી રીતે ગઈ અને દરવાનએ જવાબ આપ્યો કે તે બહુ સારું નથી ગયું, પરંતુ અંતિમ નિર્ણય શિક્ષકો પર છે.

આશ્ચર્યજનક રીતે, પરિણામ હકારાત્મક આવ્યું અને મને બીજા વર્ગમાં દાખલ કરવામાં આવ્યો: હું શાળાએ જવા માટે તૈયાર હતો, પરંતુ એપ્રોનની સમસ્યા ઊભી થઈ. કાકા મિશેલ આગલા દિવસે દુકાન પર ગયા હતા અને કાળા ફેબ્રિકનો અવશેષ ખરીદ્યો હતો. કાકી એન્ટોનિયાએ એક દિવસમાં મારા માટે મારો યુનિફોર્મ બનાવી દીધો. ફોલ્ડર ખરીદવા માટે વધુ પૈસાની જરૂર હતી. મારા કાકાઓ પાસે પૈસા હતા પણ તેઓને બચત કરવાનું ઝનૂન હતું તેથી તેણે, કંજૂસ, શ્રેષ્ઠ પ્રયાસ કર્યો અને મને વિન્ડો ક્લિપ સાથે પ્લાયવુડ ફોલ્ડર બનાવ્યું. તેઓએ મને પેન પણ ખરીદી ન હતી. મારા કાકાએ લાકડાના પાતળા ટુકડા વડે એક બાંધ્યું છે અને છેડે એક નિબ જોડાયેલ છે. તેઓ બે નોટબુક અને પેન્સિલ બદલી શક્યા ન હતા અને તેમને ખરીદવી પડી હતી. 1લી ઓક્ટોબર 1942ના રોજ મારી કાકી મારી સાથે શાળાએ ગયા. પહેલા તે જન્મ પ્રમાણપત્ર માંગવા માટે પોડેસ્ટા પાસે ગઈ જે શાળાને જરૂરી હતી કારણ કે હું વર્ગની બહાર હતો. શિક્ષક દયાથી ભરેલા હતા અને મને ઉષ્માપૂર્વક આવકારતા હતા, પરંતુ હું તેનાથી ડરતો હતો,

કદાચ તેના જમણા હાથને બદલે તેણીના પિતાની પાસ્તા ફેક્ટરીમાં બાળક તરીકે થયેલા અકસ્માતને કારણે તેણીને રબરનું પ્રોસ્થેસિસ હતું. મને આગળની હરોળમાં બેઠક સોંપવામાં આવી. મારા નવા સાથીઓ, જેમણે મને એક વર્ષ પહેલાં જોયો ન હતો, મારી હાજરીથી રસમાં પડીને, એકબીજામાં ગડબડ કરી: - આ સિક્કા-સિક્કા કેમ થઈ રહ્યું છે? - (આ પાતળી નાની છોકરી કોણ છે?). હું ખૂબ જ ડરી ગયો હતો અને શરમ અનુભવતો હતો, હું મારું મોં ખોલી શક્યો ન હતો અને શિક્ષકે મને પ્રેમથી પૂછેલા પ્રશ્નોના જવાબ પણ નહોતા આપી શક્યા.

હું એક જંગલી બાળક હતો અને મારી પાસે પેશાબ કરવા માટે બહાર જવા માટે કહેવાની હિંમત નહોતી, અને એકવાર મેં મારી જાતને પીડ કરી. તેથી જ્યારે હું ઘરે પહોંચ્યો ત્યારે મારી કાકીએ મને માર માર્યો કારણ કે તેણે મારો ડ્રેસ ધોવાનો હતો જે કોઈપણ રીતે બીજા દિવસે સમયસર સુકાય નહીં. દિવસો વીતતા ગયા અને દરેક વખતે ફરી એ જ બન્યું. શિક્ષક, જેમને આ વિશે દિવસના મધ્યમાં ખબર પડી, તેણે મને શૌચાલયમાં મોકલ્યો, પરંતુ કેટલીકવાર તે ભૂલી જતી અને મેં તેને મારી જાતે લઈ લીધું. મારા સહાધ્યાયીઓ મારી અવગણના કરતા અને મને એવી રીતે ટાળતા કે જાણે હું પ્લેગથી પીડિત હોઉં અને મારી સાથે મિત્રતા કરવાનો પ્રયાસ પણ ન કર્યો.

તેઓ એકબીજાને ઓળખતા હતા કારણ કે તેઓ ગામમાં મળ્યા હતા, જ્યારે મારે ગ્રામ્ય વિસ્તારમાં ઘરે જવા માટે લગભગ એક કલાક ચાલવું પડ્યું હતું અને તેથી તેમની સાથે મિત્રતા કરવાની કોઈ તક નહોતી. કાકાઓ મિત્રોને મળવા અને વાઇનની બોટલની સામે થોડા ખુશ કલાકો વિતાવવા માટે માત્ર રવિવારે જ શહેરમાં આવતા હતા. પરંતુ મોટાભાગે કાકી તેના પતિ માટે વર્ક ઓર્ડર મેળવવા ઘરે જ રહેતી. છ વર્ષની ઉંમરે હું લાંબા ચઢાવ પર ખચ્ચર ટ્રેક સાથે ચાલ્યો. અડધા રસ્તે હું શિક્ષકને ઓફર કરવા માટે પાંદડાઓથી ઘેરાયેલા વાયોલેટનો સમૂહ લેવા માટે રોકાયો.

હું થાકીને શાળાએ પહોંચ્યો. બપોર પછી, હું ક્યારેય જીવંત આત્માને મળ્યા વિના, સિકાડાસના બહેરા કિલકિલાટ અને ઝળહળતા સૂર્ય સાથે ગ્રામ્ય વિસ્તારોમાં પાછો ફર્યો.

મેં મારી જાતને તે પોલાણમાં બંધ કરી દીધી અને મારી કાકી મારા પ્રત્યે વધુને વધુ કડક થતાં શાંત વાતાવરણમાં મારી સાથે કલ્પના કરવા માટે એકલો રહ્યો. કાકા,

એકવાર કામ પૂરું કર્યા પછી, લગભગ હંમેશા વીશી પાસે રોકાતા અને મોડી રાત્રે ઘરે પાછા ફરતા, હંમેશા દારૂના નશામાં. કેટલીકવાર, સામાન્ય કરતાં વધુ ટીપ્સી, તે ખોવાઈ જતો અને ઘરે પાછો ન ફરતો. તેની કાકી અને કેટલાક પડોશીઓ મધ્યરાત્રિએ ફાનસના પ્રકાશ સાથે નદીના કિનારે તેને શોધતા હતા. જ્યારે તેઓએ તેને જમીન પર પડી ગયેલો જોયો ત્યારે તેઓએ તેને ઘરે જવા સમજાવ્યો.

દરમિયાન, હું શાળામાં કંઈ સારું કરી શક્યો નહીં. પ્રથમ ક્વાર્ટરના અંતે શિક્ષકે રિપોર્ટ કાર્ડનું વિતરણ કર્યું, પછી ફાશીવાદી ચિહ્ન સાથે અને કમનસીબે તમામ અપૂરતા વિષયો સાથે: મારું રિપોર્ટ કાર્ડ વર્ગમાં સૌથી ગરીબ હતું. મારી કાકીને પ્રોત્સાહિત કરવા મેં તેણીને કહ્યું કે અન્ય રિપોર્ટ કાર્ડ્સ પણ મારા જેવા જ છે અને મારી કાકીએ લગભગ બાઈટ લીધી હતી. તેથી દિવસેને દિવસે મેં મારી જાતે હિંમત મેળવી અને વર્ગમાં મેં કેટલાક સહાધ્યાયીઓ સાથે મિત્રતા કરવાનો પ્રયાસ કર્યો. હું તેમનો સંપર્ક કરવા માંગતો હતો, પરંતુ તેઓએ મને તેમની વાતચીતમાંથી બાકાત રાખ્યો, કદાચ કારણ કે તેમની નજરમાં હું ગરીબ દેશની છોકરી હતી.

પ્રકરણ ત્રણ - રેતી પરની રમતો

કાસ્ટ્રાંગિયામાં એકાંતમાં વિતાવેલા વર્ષોમાં, સમય ક્યારેય પસાર થયો ન હતો કારણ કે તમે ફક્ત એક જ વસ્તુ કરી શકો છો તે આખો દિવસ પક્ષીઓનો ક્લિક્કલાટ સાંભળી શકે છે અને ઉનાળામાં સિકાડાસનો બહેરા અવાજ, જ્યારે સમુદ્રમાંથી સિરોકો અંદર આવે છે. પ્રવાહના ઝિગઝેગ પાથ સાથે અને ખીણને આગ લગાડી. ગ્રામ્ય વિસ્તારના પ્રાણીઓ મારા મિત્રો હતા. તેથી મેં મારો સમય કલ્પનામાં પસાર કર્યો. મેં મારી પોતાની એક દુનિયા બનાવી છે જે મને આકાશની પૃષ્ઠભૂમિ સામે અથવા ઝાડની ડાળીઓ વચ્ચે દેખાતી આકૃતિઓથી શરૂ થાય છે: જંગલી પ્રાણીઓ જે બોલતા હતા, નાઈટ્સ કે જે મેં હેડસેવર રોકની ધાર પર લાઈન લગાવી હતી અને પછી મારી સાથે જાદુઈ શક્તિઓએ મેં તેમને પતન કરાવ્યા, મેં તેમને ભયથી નાશ પામતા જોયા. પછી મેં ખડકને એક ડ્રેગનમાં રૂપાંતરિત કર્યું જેણે અચાનક પોતાને પર્વતથી અલગ કરી દીધો અને, ઉંચી ઉડીને, સમગ્ર દેશભરમાં આતંક ફેલાવ્યો. મેં વાદળોનું રૂપાંતર કર્યું, જે ઉડતી હોડીઓ બની ગઈ અને હું દૂરના સમુદ્રની પેલે પાર જવાનો વિચાર કરતો આકાશમાં ગયો, જ્યાં મારી માતા અને મારી બહેનો મારી રાહ જોઈ રહી હતી. કરચલાઓ જે પ્રવાહના પાણીમાંથી બહાર આવ્યા અને ત્યાં સુધી ફૂલી ગયા જ્યાં સુધી તેઓ વિશાળ પ્રાણીઓમાં રૂપાંતરિત ન થયા કે જેમણે પ્રવાહમાં આગળ વધતા છોડને પણ જડમૂળથી ઉખેડી નાખ્યો.

ક્યારેક મને મારી કાકી એન્ટોનીયાનો અપ્રિય ચહેરો યાદ આવતો. તેણી મને પ્રેમ કરતી ન હતી, તેણી મને પ્રેમ કરતી ન હતી અને હું તેણીને ઘિક્કારતો હતો: મારી

માતાએ મને તેની બહેનને સોંપી હતી, પરંતુ તેણીએ મને વચન પણ આપ્યું હતું કે એક દિવસ તે આવશે અને મને મળશે: તેથી જ હું ઘણીવાર ઝાડ પર ચડતો હતો, તેણીને મારા પિતા સાથે સફેદ ઘોડાની પીઠ પર આવતા જોવાની આશાએ ક્ષિતિજ સ્કેન કર્યું. સાન બેસિલિયો અને વાલાન્કાઝાની નજીકના ગામડાઓમાં પુરુષો બધા ત્યાંથી નીકળી ગયા હતા. જે બાકી હતું તે સ્ત્રીઓ, બાળકો અને થોડા વૃદ્ધ લોકો હતા. તેઓ શાંત ગામો હતા જેને જીવન ભાગ્યે જ સ્પર્શી શક્યું હતું. સમય અટકી ગયો હતો અને લોકો માનતા હતા કે બધું બદલાઈ જશે, એક દિવસ, એકવાર યુદ્ધ સમાપ્ત થઈ જશે, સંસ્કૃતિ વિખરાયેલા, મૃત અને હચમચી ગયેલા ઘરોના ટોળામાં તેનો વિજયી પ્રવેશ કરશે. મને મિત્રો રાખવાનું ગમ્યું હોત, તે જાણવું કે હું એકલો નથી અને ત્યજી દેવાયેલો નથી, સુરક્ષિત રહેવા માટે સમર્થ થવા માટે, હું આ અથવા તે વ્યક્તિના ઘરોમાં આશ્રય લઈ શકું છું તે જાણવા માટે. મને એવું કહેવાનો અધિકાર પણ નહોતો કે હું પરિવાર વિનાનો છું, મારા માતા-પિતા સમુદ્રના વિરુદ્ધ કિનારે દૂર છે, તે અનંત વાદળીથી આગળ છે, કે મારી અને તેમની વચ્ચે એક ઉચ્ચ અને દુર્ગમ પર્વત જેવો હતો. તેના બદલે મને મારી કાકી સાથે રહેવા મજબૂર કરવામાં આવ્યો જેણે મારી સાથે ખરાબ વર્તન કર્યું. જ્યારે મેં તેના વિશે વિચાર્યું અને તેણીને દેખાતી જોઈ, ત્યારે તેણીએ તે તીક્ષ્ણ અને કૂર અવાજથી મને ચીડવ્યો. બૂમો પાડવા, ચીસો પાડવા, અપમાન કરવા અને દુર્વ્યવહાર કરવા માટે બનાવેલ અવાજ.

પ્રાણીઓ પણ તેના અવાજથી ડરી ગયા. ફક્ત તેના પતિ સાથે તેણીએ તેણીની ટોચને નીચી કરી અને તેણીના અવાજની માત્રા સંપૂર્ણપણે બદલાઈ ગઈ, ઘેટાંના બ્લીટિંગમાં પરિવર્તિત થઈ. મારી કાકીએ વિચાર્યું કે એક નાની છોકરી તેની આસપાસ શું થઈ રહ્યું છે તે સમજવા માટે સક્ષમ નથી. હું માત્ર બધું જ સમજી શકતો નથી, પરંતુ, વધુમાં, હું મૌન કે નિષ્ક્રિય રહ્યો નથી. તે સતત યુદ્ધ હતું. એક અનંત અને કંટાળાજનક સંઘર્ષ. દરેક સમયે હું ભવિષ્ય વિશે વિચારતો હતો: તે વૃદ્ધ અને લાયાર હતી, હું યુવાન અને મજબૂત હતો, પરંતુ બધું હોવા છતાં મેં તેની સાથે ખરાબ વર્તન કર્યું ન હોત, તે મારા સ્વભાવનો ભાગ ન હતો.

કેટલીકવાર હું નદી પાસે પહોંચ્યો જ્યાં મને લોકો કપડાં ધોવા, ધોવા માટે જતા જોવા મળ્યા, એટલે કે, તેઓએ યાદર અને ધાબળા ધોયા, પહેલા બધું રાખમાં પલાળ્યું. અથવા જ્યારે, કાપવાના સમયગાળા પછી, તેઓ ઘેટાંના ઊંચા ધોવા માટે આવ્યા હતા અને તેને સફેદ કરવા માટે સૂર્યમાં સૂકવતા હતા અને પછી

પથારીના ગાદલા ભરવા માટે તેનો ઉપયોગ કરતા હતા. હું કિનારે પથરોની વચ્ચે રહી ગયેલા ફ્લેક્સ એકત્રિત કરવા ગયો અને મારી રાગ ડોલને તેમની સાથે પહેરાવી. જ્યારે મને ખબર ન પડી કે શું કરવું, ત્યારે મેં કેફિશની શોધમાં નદીના કિનારે પથરો ઉપાડવાનું શરૂ કર્યું, મેં કુશળતાપૂર્વક તેમને મારી આંગળીઓથી મારા માથા ઉપર હૂક કર્યા, જેથી તેમના પંજા મારી આંગળીઓને ચપટી ન કરે. હું તેમને ઘરે લઈ ગયો અને સાંજે જ્યારે મારી કાકીએ અગ્નિ પ્રગટાવ્યો ત્યારે મેં તેમને શેકીને ખાધું: મારા માટે તે ખાસ રાત્રિભોજન હતું. કેટલીકવાર કરચલાને બદલે, પથ્થર ઉપાડતાની સાથે જ, નાના ગભરાયેલા દેડકાઓ ઊભી કૂદકો મારીને ઉપર તરફ ગોળી મારતા હતા, જેનાથી હું ડરીને કૂદી પડતો હતો. મેં વિચાર્યું કે તેઓ મારા રમતના સાથી છે અને કેટલીકવાર મને આખી રાત અંધારામાં એકલા મૂકીને દૂર જવાનો અફસોસ પણ થતો હતો. સાંજે જ્યારે મારે ઘરે પાછા ફરવાનું હતું ત્યારે મેં ખીણમાં સર્જાયેલા પડધાનો લાભ લઈને અંકલ મિશેલને મોટેથી બોલાવ્યા. ક્યારેક ઉનાળામાં જ્યારે સ્કાર્ડિનો પરિવાર ખીણમાં વધુ એક મકાનમાં રહેતો હતો, ત્યારે હું તેમને મળવા જતો. હું મિમ્મા સાથે રમ્યો જે ભાઈઓમાં સૌથી નાની હતી.

મૂર્ખ ઢીંગલીઓ માટે ખુરશીઓ અને ટેબલ બાંધતો હતો. કંપનીમાં થોડા કલાકો વિતાવવું કેટલું સરસ હતું. સવારે જ્યારે તેઓ દૂધ લેવા નદીની બીજી બાજુ ગયા ત્યારે તેઓએ મને બોલાવ્યો. તેમની પાસે ભરવા માટે ડોલ હતી, "કોન્સેટીના" તેને દૂધ દૂધ જોઈને ખુશ હતી. ગાયોના માલિક, મીકા એ કેપેલીયા, મારા પર દયા કરી અને મને અડધો ગ્લાસ ઓફર કર્યો. મારી કાકીના ઘરે અમે વર્ષમાં બે વાર દૂધ જોયું: જ્યારે તેણી બિસ્કિટ બનાવતી હતી અને ઇસ્ટર પર જ્યારે તેણીએ રંગીન રીંગ ઇંડા સાથે કબૂતર તૈયાર કર્યું હતું. જ્યારે દૂધ ઉકળે ત્યારે મેં તેનો દરેક છેલ્લો ભાગ મલાઈ કાઢ્યો. દેશના ઘરના ઓરડામાં કાકાનો પલંગ હતો, જો તેને પલંગ કહી શકાય, જેમાં સ્ટ્રો ગાદલા સાથેના બે લોખંડના ટ્રેસ્ટલ્સ પર બોર્ડ મૂકવામાં આવ્યા હતા, કારણ કે તેઓએ નોવારામાં ઘોડાના વાળ છોડી દીધા હતા. મારે સ્ટ્રોના ગાદલા પર સૂવું પડ્યું હતું, જેમાં ઉપર માત્ર એક જૂનો લશ્કરી ધાબળો હતો, ચીકણું અને તણખલું. હું કેનવાસ શર્ટ સાથે પથારીમાં ગયો જે મેં પેન્ટી વિના દિવસ દરમિયાન પણ પહેર્યો હતો. દરરોજ રાત્રે મેં જે ઠંડી સહન કરી તેનું વર્ણન કરવું શક્ય નથી. જ્યારે વરસાદ પડતો હતો, ત્યારે છતમાંથી ધૂસી ગયેલા પાણીને એકત્ર કરવા માટે કન્ટેનર મૂકવું પડતું હતું. જો મારે રાત્રે પેશાબ કરવાની જરૂર

હોય, તો મારે ઘર છોડીને પગથિયા પાસે કરવું પડ્યું. જો મને ખ્યાલ ન આવ્યો કે, હું શા માટે સપનું જોઉં છું, અને હું તે સ્ટ્રો ગાદલા પર કરી રહ્યો છું, તો સવારે હું ખૂબ માર પણ લઈશ. કાકી એન્ટોનિયા પણ તે જ શર્ટ પહેરીને સૂઈ ગઈ હતી જે તેણીએ દિવસ દરમિયાન વાપરી હતી, જ્યારે અંકલ મિશેલે તેની માતાની જેમ વળાંક લીધો હતો.

સૂવાની વિધિ સામાન્ય વિધિ મુજબ થઈ: પહેલા હું સૂવા ગયો, પછી કાકીનો વારો હતો, પછી કાકાએ તેમના પટ્ટાવાળા કેનવાસ ટ્રાઉઝર અને અન્ડરવેર ઉતાર્યા. દિવસ દરમિયાન પહેરેલા એકદમ ઢીલા શર્ટ સાથે તે પથારી તરફ ગયો અને દિવાલ સામે ટેબલ પર મૂકેલો તેલનો દીવો બંધ કરી દીધો. હું, જે તોફાની હતો, તેણે ન જોવાનો ડોળ કર્યો અને કોઈપણ રીતે ડોકિયું કર્યું: જ્યારે તે જ્યોતને ઓલવવા માટે નીચે ઝૂક્યો ત્યારે મેં જોયું કે તેનું સિલુએટ દિવાલ પર, યીની પડછાયાની જેમ, લટકતા ડીન-ડીન સાથે પ્રક્ષેપિત હતું. - ઓહ, તે કેટલું સરસ છે! - તેણે કહ્યું, કારણ કે તેણે જે વાઇન પીધો હતો તેણે તેને ખૂબ ગરમ કરી દીધો હતો. તેમના પલંગની બાજુમાં બે ટોપીઓ હતી, એટલે કે શેરડીની બે મોટી ટોપલીઓ હતી જ્યાં તેઓ સૂકા અંજીર રાખતા હતા. તેઓએ તેમને ગંદા અને ચીકણા ચીથરાથી ઢાંકી દીધા હતા અને બાદમાં કાકાના સ્વચ્છ અન્ડરવેર હતા. મારા પલંગની નજીકના એક બોક્સમાં તેઓએ બ્રેડ અને સ્કાફ રાખ્યો હતો જે તેઓ મારા માથા પર વીંટાળતા હતા જ્યારે હું શિયાળામાં શાળાએ જતો હતો, મારા અન્ડરવેર અને મારી કાકીના. જ્યારે અમે નોવારામાં સમૂહલગ્ન કરવા ગયા ત્યારે મેં તેનો ઉપયોગ ફક્ત રવિવારે જ કર્યો. મારા કાકાઓએ કહ્યું કે આપણે તેમને ગ્રામ્ય વિસ્તારોમાં પહેરવા જોઈએ નહીં કારણ કે અમે તેમને નકામી રીતે પહેરીશું.

જાન્યુઆરીમાં તેઓએ ડુક્કરને મારી નાખ્યું. તેઓએ કેટલાક સોસેજ તૈયાર કર્યા અને ચરબીયુક્ત મીઠું ચડાવ્યું. બાફેલા પગ લાર્ડમાં ડૂબેલા ટેરાકોટાના વાસણમાં સાચવવામાં આવ્યા હતા. તેઓ સામાન્ય રીતે મે મહિનામાં તાજા પહોળા કઠોળ સાથે ખાવામાં આવતા હતા કારણ કે પરંપરાગત રીતે તેઓ પહેલાં ખાઈ શકતા ન હતા. એકવાર, તે એપ્રિલ હતો, મેં મારી કાકીને તેના વિશે પૂછ્યું કારણ કે મને ખૂબ ભૂખ લાગી હતી અને મને ખબર નહોતી કે બ્રેડ સાથે શું ખાવું. મારી કાકી યીસો પાડવા લાગી કે હું પાગલ થઈ ગયો છું. એક દિવસ જ્યારે હું શાળાએથી પાછો ફરી રહ્યો હતો, ત્યારે હું ખચ્ચર ટ્રેક પર તેની બહેન સાથે ઓફેલિયાને મળ્યો. તેઓએ

તેમની માતા ગુમાવી દીધી હતી અને તેઓ ફ્રાન્સથી તેમના પિતા સાથે પાછા ફર્યા હતા.

તેઓ મારા કરતા ઘણા નિસ્તેજ હતા, મેં તેમના પર દયા કરી અને તેમને કહ્યું: હું જ્યાં રહું છું ત્યાં આવો, આ સમયે મારી કાકી પાણી લેવા બહાર છે, પકાવવાની નાની ભઠ્ઠીમાં ખોરાક સાથેનો વાસણ છે, તે લો, તમારી જાતને ખવડાવો પણ નહીં. પછી કોઈને કંઈ કહો. મે મહિનામાં, જ્યારે કાકાઓ પહોળા કઠોળ રાંધ્યા હતા, ત્યારે તેઓ ડુક્કરના પગ લેવા ગયા હતા અને તેના બદલે માત્ર લાર્ડ સાથેનો પોટ મળ્યો હતો: સ્વાભાવિક રીતે વિચારીને કે તે હું છું, ઘણા દિવસો સુધી તેઓ મને ચૂકવવા માટે મારી સામે ગુસ્સે થયા. તે સમયે મને ખૂબ જ ગર્વ થયો કારણ કે પ્રથમ વખત મને તેમના લોભ સામે એક મહાન યુદ્ધ જીત્યાની સુખદ અનુભૂતિ થઈ. સ્વચ્છતાના અભાવને લીધે, ચાંચડ આખા ઘરમાં અવિરતપણે રાજ કરતા હતા. તેઓએ રાત્રે મારી ગરદનને ડંખ માર્યું અને ચાંચડ મારું લોહી ચૂસી ન જાય તે માટે મારી કાકી દરરોજ સાંજે મને ઓલિવ તેલથી ગ્રીસ કરતી. સવારમાં મારી ગરદન પેઇન્ટ કરેલી હોય તેવું લાગતું હતું. મારી કાકીની જેમ મને પણ જૂ હતી, માથું ધોવાની આદત ન હતી. બીજી બાજુ, મારી કાકી મારા વાળને કર્લ કરતી અને તેને સ્ટાઇલ રાખવા માટે પાણી અને ખાંડથી ગ્રીસ કરતી.

બીજી બાજુ મારા સહાધ્યાયીઓ હંમેશા સ્વચ્છ હતા. એમાંનો ગરીબ પણ મારા જેટલો ગંદો નહોતો. શિક્ષકે પણ મને બધાથી દૂર છેલ્લી ડેસ્ક સુધી ધકેલીને હાંસિયાના કામમાં સહયોગ આપ્યો. મારું શરીર અવર્ણનીય રીતે ગંદુ હતું. તેઓ વર્ષમાં એક વાર, નગરના સૌથી મહત્વપૂર્ણ ફેરાગોસ્ટો તહેવાર નિમિત્તે મને નદીમાં ધોતા. એકવાર જ્યારે હું મારી માતા વિશે વિચારતો હતો, ત્યારે હું લગભગ સાત વર્ષનો હતો, હું બ્રેઝિયરની ઉકળતી રાખમાં પડી ગયો. મારો જમણો હાથ બળી ગયો હતો અને મારી કાકી મને ડૉક્ટર પાસે લઈ ગયા ન હતા, પરંતુ દરરોજ જડીબુટ્ટીઓથી મારી સારવાર કરતા હતા. મારી પાસે બે કબૂતરના ઇંડા જેવા બે પરપોટા હતા, હું પીડાથી ચીસો પાડતો હતો પરંતુ તે ક્યારેય ખસેડ્યો નહીં. મને ઉંદર દ્વારા પીસવામાં આવી રહ્યો હોય તેવું લાગતું હતું.

હું થોડા મહિના પછી ચમત્કારિક રીતે સ્વસ્થ થયો અને મારી પાસે હજી પણ તેના ચિહ્નો છે. શાળા દરમિયાન, જ્યારે હું એક રવિવારે બાલ્કનીમાં હતો, ત્યારે એક નાની છોકરી જે નીચે આવી રહી હતી તેણે મને પૂછ્યું કે શું હું તેની સાથે મિસ

વિન્સેન્ઝિનાના કેટેકિઝમ પાઠમાં જવા માગું છું. મને ખબર ન હતી કે તે શું હતું કારણ કે મારી કાકી માત્ર સૌથી મહત્વપૂર્ણ રજાઓ પર જ મને સામૂહિક કરવા લઈ જતા હતા, મને સમજાયું ન હતું કે ચર્ચમાં જવાનો અર્થ શું છે. એક પાદરી, ફાધર બ્યુમી, અમારા ઘરની સામે રહેતા હતા, પરંતુ હું તેમને બહુ ઓછી વાર મળ્યો હતો અને અનિચ્છાએ તેમની તરફ જોતો હતો. મારી કાકીએ મને વારંવાર કહ્યું: "જો તમે તેની સાથે વાત કરશો, તો તે પાદરી તમારી જીભ કાપી નાખશે." જો કે, મેં પૂછ્યું અને અણધારી રીતે કેટેકિઝમના પાઠ લેવા માટે પરવાનગી મેળવી. એ વાતાવરણમાં મને તરત જ આરામનો અનુભવ થયો. યુવતીએ મને એક પુસ્તિકા અને અખબાર આપ્યું. જીસસ વિશે સાંભળીને મને અપાર આનંદ થયો. એક દિવસ તેણે મને કહ્યું કે તે મને મારા પ્રથમ સંવાદ માટે તૈયાર કરશે. મેં ઘરે તેના વિશે વાત કરી અને તેઓએ મને કહ્યું કે હું હજી ઘણો નાનો છું. મેં જૂઠું બોલીને જવાબ આપ્યો કે ગ્રુપની બધી છોકરીઓએ આવું કર્યું હશે. વાસ્તવમાં તેઓ પહેલાથી જ કન્ફર્મ થઈ ગયા હતા, જો કે હું અને યુવતી સહમત રહ્યા અને સાન નિકોલાના પાદરી સાથે તારીખ નક્કી કરી: કોર્પસ ક્રિસ્ટીનો દિવસ.

સફેદ ડ્રેસની સમસ્યા ઊભી થઈ, પરંતુ કોઈએ કાકીને જાણ કરી કે સાધ્વીઓ તેને ભાડે આપે છે. લાંબા સમયથી રાહ જોવાતો દિવસ આવ્યો: સવારે તે મારી સાથે ચર્ચમાં ઉપવાસ કરવા ગયો. તેણીએ વિચાર્યું કે અન્ય છોકરીઓ ત્યાં છે કારણ કે તેણીએ ક્યારેય કેટેકિઝમ લેડીનો સંપર્ક કરવાની પહેલ કરી નથી. હું એકલો છું તે સમજીને, તેણીએ મારું અપમાન કર્યું: "જૂઠું, અસંસ્કારી." મારા શિક્ષક પણ અન્ય લોકો સાથે તે સવારે સામૂહિક હતા. ત્યાં હાજર કેટલીક મહિલાઓએ તેને શાંત પાડ્યો. પાદરીએ આવીને મારો હાથ પકડી લીધો અને મને કબૂલાત માટે પવિત્રસ્થાનમાં લઈ ગયો. તેણે મને સુંદર શબ્દો કહ્યા જે મેં પહેલાં ક્યારેય સાંભળ્યા ન હતા. મને લાગ્યું કે હું સ્વર્ગ તરફ ઉડી રહ્યો છું અને મેં મારી જાતને કહ્યું: "તે સાચું નથી કે પાદરીઓ જીભ કાપી નાખે છે, તેનાથી વિપરીત તેઓ જાણે છે કે નાની છોકરીની વેદના કેવી રીતે સમજવી." જો હું કરી શકત તો મેં તેને ગળે લગાવી અને આનંદથી યુંબન કર્યું હોત.

તેણે મને તપશ્ચર્યા તરીકે પાંચ હેઈલ મેરી કહી અને હું મારી સીટ પર પાછો ફર્યો. કાકીએ તરત જ મને પૂછ્યું કે મેં પાદરીને આટલા લાંબા સમય સુધી રહેવા માટે શું કહ્યું હતું, અને મેં કહ્યું: - યુવતીએ મને શીખવ્યું કે કબૂલાત ગુપ્ત છે -. - હા, પણ તમારે મને પહેલી વાર કહેવું પડશે - હાર્પીએ આગ્રહ કર્યો. કોઈ રસ્તો નથી. ત્યાં

સમૂહ, કોમ્યુનિયન હતો અને બહાર નીકળતી વખતે તેઓએ મને મારા કાકાના હાથને ચુંબન કરવા દબાણ કર્યું અને કહ્યું: "કૃપા કરીને મને આશીર્વાદ આપો." મેં મારા દાદા સાથે શરૂઆત કરી, હંમેશા એક જ શબ્દસમૂહ, પછી હું બધા સંબંધીઓની આસપાસ ગયો. કાકી ગાયતાનાએ મને એક પુસ્તિકા આપી. હું ભૂખ્યો હતો, પરંતુ કોઈએ મને ભોજન આપ્યું નહીં. સામાન્ય રીતે, એકવાર સમારંભ પૂરો થયા પછી, બિસ્કિટ સાથે ગ્રેનિટા લેવા માટે બાર પર જવાનો રિવાજ હતો, પરંતુ તેઓ બચત માટે ઘેલછા દ્વારા કાબુ મેળવતા હતા: બપોરે અમે પાસ્તાની પ્લેટ ખાધી અને બપોરે અમે ફોટોગ્રાફર પાસે ગયા કારણ કે સંબંધીઓએ મમ્મીનો ફોટો મોકલવાનું સૂચન કર્યું.

મેં બીજો વર્ગ પૂરો કર્યો હતો અને બહુ ઓછા માર્ક્સ સાથે પાસ થયો હતો. તે વર્ષે અમારે આખો ઉનાળામાં ગ્રામ્ય વિસ્તારમાં રહેવું પડ્યું. મેં વાંધો ઉઠાવ્યો: "ઓછામાં ઓછા રવિવારે મારે સમૂહમાં જવું પડશે અને મારા દાદાની મુલાકાત લેવી પડશે જે એકલા છે." તે ખૂબ જ સારો માણસ હતો, અસ્થમાથી પીડાતો હતો. પુત્રીએ તેની અવગણના કરી, અંશતઃ બેદરકારીથી, અંશતઃ કારણ કે તેણી તેના પતિ દ્વારા શરત હતી, જે હંમેશા પડોશીઓ, સંબંધીઓ અને સસરા સાથે ગુસ્સે રહે છે.

હું લોન્ડ્રી ઘોવા માટે લઈ ગયો અને મિશેલોથી ગુપ્ત રીતે મારી કાકી પાસે લઈ ગયો અન્યથા મુશ્કેલી થશે. તેને તેના પિતા માટે પ્રેમનો અહેસાસ પણ ન થયો: એક દિવસ તેની સાવકી બહેનોમાંથી એક કાસ્ટ્રાંગિયા પાસે આવી કે તેઓ મૃત્યુ

પામ્યા છે. "જો તમે છોડશો નહીં, તો હું તમને ગર્દભમાં લાત મારીશ," તેણે તેણીને કહ્યું.

જ્યારે ગામમાં કોઈ પાર્ટી હતી, ત્યારે મ્યુઝિકલ બેન્ડના સભ્યોને "પેઝો ડ્યુરો" ઓફર કરવામાં આવતો હતો, એક આઈસ્ક્રીમ તેની ચોક્કસ સુસંગતતાને કારણે કહેવાતો હતો. અંકલ મિશેલ, તે ક્યારેય સ્પષ્ટ થયું ન હતું કે તેને તે ગમ્યું ન હતું અથવા કારણ કે તે ઉદારતાના અસામાન્ય હાવભાવ તરફ દોરવામાં આવ્યો હતો, મને ત્યાંથી પસાર થતા જોઈને મને બોલાવ્યો: "કોન્સેટ્ટીના, આવો અને આઈસ્ક્રીમ લઈ જાઓ". અને તેથી મેં તે દુર્લભ પ્રસંગોએ, કંઈક સારું માણવાની તક લીધી.

થોડા સમય પહેલા બેસેનોના ડો. કોસેન્ટિનોએ મને એક વિગત યાદ અપાવી જે મારી સ્મૃતિમાં ખોવાઈ ગઈ હતી. જ્યારે બેન્ડ શહેરની શેરીઓમાં વગાડતું હતું, ત્યારે બાળકોએ પરેડમાં જોડાવાનો પ્રયાસ કર્યો હતો. પરંતુ તેમની હાજરીને ન્યાયી ઠેરવવા માટે સભ્યને "જાણવું" જરૂરી હતું. તે સાબિત કરવા માટે, તેણે તેના જેકેટના પિસ્સામાં તેનો હાથ હતો. આ રીતે હું મારા કાકા મિશેલને અનુસરતો હતો, જ્યારે પ્રાથમિક શાળાના શિક્ષક અને પિતા વિનાના પુત્ર જિયાની કોસેન્ટિનોએ તેનો હાથ ગેંગના નેતાના પિસ્સામાં રાખ્યો હતો.

યુદ્ધની વચ્ચે નોવારામાં કેટલાક બોમ્બ પડવા લાગ્યા. દરેક જણ ભાગી ગયા અને કેટલાક પરિચિતોએ અમારી સાથે કાસ્ટ્રાંગિયામાં આશરો લીધો. મારા માટે તે એક પાર્ટી હતી કારણ કે હું કંપનીમાં હોઈ શકું છું. દરેક સમયે અને પછી તમે શ્રાપનલની સીટી સાંભળી શકો છો. દુઃખદ સમાચાર એ પણ આવ્યા કે ઓર્લાન્ડોની પેસ્ટ્રી શોપના માલિકનો પુત્ર બોમ્બથી ફાટી ગયો. ડોમોડોસોલામાં માતા, યોથી વખત ગર્ભવતી, રોઝા અને એન્ટોનીએટા સાથે એકલી રહી ગઈ હતી. મારા પિતાને બેર્સાગ્લિઅર બનવા માટે સિસિલી પાછા બોલાવવામાં આવ્યા હતા. છોડ્યાના થોડા મહિના પછી તેણે જાણ્યું કે તેની માતાએ એમ્મા નામની એક નાની છોકરીને જન્મ આપ્યો છે અને તે ઘરે પરત ફરવાની શક્યતા ધરાવે છે કારણ કે તેને ચાર બાળકો સાથે મુક્તિ અપેક્ષિત છે.

કમનસીબે, જ્યારે તે ડોમોડોસોલા પહોંચ્યો ત્યારે તેને એક કડવું આશ્ચર્ય મળ્યું: એમાએ 12 દિવસ પછી જીવવાનું બંધ કરી દીધું હતું. બે દિવસ પછી તેણે મોરચા પર પાછા ફરવું પડ્યું. થોડા મહિનાઓ પછી - તે 8 સપ્ટેમ્બર પછી અનિશ્ચિતતા અને અસ્થિરતાનો સમયગાળો હતો - તે લશ્કરી સેવામાંથી છટકી જવામાં સફળ રહ્યો અને તેની માતા સાથે જોડાવા માટે યુદ્ધ સમાપ્ત થવાની રાહ જોવા માટે નોવારા પાછો ફર્યો. તેણે નાની મોચીની દુકાન ખોલી. દરરોજ હું તેને મળવા જતો. મારી ઉંમર માટે શરમાળ પરંતુ હોશિયાર, મને અંતર્જાન હતું કે પપ્પા એક પરિણીત સ્ત્રી સાથે પરંતુ લશ્કરી પતિ સાથે સૂવાના હતા. એક દિવસ હું પિયાઝા બર્ટોલામીની ચઢાવની શેરીમાં બોક્સ ઓફિસમાં પ્રવેશ્યો. બાજુની દુકાનનો વ્યક્તિ પપ્પા સાથે ચેટિંગ કરી રહ્યો હતો. મેં મારી તર્જની અને મધ્યમ આંગળીઓથી મારા પિતાની આંખો બહાર કાઢવા માટે ઈશારો કર્યો જે મારી માતા સાથે છેતરપિંડી કરી રહ્યા હતા. પાડોશીએ મને પકડી રાખ્યો, જ્યારે મારા પપ્પાએ સ્મિત સાથે કહ્યું “તમારા પોતાના કામને ધ્યાનમાં રાખો”. '44માં એક ઘેરા પળિયાવાળો છોકરો જન્મ્યો, તેના જેવા વાંકડિયા વાળવાળો...

બડિયાવેચિયામાં તેમના પિતાજી પેટના કેન્સરથી બીમાર પડ્યા હતા. મને મારી કાકી પાસેથી મળવા જવાની પરવાનગી મળી. હું અવારનવાર કાસ્ટ્રાંગિયાથી નીચે આવતો અને નદીના કિનારે પટ ચાલતો. હું તેને પથારીમાં, શાંતિથી યાદ કરું છું. દાદી હજુ પણ દુકાનમાં વ્યસ્ત હતા અને તેના માટે થોડો સમય ફાળવી શકતા હતા. તેણીએ માખીઓનો પીછો કરવા માટે તેના હાથમાં ઓલિવની ડાળી મૂકી, પરંતુ તે વધુ ખરાબ થઈ ગયો અને તેની પાસે તાકાત રહી નહીં અને મેં તેનો પીછો કર્યો. 2 નવેમ્બર, 1944 ના રોજ 66 વર્ષની વયે તેઓ સ્વર્ગમાં ગયા. પપ્પા હજુ સિસિલીમાં જ હતા. અંતિમ સંસ્કારમાં તેના કાકાઓ પણ જોડાયા હતા.

અવાર-નવાર મને મારી માતા તરફથી કેટલાક પત્રો મળતા. '45 માં પિતા ડોમોડોસોલા પાછા ફર્યા અને '46 માં મારા ભાઈ જિયુસેપનો જન્મ થયો.

પ્રકરણ ચાર - તેલ, કોબલેવ્સ અને દુષ્ટ આંખ

આખી દુનિયામાં યુદ્ધ ચાલી રહ્યું હતું, સંદેશાવ્યવહાર મુશ્કેલ હતો, અને અમે હવે માતા પાસેથી સાંભળ્યું ન હતું. સદ્ભાગ્યે, મારા પિતાને બેસાંગ્વીરી કોર્સમાં સિસિલીમાં પાછા બોલાવવામાં આવ્યા હતા અને જ્યારે તેમને થોડા દિવસોની આઝાદી મળી ત્યારે તેઓ મને મળવા આવ્યા હતા. યુદ્ધને કારણે ગ્રામ્ય વિસ્તારોમાં ઘણા લોકો હતા. વિસ્થાપિત લોકો સામાન્ય રીતે પંદર દિવસ સુધી રોકાયા હતા, પરંતુ તે પછી નગર બોમ્બ ઘડાકાના ભયમાં હતું અને તેઓએ આખું વર્ષ ગ્રામ્ય વિસ્તારમાં રહેવાનું પસંદ કર્યું.

સમયાંતરે મેં એ લોકોનો આશરો લીધો. ચાર બાળકો ધરાવતું એક કુટુંબ હતું જેઓ ખોરાકની અછત હોવા છતાં હંમેશા સારા આત્મામાં રહેતા હતા. મેં મારા કાકાઓનો લોભ જોયો કે જેમની પાસે ઘણા બધા સૂકા અંજીર હતા અને તેઓ કોઈને આપતા ન હતા: મેં એક સરસ મુઠ્ઠી લીધી અને ગુપ્ત રીતે તેમની પાસે લાવ્યો. તેઓએ મને તેમના માટે નાસ્તામાં આપેલા કેટલાક દાળો મેં સાચવ્યા. સખત બ્રેડ પણ: એક સ્વાઇસ જે મારી કાકીએ શાળાએ જતા પહેલા મારા પિસ્સામાં મૂકી હતી તે મેં તે બાળકો સાથે શેર કરી અને બદલામાં તેઓએ મને લખવા માટે કાગળ આપ્યો, તેઓએ મને ઝુલા પર રમાડ્યો અને તેમાંથી એકે રમકડાં, ખુરશીઓ અને બનાવ્યાં. ઢોંગલીઓ માટે પથારી જે તેણે મને અને તેની નાની બહેનને આપી હતી, જ્યારે તેની મોટી બહેને અમારા માટે રાગ ડોલ્સ બનાવી હતી.

ક્યારેક એવું બન્યું કે હું નદી પર ગયો, જ્યાં આસપાસના વિસ્તારની સ્ત્રીઓ રાખથી કપડાં ધોવા ગઈ, અને હું ત્યાં બે મોટા પથ્થરો સાથે રાખેલા પાત્રમાં પાણી

ગરમ કરવા માટે સળગતી આગને આશ્ચર્યથી જોતો ઉભો રહ્યો.. મેં ક્યારેય મારી કાકીને આ ઓપરેશન કરતા જોયા નથી. તેના ચીકણા અને ખૂબ જ ગંદા કપડા બહાર ન આવે તે માટે તેણે લગભગ ક્યારેય ધોઈ ન હતી અથવા કોઈ ન હતું ત્યારે તે નદી પર ગયો હતો.

અન્ય સમયે મેં બે-ત્રણ દિવસ સુધી પથ્થરો પર ઘરે વણેલી લિનન ફેલાવતી સ્ત્રીઓનું અવલોકન કર્યું. તેઓએ તેને ભીનું કર્યું અને જ્યાં સુધી તે સફેદ ન થઈ જાય ત્યાં સુધી તેને સળગતા તડકામાં સૂકવ્યું. મારી કાકી હંમેશા મને ઘરે બોલાવે છે પરંતુ હું સાંભળતો ન હોવાનું ડોળ કરતી હતી. યુદ્ધ દરમિયાન, તેની પુત્રવધૂ પણ નાની છોકરી સાથે તુરીનથી પરત આવી હતી. સાલ્વાટોર, તેના સાવકા પુત્ર માટેના આદરથી, તેણીને રાણીની જેમ વર્તે છે. તે સમયગાળા દરમિયાન તેઓ ગામમાં જ રહ્યા અને પ્રસંગ માટે કાકીએ સારી છાપ બનાવવા માટે સુગંધિત સાબુ, શણના ટુવાલ, ડીશ ડ્રાયર, ટેબલક્લોથ અને નેપકિન્સ બહાર કાઢ્યા. તેના બદલે મારી સાથે નોકર જેવો વ્યવહાર કરવામાં આવ્યો, કામ ચલાવવા અને કુવારામાંથી પાણી લાવવા મોકલવામાં આવ્યો, કારણ કે મહેમાનને મોકલવું એ અપમાનજનક હતું.

ક્રિસમસ આવ્યો અને, ઉત્તરીય રિવાજ મુજબ, સવારે કન્યાને બેબી જીસસ તરફથી તેની પુત્રીને એક સુંદર ભેટ આપવામાં આવી: ઢીંગલી માટે પોટ્સ અને રકાબીનો સુંદર સેટ. હું તેના માટે ખુશ હતો, પરંતુ તે જ સમયે હું ગુસ્સે થઈ રહ્યો હતો કારણ કે તે વસ્તુઓ મારી સાથે ક્યારેય થઈ ન હતી. હું વધુ ને વધુ નબળો થતો જતો હતો. ત્યાં દ્રાક્ષ હતી, પરંતુ તે ખાવા માટે અફસોસ: તેઓને વાઇન માટે દબાવવું પડ્યું. તમે ફક્ત પડોશીઓ પાસેથી ચોરાયેલું જ ખાઈ શકો છો. હેઝલનટ્સ એકત્રિત કરવામાં આવ્યા હતા પરંતુ તેને વેચવા માટે. મેં જંગલમાં પ્લિસકોલીની જેમ ગુપ્ત રીતે ખાધું. મારા કાકાઓ ફક્ત ક્રિસમસ અને ઇસ્ટર પર જ બિસ્કીટ બનાવવા માટે દૂધ ખરીદતા હતા અને જ્યારે તે ઉકળે ત્યારે મેં તેને એક ચમચી વડે મલાઈ કાઢી હતી. મારી કાકી ભાગ્યે જ મારા માટે તળેલા ઇંડા તૈયાર કરતી. મને ઘણી વાર આશા હતી કે તે મારા માટે તેને ફાય કરશે: - ચાલો તેને મૂકી દઈએ જેથી જ્યારે આપણી પાસે થોડું હોય અને ઇંડા મૂકે ત્યારે પસાર થઈ જાય (તે મેસીનાનો એક યુવાન હતો જે ગ્રામ્ય વિસ્તારની આસપાસ ઇંડા એકત્રિત કરતો હતો અને તેને તાજા તરીકે પસાર કરતો હતો) અમે તેમને વેચી શકો છો અને પૈસા મેળવી શકો છો -. તેણે બે મહિના સુધી ઇંડા એકઠા કર્યા અને પછી વેચ્યા.

મેસીનાના લોકો જેમણે ઇંડા ખરીદ્યા હતા તેમના હાથમાં કદાચ એક બચ્ચું હતું. અંજીરને ચૂસવું પડતું હતું, માત્ર થોડા જ ખાઈ શકાય હતા, બાકીનાને શિયાળા માટે વેચવા અથવા સાચવવા માટે તડકામાં સૂકવવા માટે છોડી દેવામાં આવ્યા હતા. ઓક્ટોબર મહિનામાં, સાંજે સુંદર ચેસ્ટનટ બનાવવામાં આવ્યા હતા. જો ત્યાં કોઈ છાલવાળી વસ્તુ બાકી હોય, તો મારા કાકા તેને નાની રૂમમાં ટેબલ પર મૂકી દેતા (થાળી પર નહીં, પરંતુ દીવામાંથી ટપકતા તેલથી ગ્રીસ કરેલી સાદડી પર) અને સવારે જ્યારે તેઓ ઉઠતા. ચાર કામ પર જવા માટે, તે મને જગાડશે અને મને ચેસ્ટનટ આપશે અને મને કહેશે: "તમે નાસ્તો કરો". મેં તેમની આજ્ઞા પાળી અને ભૂખ્યા પેટે ખાધું, પણ તેઓ તેલની જેમ ચાખતા હતા અને અનિવાર્યપણે મને પેટમાં દુખાવો થતો હતો. કાકાએ બડાઈ મારી: - હું મારી ભત્રીજીને પ્રેમ કરું છું, જ્યારે રાત્રે મોડું હોય ત્યારે હું તેના માટે ચેસ્ટનટ પણ તૈયાર કરું છું -. વાસ્તવમાં મારા કાકાની આંખોમાં નફરત હતી. જ્યારે તે ગુસ્સે થયો ત્યારે કેટલીકવાર તેઓ પીળા, સળગતા લાલ હતા: ભલે તેઓ નાના હતા, તે આંખો તેના ચહેરા પર આક્રમણ કરે છે. તેઓ સાંકડા છિદ્રો જેવા નાના અને ઊંડા હતા અને તેમાંથી ઘિક્કાર નીકળતો હતો. દરમિયાન, મરડો અને ફૂમિનો વિજય થયો. મારી કાકી દર વખતે મને એક ચમચી તેલ આપતી. આ કીડાઓને દૂર રાખે છે, તેણીએ પોતાને સમજાવવા માટે ગણગણાટ કર્યો... પછી તેણીએ "prichentu" થી શરૂઆત કરી: - Mazzai un vermu gruossu quennu ia pagana, ùa u mazzu chi sugnu all Christian. અથવા સોમવારે તમે સાંભળો છો, અથવા મંગળવારે તમે સાંભળો છો, અથવા બુધવારે તમે સાંભળો છો, અથવા ગુરુવારે તમે સાંભળો છો, અથવા વિનાર્ડી પર તમે સાંભળો છો, અથવા શનિવારે તમે સાંભળો છો, ઇસ્ટર યુ વિરમુ સ્ટર્ડુ એ ટિયરા કાસ્કાનું માટેયા ડુ જુર્નુ.-

(હું જ્યારે મૂર્તિપૂજક હતો ત્યારે મેં ચરબીના કીડાને મારી નાખ્યો અને હવે હું તેને ખ્રિસ્તી તરીકે મારી નાખું છું. પવિત્ર સોમવારે, પવિત્ર મંગળવારે, પવિત્ર બુધવારે, પવિત્ર ગુરુવારે, ગુડ ફ્રાઇડે, પવિત્ર શનિવારે, ઇસ્ટરના દિવસે સવારે સ્તબ્ધ ફૂમિ જમીન પર પડે છે).

મને ખબર નથી કે હું કેવી રીતે બચી ગયો.

અહીં આપણે કૌંસ ખોલીએ છીએ.

ઘણા વર્ષો વીતી ગયા અને મને પેટમાં દુખાવો થયો. હું એક રૂમના કદના મશીનો સાથે એક્સ-રે કરવા ગયો. કોઈ અલ્સર છે કે કેમ તે જોવા માટે તેઓએ મને સફેદ પેપ આપ્યો. કમનસીબે, કંઈ જોઈ શકાયું નથી. રેડિયોલોજિસ્ટે કહ્યું કે તે જઠરનો સોજો છે અને મને પીડા ઓછી કરવા માટે કેટલાક ઉપશામક દવાઓ આપી. હું એ બિંદુએ પહોંચી ગયો જ્યાં હું એક ચમચી પાણી પેટ ભરી શકતો ન હતો. હું લગભગ પચાસ વર્ષનો હતો. પિયાસેન્ઝાના આર્માન્ડોના મિત્ર પાઓલોએ મને નિષ્ણાત પાસે લઈ જવાનો પ્રસ્તાવ મૂક્યો. તે ડો.માઝ્ઝીઓ પાસે પણ આવ્યો હતો. ગેસ્ટ્રોસ્કોપીનું સાધન ગળાની બહાર પ્રવેશી શકતું ન હતું. "મને ખબર નથી કે આ સ્ત્રીને કેવી રીતે બચાવવી," ડૉક્ટરે કહ્યું, "પાયલોરસ બંધ છે." ગેસ્ટ્રોસ્કોપી કરાવતા તમામ લોકોએ પોતાના પગ પર રૂમ છોડી દીધો. હું IV સાથે સ્ટ્રેચર પર. ડૉક્ટરે મને બે મહિના માટે મજબૂત ઉપચાર સૂચવ્યો. જ્યારે હું પાછો આવ્યો ત્યારે સાધન હજી પસાર થયું ન હતું. ત્રણ મહિના માટે બીજો વધુ મજબૂત ઉપચાર.

પ્રથમ મુલાકાતના પાંચ મહિના પછી સાધન પાયલોરસમાંથી તોડવાનું શરૂ કર્યું. "ચમત્કાર!" ડૉ. Mazzeo જણાવ્યું હતું. એકવાર ટ્યુબ કાઢી નાખવામાં આવ્યા પછી તેણે મને ઘણા પ્રશ્નો પૂછ્યા તે સમજવા માટે કે તે જન્મજાત છે કે તેના કારણે. મેં રડવાનું શરૂ કર્યું: "કદાચ તે તે તેલ હતું જે ઝીઝીએ મને કૃમિ માટે વારંવાર આપ્યું હતું." ડૉક્ટરે તેના વાળમાં હાથ મૂક્યો: "તેલ? અને તમે હજી પણ જીવંત છો!". સારવાર ચાલુ રાખીને, મેં ક્યારેક ક્યારેક ગેસ્ટ્રોસ્કોપીનું પુનરાવર્તન કર્યું.

ડૉક્ટર માઝ્ઝીઓનો આભાર કે જેમણે મારો જીવ બચાવ્યો, હવે વર્ષો પછી હું માત્ર અમુક દવાઓ સાથે ભોજનનો આનંદ માણી શકું છું.

જ્યારે કોઈએ તેને બાલ્કનીમાંથી બોલાવ્યો, ત્યારે તેની કાકી તેનું માથું ધૂમતી રહી. ત્યારબાદ તેઓએ તેને ખાલી પેટ પર ફેરોક્વિનનો એક નાનો ગ્લાસ લેવાની સલાહ આપી. તેણે તેના પતિને તે ખરીદવા માટે સમજાવ્યા અને સવારે તેણે મને એક ગ્લાસ પણ આપ્યો.

વળી, એ ઘરમાં અંધશ્રદ્ધાનું પણ રાજ હતું. તેના કાકાને તે જે વાઇન પીતો હતો તેનાથી હંમેશા માથાનો દુખાવો થતો હતો, પરંતુ તેના કહેવા મુજબ તેનું કારણ કોઈની ખરાબ નજર હતી. પત્નીએ તેને દૂર કરવો પડ્યો: તેણે થોડું પાણી સાથે પ્લેટ લીધી, તેમાં થોડું મીઠું અને તેલનું ટીપું રેડ્યું અને પછી માથાનો દુખાવો માટે પ્રિયેન્ટુ સાથે શરૂ કર્યું: - ઓગ્લિયુ બિરિડિટ્ટુ, ઓગ્લિયુ સેન્ટિસિમુ, આ ઘરે આવો અને તેનો પીછો કરો. morocchiu, ogliu biriditto, Get out and chase away this mammucca... (ધન્ય તેલ, સૌથી પવિત્ર તેલ, આ ઘરમાં પ્રવેશ કરો અને આ દુષ્ટ આંખનો પીછો કરો, ધન્ય તેલ, મજબૂત થાઓ અને આ શેતાનનો પીછો કરો...).

આશીર્વાદિત તેલની આ સ્વિક, તેમની માન્યતા અનુસાર, દુષ્ટ આંખ વિસ્તરી. થોડી વાર પછી ઓરડાના ચારે ખૂણામાં પાણી છાંટવામાં આવ્યું અને તેનો માથાનો દુખાવો દૂર થઈ ગયો.

ઘા મટાડવા માટે, કોબ્બેક્સને તેલ સાથે અને માંસના નાના ટુકડાને સૂપ બનાવવા માટે જોડવામાં આવ્યા હતા. તે ભયાનક મિશ્રણ હતું, તેઓએ કહ્યું, અચૂક! સવારે તેઓએ મને મેગ્નેશિયા સાથે પાણીનો ગ્લાસ આપ્યો. થોડા સમય પછી, બધા ધૂજતા, મારે મારી જાતને મુક્ત કરવા માટે ઠંડીમાં બહાર જવું પડ્યું. જ્યારે હું સ્વસ્થ થયો ત્યારે તેઓએ મને એક સ્ત્રી પાસે મોકલ્યો જેણે જાદુઈ યુક્તિઓ કરી હતી: તેણીએ મને દોરડા વડે માથાથી પગ સુધી માખ્યું અને તે જ વડે મારા આડા હાથ. જો કોઈ ટુકડો ખૂટે તો તે વર્ષ માટે મૃત્યુ ટળી જાય છે.

ભલે તેમની રીતે કાકાઓને ભગવાનમાં, સંતોમાં, મેડોનામાં શ્રદ્ધા હોય. દર વર્ષે 8મી સપ્ટેમ્બરે તેઓ શહેરથી લગભગ ચાલીસ કિલોમીટર દૂર બ્લેક મેડોનાને સમર્પિત અભયારણ્યમાં તિડારી જતા હતા. પાંચ વર્ષની ઉંમરથી જ મારે એ તપસ્યા કરવાની હતી.

તીંદરીના અભયારણ્યની યાત્રાના આગલા દિવસે, કાકીએ ચીંથરામાંથી કપિની (ચપ્પલ) બનાવી હતી. કાકા સમયસર શિકાર કરવા ગયા અને ઘરે એક-બે જંગલી સસલાં રાંધવા લાવ્યા. સારી છાપ બનાવવા માટે, કાકીએ સ્ટફ્ડ ઓબર્ગિન પણ તૈયાર કર્યા. તેણે અરીસામાં જોયું અને કપડાથી ચહેરો સાફ કર્યો. તે સમયે "ઝઝા ક્યાં છે, મારી સુંદરતા" ગીત પ્રચલિત હતું અને મને તેને "ઝિઝી" કહેવાની આદત પડી ગઈ હતી.

પરોઢિયે પહોંચવા માટે અમે સાંજે અગિયાર વાગ્યાની આસપાસ ટિંડારી જવા નીકળ્યા. મારી નાજુકતાને કારણે થાકેલા અને થાકેલા, મેં ઘણી વાર તાજા પાણી માટે પૂછ્યું, પરંતુ તેઓએ અન્ય થાકેલા લોકોની જેમ સ્ટોલ પરથી તે ખરીધું નહીં: તેઓ ચર્ચની નજીક સ્થિત એકમાત્ર ફુવારાની કતારમાં ઉભા હતા જ્યાંથી ગરમ પાણી વહેતું હતું. તે ગરમીને શાંત કરવામાં મદદ કરી ન હતી. પરંપરા મુજબ, તેઓએ ચણા, બ્રોડ બીન્સ અને કેનેલિની બીન ખરીધા, પછી તેઓ સમૂહમાં ગયા, મદિનુઝાની પ્રાર્થના કરી અને બહાર નીકળતી વખતે તેઓ તેમના સાથી ગ્રામજનો અને મારા પૈતૃક સંબંધીઓને મળ્યા. બપોરના સમયે અમે આસપાસના ઓલિવ વૃક્ષો નીચે જમવા ગયા. તે શરમજનક છે કે હું ખૂબ થાકી ગયો હતો, તે દિવસે વાસ્તવમાં મિત્રોની સામે સારી છાપ બનાવવા માટે હંમેશા સ્વાદિષ્ટ ખોરાક હતો. બપોરના ભોજનમાં પકાવવાની નાની ભઠ્ઠીમાં રાંધેલા જંગલી સસલાનો સમાવેશ થતો હતો, જે કાકા હંમેશા બે સાંજ પહેલાં શિકાર કરવા જતા હતા, તેમાં ભરાયેલા વાંગી અને મરી, દ્રાક્ષ અને ઘરે બનાવેલા બિસ્કિટ. ઘરે પાછા ફરવા માટે મિત્રોએ પરિવહનનું સાધન લીધું: કાર અથવા ઘોડાથી દોરેલી ગાડીઓ. મેં જોયું, પહેલેથી જ પગપાળા પાછા ફરવાનું રાજીનામું આપ્યું છે. કાકા હોય તો જ મને ઘોડા પર સવારી કરવી પોસાય, નહીં તો દુઃખ થાય.

પાંચમો પ્રકરણ - ધુવડ

હજુ પણ ધર્મના વિષય પર, મારા કાકા ભાઈચારાના સભ્ય હોવાથી, તેઓને સાન જ્યોર્જિયોના ચર્યમાં પામ સન્ડે પર કબૂલાત કરવાની અને વાતચીત કરવાની ફરજ હતી. આ સમારોહ સવારે પાંચ વાગ્યે થયો હતો, પાદરીએ પહેલા બધા પુરુષોને ચેપલમાં કબૂલાત કરી, પછી સ્ત્રીઓ માટે કબૂલાત તરફ ગયા.

જ્યારે તેણીની કાકીનો વારો હતો, જેમણે મોટી કાળી શાલ પહેરેલી હતી, ત્યારે તેણીએ શક્ય તેટલું પોતાને ઢાંકવા માટે કપડાને છીણીની નજીક લાવ્યો: એવું લાગતું હતું કે તેણીએ કેમોમાઇલ ઇન્ડેલેશન લેવાનું હતું. તેણે કબૂલાત કરી અને પછી: - હવે તમારો વારો છે - તેણે મને કહ્યું. હું વર્ષ દરમિયાન કબૂલાત કરવા માંગતો હોવા છતાં, હું કરી શક્યો નહીં. મારી કાકીએ મને ઠપકો આપ્યો: "તમારે ભગવાનની મજાક ન કરવી જોઈએ, વર્ષમાં એકવાર પૂરતું છે, નહીં તો તમે યજમાન લેવાને લાયક નથી કારણ કે તમે તમારી આંખોથી પણ પાપ કરી શકો છો."

નવ વાગ્યા આસપાસ પવિત્ર માસ, બિરાદરી અને સીધા ઘર. હંમેશની જેમ, નજીવા કારણોસર, તેના કાકાએ શપથ લેવાનું શરૂ કર્યું અને તેણીને નર્વસ ઉધરસ હતી. અવર્ણનીય દ્રશ્યો બન્યા: જો તે દિવસે કોઈ કારણસર કોઈને જરૂર હોય, તો તેઓ થૂંકી શકતા નથી, નહીં તો તેઓ તેમના મોંમાંથી ભગવાનને ફેંકી દેશે. જો દુર્ભાગ્યથી તે થયું, તો તે જગનું ઢાંકણું લેશે, તેમાં થૂંકશે અને પાણી અને ખાંડ સાથે ફરીથી પ્રવાહી પીશે. પવિત્ર સપ્તાહ દરમિયાન, લોકો સાધુ દ્વારા આયોજિત સાંજના ઉપદેશમાં હાજરી આપવા માટે રાત્રે પણ ગામમાં રોકાયા હતા. ગુરુવારે કોલોમ્બે તૈયાર કરવામાં આવ્યા હતા, જેમાં વિવિધ આકારોમાં એક બિસ્કિટ કણક બનાવવામાં આવ્યું હતું જેમાં સખત બાફેલા ઈંડાને પાણી સાથે ઉકાળવામાં આવે છે અને એનેલા, જે એક ઝેરી રંગનું ઘટક છે. ઉપવાસની સવારે

ગુડ ફ્રાઈડે પર અમે ઘઉંના અંકુરથી શણગારેલા તમામ ચર્યની મુલાકાત લીધી, પછી અમે પૌત્રીના ત્રણ પાંદડા (તીવ્ર સુગંધ સાથે ઔષધીય વનસ્પતિ) ગળી ગયા જે આખા વર્ષ માટે સુખાકારીની ખાતરી આપે છે.

ક્રુસિફ્રાઇડ ઇસુને નુકસાન ન પહોંચાડવા માટે તમારે દિવસ દરમિયાન કામ કરવાની જરૂર ન હતી, જો તમે સીવશો તો સોય ડંખશે, જો તમે જોશો તો તમારા શરીરને નુકસાન પહોંચાડવાનું જોખમ છે, વગેરે. તે દિવસ માટે, મેં ગમે તે કર્યું, મને ફટકો પણ પડ્યો નહીં, નહીં તો ઇસુ રડશે. શનિવારે અગિયાર વાગ્યે શાંતિ અને પુનરુત્થાનનો સમૂહ હતો. બધા બાળકો પૂજારીના આશીર્વાદ મેળવવા માટે કબૂતર લાવ્યા અને પછી તેને ખાય. હું એ સંતોષ ક્યારેય છીનવી શક્યો નથી કારણ કે ઇસ્ટર પછી મંગળવારે આયોજિત શાળાની સફર માટે મારે મારા કબૂતરને બે ઇંડા સાથે બચાવવાનું હતું. મારે શિક્ષકને ઇંડા આપવાનું હતું. ઇસ્ટરના દિવસે તેઓએ મને શાહી પાસ્તાથી બનેલું નાનું લેમ્બ ખરીદ્યું, જે સૌથી નાનું હતું જેથી વધુ ખર્ચ ન થાય. કાકા એટલા કંજૂસ હતા કે તેણે આગ પર બનેલા તપેલામાંથી સૂટ વડે તેના જૂતા ચમકાવ્યા. જો મારી કાકીને ખબર હતી કે નોકરી પૂરી થઈ ગઈ છે અને તેઓએ તેના માટે ચૂકવણી કરી છે, તો તેણીએ મને સલાહ આપી: "તમારા કાકાને પૂછો કે શું તેઓ પૈસા લાવ્યા છે."

તેણીએ અને મારે લગભગ તેને બે નાના ગુલામોની જેમ પૂજવું પડ્યું જ્યાં સુધી તે ખસેડવામાં ન આવે અને તેણીને દસ લીયર અને પાંચ મને આપ્યા. હું મારા પૈસા ખર્ચી શક્યો નહીં કારણ કે તે પિગી બેંક માટે નક્કી કરવામાં આવ્યું હતું. એકવાર મેં મારી કાકીને કહ્યું કે મારે લોટરી રમવાની છે. તેણી સંમત થઈ કારણ કે તેણીને જીતવાની આશા હતી. મારું જૂઠું હતું. વાસ્તવમાં મને મારા ક્લાસના મિત્રોની તુલનામાં ડ્રેસિંગમાં પણ નબળાઈ લાગતી હતી: તેમની પાસે સ્કર્ટ હતા, પરંતુ મારી કાકીને તે પસંદ નહોતા અને મને સંપૂર્ણ કપડાં પહેરવાની ફરજ પડી હતી. તેઓ બધા સફેદ, કથ્થઈ અથવા વાદળી કપાસના ઘૂંટણના મોજાં પહેરતા હતા, મારે તેણે નારંગીમાં બનાવેલા મોજાં સાથે કામ કરવું પડ્યું હતું, એક રંગ જેની કિંમત અન્ય કરતા ઓછી હતી. મેં તેમને ઘૂંટણની ઉપર એક સ્થિતિસ્થાપક બેન્ડ દ્વારા ટેકો આપ્યો હતો, પરંતુ સૌથી મોટી સમસ્યા એ હતી કે, પગ વિના, તેઓ પગની ઘૂંટી સુધી પહોંચી ગયા હતા. તેની ઉપર મેં કફ સાથે ટૂંકા મોજાંની જોડી પહેરી હતી. હું પહેલેથી જ પૂરતો હાંસિયામાં ધકેલાઈ ગયો હતો અને મારે મારા કપડાં માટે પણ બહાર ઊભા રહેવું પડ્યું હતું. પાંચ લાયર સાથે મેં મોજાંની વધુ યોગ્ય

જોડી ખરીદવાની યોજના બનાવી હતી જે હું સવારે ક્વાસમાં પ્રવેશતા પહેલા પહેરીશ. તે દિવસે દુકાન બંધ હતી. હું પૈસા લઈને ઘરે જઈ શક્યો નહીં કારણ કે મારી કાકીએ તે શોધી લીધા હશે. મેં તેમને ખચ્ચર ટ્રેક પર એક પથ્થરની નીચે છુપાવવાનું વિચાર્યું. રાત્રે વરસાદ પડ્યો અને, કાગળના બનેલા હોવાથી, તેઓ સંપૂર્ણપણે વિખેરાઈ ગયા, કારણ કે બીજા દિવસે સવારે જ્યારે હું તેમને પુનઃપ્રાપ્ત કરવા ગયો ત્યારે મને સમજાયું.

પંદર દિવસ વીતી ગયા અને મારી કાકીએ મને પૂછ્યું કે શું હું લોટરી જીતી ગયો છું. ત્યારે પણ હું પ્રામાણિક ન હતો અને હા કહી દીધી. તે પૈસા ક્યારેય આવ્યા નથી. ગુડ ફ્રાઈડે પર, અવર લેડી ઓફ સોરોઝના સન્માનમાં સરઘસ દરમિયાન, શિક્ષકને મળીને તેણે તેણીને ખુલાસો પૂછ્યો. હું શરમથી મરી રહ્યો હતો. સ્વાભાવિક રીતે તે દરેક વસ્તુથી અજાણ હતી, તેથી તેની ગંભીર ત્રાટકશક્તિ હેઠળ મને મારી કાકી તરફથી બે થપ્પડ મળી. હું હંમેશા સ્વેચ્છાએ શાળાએ જતો, પરંતુ નબળા પરિણામો સાથે. કોઈ મને સમજી શક્યું ન હતું અને ભલામણોને કારણે મને હંમેશા બઢતી આપવામાં આવી હતી, તેથી મારી માતા શાંત હતી કે તેઓ હંમેશા મને અભ્યાસ કરાવે છે. હું બિલાડી સાથે ઠીક હતો, જ્યાં સુધી એક દિવસ નશામાં ધૂત કાકા શહેરમાંથી કેટલાક ટ્રિપ સાથે પાછા ફર્યા અને પ્રાણીએ પોતાને ખવડાવવા માટે એક ટુકડો લીધો. સૈનિકો દ્વારા છોડવામાં આવેલી મસ્કેટ લઈને, તેણે તેને ખુલ્લા ગ્રામ્ય વિસ્તારમાં મારી નાખ્યો. તે મારા માટે મોટી નિરાશા હતી.

થ્રેસીંગ વખતે હું પડોશીઓના ખેતરમાં પડેલા ઘઉં અને જવના દાણા લેવા ગયો, કોથળામાં મૂકીને નદી પર આવેલી શ્રીમતી ટિંડારાની મિલ પર લઈ ગયો. પછી હું લોટને નોવારામાં મારી માતાના પિતરાઈ ભાઈ પાસે લઈ ગયો, જેઓ બે નાના બાળકો સાથે વિધવા હોવાને કારણે, સવારે જંગલમાં લાકડાં લેવા જતી અને જેઓ તેને લોટ લાવ્યા હતા તેમના માટે રોટલી તૈયાર કરવા માટે પકાવવાની નાની ભઠ્ઠી સળગાવી, થોડા પૈસા કમાઈ અને બાળકો માટે થોડી બ્રેડ.

સપ્ટેમ્બરમાં, જ્યારે અંજીર પાકી ગયા હતા, ત્યારે હું છોડ પર ચઢી ગયો અને સ્વાદિષ્ટ ફળો ચૂંટ્યો, તેને ડાળીઓમાંથી હૂક સાથે લટકાવેલી શેરડીની ટોપલીઓમાં મૂક્યો. અંજીરને કાપીને છત્ર પર તડકામાં સૂકવવા માટે છોડી દેવામાં આવ્યા હતા. થોડા દિવસો પછી તેઓ સુકાઈ ગયા. મોટા બાસ્કેટમાં

વાવેતર તેઓ શિયાળામાં ખાવામાં આવ્યા હતા. એ સુંદર સમયમાં, ગ્રામ્ય વિસ્તારની પાડોશી શ્રીમતી મારિયા સૂકા અંજીર તૈયાર કરવા આવી. હું અવારનવાર તેને મળવા જતો. તે ઘણા બાળકોની માતા હતી. તેમાંથી એક, કાર્મેલોને મરકીનો રોગ હતો. દરેક સમયે અને પછી તે લાંબા સમય સુધી શોધવા માટે હતી. ચિંતાતુર માતા તેને શોધવા ગઈ અને હું લગભગ મજામાં તેની સાથે ગયો.

જ્યારે હું પાંચમા ધોરણમાં હતો, ત્યારે શિક્ષકે અમને અમારા માતાપિતાને જાણ કરવા કહ્યું કે તે અમને "ધ લિટલ આલ્પાઇન" ફિલ્મ જોવા સિનેમામાં લઈ જશે. કાકાઓ: "તમે એ ક્યરો જોવા ન જશો." સામેના પાદરીના ભત્રીજાએ સાંભળ્યું: "તમારે તેણીને મોકલવી પડશે, મેં તેને પણ જોયો નથી." પછી તેઓ ખસેડવામાં આવ્યા હતા અને હું જવા માટે સક્ષમ હતો.

માતા તરફથી મીઠાઈ સાથેનું પેકેજ આવ્યું હતું. હું કેટલાકને શાળાએ લાવ્યો હતો. તે દુકાળનો સમય હતો અને મીઠાઈઓની પણ અછત હતી. જ્યારે હું પાંચમા ધોરણમાં હતો ત્યારે મારી ટીચરની બહેન ચોથા ધોરણને ભણાવતી હતી. તેણે મારા કરતાં ગરીબ છોકરી માટે મીઠાઈઓ માંગી જે બીમાર હતી અને મેં તે બધું તેના માટે છોડી દીધું.

1945 માં મારા પિતા ડોમોડોસોલા પાછા ફર્યા. મેં તેને એપ્રિલ 1946 માં ફરીથી જોયો અને તેની સાથે મારી માતા હતી જે બાળકની અપેક્ષા રાખતી હતી.

મેં મારા માતા-પિતા સાથે લગભગ દસ ખુશ દિવસો વિતાવ્યા. હું અવારનવાર મારા દાદા દાદી અને કાકાને મળવા જતો હતો, તેથી મેં મારી ઈચ્છા મુજબ ખાધું અને મારા દાદીમાના ઘણા સોડા પીધા જેણે તેમને વેચ્યા. અંતે મારી માતા મને તેની સાથે ઉત્તર ઇટાલી લઈ જવા માંગતી હતી, પરંતુ મારી કાકી, હંમેશા ખોટા અને સ્વાર્થી, તેણીએ મને તેની સાથે છોડી દેવા માટે સમજાવી. હું પાંચમા ધોરણમાં હતો, મારી નાજુકતાને કારણે હંમેશા સંઘર્ષ કરતો હતો. પરીક્ષાના દિવસોમાં તેના નાના ભાઈના જન્મના સમાચાર આવ્યા. સંપૂર્ણપણે ખુશ, પરંતુ તે જ સમયે ઉદાસી, હું આનંદ અને પીડા સાથે રડ્યો. કદાચ આ જ કારણસર મેં પરીક્ષા દરમિયાન મોઢું ન ખોલ્યું હોવા છતાં શિક્ષકે મને બઢતી આપી. તે વર્ષે તેઓએ ગામમાં હાઇસ્કૂલ વિભાગની સ્થાપના કરી અને મારા લગભગ તમામ સહાધ્યાયીઓએ તેમાં પ્રવેશવા માટે પ્રવેશ પરીક્ષાની તૈયારી કરી હતી. મારા માટે

કોઈ તક ન હતી: મારા કાકાઓને ખાતરી હતી કે ફક્ત ધુવડ જ તે પ્રકારની શાળામાં જાય છે. વાસ્તવમાં, એકવાર તેઓએ હાઇસ્કૂલ પૂર્ણ કરી લીધી, તેઓએ તેમની માસ્ટર ડિગ્રી માટે મેસિના જવું પડ્યું. મારા માતા-પિતાએ પુસ્તકો માટે પૈસા મોકલવા વિશે વિચારવું પડ્યું, તેઓએ કોઈ ખર્ચ કર્યો ન હોત. હું રડતી રહી કારણ કે હું મારો અભ્યાસ ચાલુ રાખવા માંગતી હતી. ત્યારપછી તેઓએ મને બે વર્ષના વ્યાવસાયિક અભ્યાસક્રમમાં પ્રવેશ મેળવવાની તક આપી, જે બે વર્ષ સુધી ચાલતી ખૂબ જ નબળી મધ્યમ શાળા છે. સૌથી ગરીબ લોકો ત્યાં ગયા, કોઈ પણ સંજોગોમાં મેં સ્વીકાર્યું. આગળ-પાછળ ચાલવું, સવાર-બપોર હું કોર્સમાં હાજરી આપતો. શાળા મિશ્ર હતી: ગણિત શીખવતા ડિરેક્ટર સામે સૌથી વધુ ઉગ્ર પુરુષોએ તેમના હાથ ઉભા કર્યા, તેઓએ ઇટાલિયન અને ફ્રેન્ચ શિક્ષકોને પણ ફસાવ્યા. છોકરીઓને ઘરકામ શીખવવામાં આવતું અને પુરુષોને કૃષિનું જ્ઞાન. વાસ્તવમાં, અમે કંઈ જ શીખ્યા નથી. શરમાળ હોવાને કારણે અને શીખવાની ખૂબ જ તરસ સાથે મારો નફો સારો હતો.

શાળા વર્ષ પૂરું થાય તે પહેલાં શિક્ષકોએ અમને ચેરિટી થિયેટર માટે તૈયાર કર્યા હતા. મારે સ્ટ્રીટ અર્ચિન તરીકે પોશાક પહેરીને દેખાવ કરવો પડ્યો. ત્યાં તેના કાકાની ટોપી હતી, ચઢી ગાયબ હતી. જ્યારે મેં મારી કાકીને કહ્યું, ત્યારે તેણીએ કહ્યું: "તમે બોન્ડ બાંધવામાં મૂર્ખ છો." મેં હિંમત હારી નહીં: હું વાળંદની પત્ની લિઝા પાસે તેના પુત્રના ટ્રાઉઝર ઉધાર લેવા માટે ગયો. તેથી પર્ફોર્મન્સની સાંજે મેં ખૂબ જ તાળીઓના ગડગડાટ અને મારા કાકાઓની નિરાશા વચ્ચે, જેઓ આ પ્રસંગ માટે પ્રેક્ષકોમાં હાજર હતા, એક શેરી અર્ચનનો પોશાક પહેર્યો.

કમનસીબે, એ બે વર્ષ પણ વીતી ગયા અને મેં એ વિચારીને કાયમ માટે શાળા પૂરી કરી કે હું પહેલા કરતાં વધુ અજ્ઞાન રહી ગયો હતો.

છઠ્ઠો પ્રકરણ - કૃપા કરીને મને માફ કરો

(તારાઓનો પ્રકાશ)

હું બાર વર્ષનો હતો જ્યારે મારી માતા ઓગસ્ટમાં મારા પિતા અને નાના ભાઈ સાથે મને મળવા આવી હતી જેમને મેં પહેલી વાર જોયા હતા. તેનો નાનકડો ચહેરો જોઈને હું ખુશ થઈ ગયો અને મને તે દિવસ મારા જીવનના શ્રેષ્ઠમાંના એક તરીકે યાદ છે. મારા માતા-પિતા મને શાળાએ પાછા જવા માટે તેમની સાથે લઈ જવા માટે મક્કમ હતા, પરંતુ મારી કાકીએ તેમને આ વિચારથી અસંતોષ કર્યો: તે મને વેપાર સારી રીતે શીખવાની સંભાવના સાથે સીમસ્ટ્રેસ તરીકે મોકલશે. અને આમ થયું, મારી ઈચ્છા વિરુદ્ધ, મારા માતા-પિતા ચાલ્યા ગયા અને હું મૂર્ખની જેમ સિસિલીમાં રહ્યો. ત્યારથી મને શાંતિ ન હતી અને હંમેશા છુપાઈને રડતી હતી. મારા કાકાઓએ કહ્યું કે મારા માતા-પિતા ચોક્કસપણે મને તેમના જેવો પ્રેમ ન કર્યો હોત, તેઓએ મને એક પુત્રીની જેમ ઉછેર્યો હતો (એક પુત્રી ચોક્કસપણે મારા જેવી જ પીડામાંથી પસાર થઈ હશે). એક દિવસ મારી કાકી શહેરની શ્રેષ્ઠ સીમસ્ટ્રેસ પાસે ગઈ, જ્યાં મારી માતા પણ વેપાર શીખી હતી, તેણીને પૂછવા કે શું તે મને નોકરી પર રાખશે. ડ્રેસમેકરે જવાબ આપ્યો કે તેની પાસે પહેલેથી જ આઠ છોકરીઓ છે અને તે સંખ્યા વધારી શકશે નહીં. બીજા દિવસે તેણીની કાકી તેણીને સમજાવવા માટે કેટલાક ઇંડા લાવ્યાં અને તેણીએ કહ્યું: - એક મહિનામાં પાછા આવ, કદાચ એક એપ્રેન્ટિસ ટુરીન માટે રવાના થઈ રહ્યો છે અને તમારી ભત્રીજી માટે જગ્યા મફત રહે છે -. સમયસર, એક મહિના પછી મારી કાકીએ મને પ્રયોગશાળામાં મોકલ્યો. યુવતી, જે દોઢ મીટરથી વધુ ઉંચી ન હતી, તેણે મારું સ્વાગત કર્યું: "ઠીક છે, હું તમને લઈ જઈશ કારણ કે મને તમારા માટે દિલગીર છે,

મને લાગે છે કે તમે ગ્રામ્ય વિસ્તારમાં રહેવાને બદલે મારી પાસે આવવાનું પસંદ કરશો. તમારી કાકી સાથે." આવું વિચારવામાં તે બિલકુલ ખોટો નહોતો. બીજા દિવસે આઠ વાગ્યે હું આવ્યો. "લેબોરેટરી સાફ કરવાનું શરૂ કરો," તેણે મને કહ્યું, "પછી તમે ફ્લોર ધોશો." વાર્તા મને દુર્ગંધ મારવા લાગી હતી. મેં શક્ય તેટલું શ્રેષ્ઠ સફાઈ કરવાનું નક્કી કર્યું. હું કદમાં નાનો હતો, હું બાર વર્ષનો હતો, પણ આઠ લાગતો હતો.

હું ફ્લોર કેવી રીતે ધોવા તે જાણતો ન હતો: ગ્રામ્ય વિસ્તારોમાં તે પથ્થરથી બનેલું હતું અને ગામમાં, જ્યાં ટાઇલ્સ હતી, મારી કાકીએ ક્યારેય તેને ધોઈ ન હતી જેથી તે કપાઈ ન જાય. મેં મારા શ્રેષ્ઠ પ્રયાસો કરવાનો પ્રયાસ કર્યો, પરંતુ સીમસ્ટ્રેસે મને ગંધેડો કહ્યો કારણ કે મેં સારી રીતે ધોઈ ન હતી. નવ વાગ્યે કામદારો આવ્યા અને નવા કારણ (નાની છોકરી) માં રસ લેવા લાગ્યા. તેઓ બધા મારી તરફ દયાની હવાથી જોતા હતા. મેં તેમના ભાષણો સાંભળ્યા અને જીવનની આવશ્યક બાબતો વિશે જાણતા ન હોવાથી હું દંગ રહી ગયો. દર વખતે અને પછી તેઓએ મને કેટલીક સીમસ્ટ્રેસની નોકરીઓ આપી, જે મને કરવાનું ગમતું ન હતું, ભણવામાં સક્ષમ ન હોવા અંગે હંમેશા કડવું. દિવસની એક સકારાત્મક બાજુ હતી: બપોરના સમયે, ગ્રામ્ય વિસ્તારોમાં પાછા ફરવું ન પડ્યું, મેં ઘરે શાંતિથી ખાધું, ટેબલ પર નેપકિન ફેલાવી, ગ્લાસ, પાણીની બોટલ અને પ્લેટ મૂકી. ટૂંકમાં, સખત બ્રેડ અને ચીઝનો ટુકડો ખાવા માટે મને બધા સામાન્ય લોકોની જેમ ટેબલ સેટ કરવામાં આનંદ થયો. લંચ પછી હું એક પાડોશી પાસે ગયો જે મારાથી નવ વર્ષ મોટો હતો અને સીમસ્ટ્રેસ હતો. તેણીએ મારી નિષ્કપટતા માટે મારી આંખો ખોલવામાં મદદ કરી. તેની માતા, હાથીના પગવાળી બહેન અને અન્ય અમાન્ય તેની સાથે રહેતી હતી.

કેટલીકવાર તેઓ મને સૂપનો બાઉલ લેવા આમંત્રણ આપતા. સીમસ્ટ્રેસે મને તેના બાળકોના કપડાં પર ક્રોસ-સ્ટીચ ભરતકામ કરવામાં મદદ કરવા કહ્યું. એકવાર મને ઉદાસીનું સંકટ આવ્યું અને મેં કામ અડધું છોડી દીધું. બીજી વાર, તેમ છતાં, મેં બ્રેઝિયરમાંથી રાખ લીધી અને તેને દાદર સાથે વાવી. તેઓએ કહ્યું: "ત્યાં કોણ છે? શું મને કોઈ રોગ થશે?" અંતે તેઓ મને સમજી ગયા અને મને માફ કરી દીધો.

કેટલીકવાર હું અનાથ બાળકો સાથે રમવા માટે એન્ટોનિયાનો અનાથ આશ્રમની સાધ્વીઓ પાસે જતો. મેં તેમની થોડી ઈર્ષ્યા કરી કારણ કે તેઓ તેમના દિવસો ક્રમમાં જીવતા હતા. તેઓ હંમેશા ટેબલ પર સારી રીતે જમ્યા, પછી તેઓ રમ્યા અને છેવટે નિર્ધારિત સમયે તેઓએ પ્રાર્થના કરીને ભગવાનની ભક્તિમાં પોતાને સમર્પિત કર્યા. મેં વિચાર્યું: - તેઓ નસીબદાર છે, તેઓ હવે તેમના માતાપિતા નથી અને તેમ છતાં તેઓ સાધ્વીઓ સાથે સારી રીતે રહે છે, જ્યારે મારી પાસે માતાપિતા છે પરંતુ મને આ ભયંકર કાકાઓ સાથે રહેવાની ફરજ પડી છે -. તેઓની જાણ વિના, પછીની કંટાળાજનક પૂછપરછ ટાળવા માટે, હું ગામમાં રહેતા એક કાકીને મળવા જતો. મેં તેની પાસે પૈસા માંગ્યા અને મારા માતા-પિતાને એક પત્ર મોકલવા કહ્યું કે તેઓ મને તેમની સાથે લઈ જાય.

દર વર્ષે નવેમ્બરમાં તેઓ મને પિયાનો વિગ્રામાં યોજાતા સેન્ટ'ઉગો મેળામાં લઈ જતા. આ સ્થાન પર પૈતૃક દાદા દાદીએ એક શેડ બનાવ્યો હતો જ્યાં તેઓએ શેકેલા માંસ અને સોસેજ તૈયાર કર્યા હતા જે તેઓએ એક સારા ગ્લાસ વાઇન સાથે વેચ્યા હતા. મારા માટે મારા પૈતૃક સંબંધીઓ સાથે સાથે રહેવાની, સારું માંસ ખાવાની અને રંગીન સોડા પીવાની, બ્રેઝિયર્સ, ફાનસ, માટીના વાસણો, ક્વાર્ટર્સ અને બમ્બેલી વેચતા સ્ટોલ જોવાની તક હતી.

બીજે દિવસે અમે ફરીથી બડિયા વેકિયા ગયા, સામૂહિક, એક નાનું સરઘસ અને પછી ફરીથી મારા દાદા-દાદીની દુકાને, જેમણે મને સોસેજ, બ્રેડ અને સોડા ઓફર કર્યા, આ એક નાની બોટલમાંથી બોલ સાથે બંધ કરવામાં આવ્યું. આંતરિકમાં.

નાતાલ પહેલા એકવાર અમે ૩ દિવસ માટે મેસિના ગયા હતા. અમે એક સંબંધી સાથે સૂઈ ગયા. મને તેણી જરાય ગમતી ન હતી: તેણીએ તેના કાકાઓને કહ્યું કે તેણીએ તેનું ધ્યાન ભટકાવીને બજારમાં એક ખેડૂત પાસેથી ઇંડા ચોર્યા હતા. મેં કેટેકિઝમમાં શીખ્યા કે તમારે ચોરી ન કરવી જોઈએ. સાંજે અમે મારી દીકરી સાથે મૂર્તિઓ બનાવનારા સજ્જન પાસે ગયા. ઉદાર બનવા માટે, મારા કાકાઓએ મને તેમને ખરીદવા માટે પૈસા આપ્યા. કાસ્ટ્રાંગિયાના ગ્રીસ ટેબલ પર હું જન્મનું દ્રશ્ય બનાવવામાં સક્ષમ હતો. શતાવરી ની ડાળીઓ અને થોડા કપાસના ટુકડા સાથે મેં એક ઝૂંપડું બનાવ્યું. સાંજે મેં તેલમાં પલાળેલા અખરોટના શેલ અને બેબી જીસસની બાજુમાં દોરાના ટુકડાથી બનાવેલી બે મીણબત્તીઓના વાતાવરણનો આનંદ માણ્યો. કાકા મિશેલે પણ આ વિચારની પ્રશંસા કરી અને મને પુરસ્કાર

આપવા માંગતા હતા: "નટોયા, બે કાંટાદાર નાશપતીનો છાલ કરો", અને મારી કાકી તેમને તેમના પલંગની નીચે લાવવા ગયા જ્યાં તેઓ રાખવામાં આવ્યા હતા.

જ્યારે હું નોવારામાં એકલા સૂવા માટે બંધ થયો, ત્યારે ક્લિસમસ નોવેના દરમિયાન હું મારા પાડોશી એન્ટોનીએટા સાથે એનુનઝિયાટા ચર્ચમાં સવારે 5 વાગ્યે આયોજિત સેવામાં ગયો. ચર્ચના પાછળના ભાગમાં સેક્રાઇસ્ટે ફ્રી માટે ખુરશીઓ પૂરી પાડી હતી. અમે તેમને ઘરેથી લાવ્યા. પાછા ફરતી વખતે અમે કેરોલિનાની મુલાકાત લીધી, જે એન્જીનીયરની ધોબી સ્ત્રી હતી, જે વહેલી સવારે સીડી નીચે કામ કરતી હતી. તે સમયે તે સાન ફ્રાન્સેસ્કોના ફુવારામાંથી મોટા ક્વાર્ટર્સ સાથે લાકડાના ટબમાં પાણી ભરવા ગઈ હતી. તેણે કહ્યું: "કૌસી, અહીં રાહ જુઓ, હું જોઈશ કે ગઈ રાતે સજ્જનો પાસે કોઈ બિસ્કિટ બચ્યા છે કે નહીં, જેથી તમે નાસ્તો કરી શકો". તે લગભગ ક્યારેય ખાલી હાથે પાછો ફર્યો નહોતો. મેં એન્ટોનીએટાને ઉપર આવવા આમંત્રણ આપ્યું અને અમે બ્રેઝિયર પ્રગટાવ્યું. જ્યારે કેરોલિનાને ખાવા માટે બીજું કંઈ ન મળ્યું ત્યારે હું સખત બ્રેડનો ટુકડો અને "બમ્બેલો" પાણીનો ગ્લાસ લેવા રસોડામાં ગયો. અમે ડોઈલી બનાવવા માટે 8 સુધી રોકાયા, પછી અમે ગુડબાય કહ્યું: હું વર્કશોપમાં ગયો, એન્ટોનીએટા તેની માતાને મદદ કરવા તેના ઘરે ગઈ કારણ કે તે 8 ભાઈઓ સાથે એકમાત્ર પુત્રી હતી.

નોવારામાં એકલા હું એક નાગરિક જેવો અનુભવ કરતો હતો. જ્યારે હું દાદા તુરીને મળવા ગયો ત્યારે મેં તેમની બારીઓ સાફ કરી અને તેમણે મને "એક શ્રિયા" (ટીપ) આપી. હું નેઇલ પોલીશ ખરીદવા ગયો હતો. જ્યારે મને લાગ્યું કે હું મારા કાકાઓને મળીશ ત્યારે મેં તેને દૂર કરવા માટે દ્રાવક પણ ખરીદ્યું. મેં પાઉડર તરીકે ટેલ્કમ પાવડરનો ઉપયોગ કર્યો. અરે: એક દિવસ મેં તેને મારા ચહેરા પર છોડી દીધું અને મારી મુશ્કેલીઓ, થપ્પડ અને અપમાનમાંથી પસાર થયો. "તને એ ક્યારના પૈસા ક્યાંથી મળ્યા?". અને મેં કહ્યું: "શું તમે તે લોટ જોઈ શકતા નથી?". દરમિયાન પડોશીઓ બીજા મહોલ્લામાં રહેવા ગયા હતા. એક દિવસ તેઓએ મને સર્કસમાં જવાનું આમંત્રણ આપ્યું. "મારી પાસે પૈસા નથી..." મેં કહ્યું. તેઓએ મને ઉછીના આપ્યા. બપોરે ખલાસીઓ પ્રયોગશાળામાં શોનો આનંદ માણવા જાય છે: ટ્રેપેઝ પરના વાંદરાઓ, ઘોડા પરના બાળકો, હાથી, જોકરો, અગાઉ ક્યારેય ન જોઈ હોય તેવી વસ્તુઓ. કમનસીબે મારે 8 લીર મેળવવું પડ્યું.

થોડા દિવસો પછી, જ્યારે હું કાસ્ટ્રાંગિયા જઈ રહ્યો હતો, ત્યારે સાન સાલ્વાટોરમાં હું ખેડૂતો પાસેથી ખરીદેલી શાકભાજીથી ભરેલી થેલી સાથે શાળાના વિદ્યાર્થીની માતાને મળ્યો. તેણે મને પૂછ્યું કે શું હું શહેરમાં પાછો જઈ શકું (તે સમયની માનસિકતાને કારણે તેને તેની બેગ સાથે ચોકમાં જવામાં શરમ આવતી હતી!). હું ટિપ વડે પૈસા કમાવવાનું વિચારીને સંમત થયો. કમનસીબે, મુશ્કેલી સાથે તેના ઘરે પહોંચીને તેણે મને ચાર મગફળી આપી. મેં હિંમત હારી નથી. મેં ફેન્ટીનાની એક મહિલાને ડોઈલી વેચીને લીરા મેળવ્યું. મેં કાર્ડબોર્ડ પિનોચિઓસ બાંધ્યા છે જેમાં પગ અને હાથ એક દોરી વડે ખસેડવામાં આવ્યા છે. કેટલાક બાળકોએ તેમને થોડા સેન્ટમાં ખરીદ્યા. બીજો વિચાર: ગરીબ બાળકો માટે સનગ્લાસ. હું બારની સામે પારદર્શક રંગીન કેન્ડી આવરણો શોધી રહ્યો હતો. સુગર પેપર વડે મેં ફ્રેમ કાપી નાખી અને અન્ય સેન્ટ પુનઃપ્રાપ્ત કરવામાં સક્ષમ હતો. બે મહિના પછી હું 8 લાયર પરત કરવામાં સફળ થયો.

દાદા, તેમની ઉન્નત ઉંમર હોવા છતાં, તેમને પાંચ વર્ષની ઉંમરથી અસ્થમા અને હર્નીયા હતા, તેમણે ગ્રામ્ય વિસ્તારોમાં પોતાનું ધ્યાન ભટકાવવાનો પ્રયાસ કર્યો, કારણ કે તેમની પુત્રી લગભગ ક્યારેય તેમને મળવા ગઈ નહોતી. ઉનાળાના બે મહિનાઓ દરમિયાન જ્યારે તેની પુત્રવધૂ મેસિનાથી આવી ત્યારે તે ઠીક હતો: તેણીએ તેના કપડા ધોયા અને વર્ષ દરમિયાન એકઠી કરેલી દરેક વસ્તુને સાફ કરવા માટે ઘરને ઊંધું કર્યું.

જ્યારે અમે મળતા ત્યારે તે મને કહેતા: "તારી કાકી એક અપમાનજનક છે, તમે એક ગરીબ વૃદ્ધને ગંદકીમાં આટલું દુઃખ ન આપી શકો." સાંજે હું જાણ કરવા ગયો, પરંતુ કાકીએ તેની ભાભીની ટીકા કરી: - તે એક નાગરિક છે, તે પોતાને માટે શું ઇચ્છે છે તે વિચારી શકે છે -. અને મેં જવાબ આપ્યો: "તમે સાચા છો, તમે જે સફાઈ કરો છો તે મેં જોયું છે: તમે એસિડથી યુરિનલ પણ ધોઈ નાખ્યું અને તે ફરીથી ચમકદાર થઈ ગયું." આ સમયે તેણે મને એક થપ્પડ મારી હતી કારણ કે આ વસ્તુઓ વિશે વાત કરવી જોઈએ નહીં અને હું ઘૃણાજનક હતો.

એક દિવસ મારા દાદાએ મને થોડા પૈસા આપ્યા અને મેં એક ગીત પુસ્તક ખરીદ્યું જેના વિશે વર્કશોપની છોકરીઓ વાત કરી રહી હતી. થોડા સમય માટે હું તેને છુપાવવામાં વ્યવસ્થાપિત થયો, પરંતુ એક સાંજે મારી પાસે સમય ન હતો અને કાકાએ, ધ્યાન આપ્યા પછી, શપથ લેવાનું શરૂ કર્યું: - આ નીચ કચરો પણ, હવે

તમે દાદો બની રહ્યા છો -. તે બોલતા પહેલા મેં તે શબ્દો તેના ચહેરા પર ફેંકી દીધા. તેણે મારા વિદ્રોહની દૃષ્ટિ ગુમાવી દીધી, મારા ટ્રાઉઝરનો પટ્ટો ખેંચી લીધો અને મને હિંસક મારવાનું શરૂ કર્યું. હું લગભગ તેર વર્ષનો હતો અને તે જ સમયે તેણે તેની પત્નીને કહ્યું: - મેં સાંભળ્યું કે એક મહિલા ઉત્તરી ઇટાલી જઈ રહી છે, તમારી ભત્રીજી સાથે ગામમાં આવો અને તેણીને તેની સાથે તેના માતાપિતા પાસે મોકલો -. તે ક્ષણે મને આનંદ થયો, મેં લીધેલા મારની પીડા પણ હું ભૂલી ગયો, પછી હું ગયો અને વિચારપૂર્વક ઘાસ પર બેસી ગયો. અંધારું પડવા લાગ્યું હતું, મેં વિચાર્યું, જેમ રાત્રિના પડછાયા ઝાડની ડાળીઓમાં ધૂસી ગયા અને નદીમાંથી હળવો ઠંડો પવન આવ્યો.

હું અખરોટના ઝાડ સામે ઝૂકી ગયો અને વાદળો જોતા સૂઈ ગયો. મેં ઘણાં સપનાં જોયાં, રંગીન સપનાંનો ઝૂંડ. હળવા પવનની લહેર મારા ચહેરા પર આવી ગઈ. મેં મારી આંખો ખોલી અને આશ્ચર્યજનક રીતે મને તે સ્થાન ગમ્યું જે હું હંમેશા નફરત કરતો હતો અને મને આશ્ચર્ય સાથે પ્રથમ વખત સમજાયું કે તે ફક્ત તારાઓના પ્રકાશથી પ્રકાશિત થાય છે. મેં મારી જાતને ત્યાગની આ સ્થિતિમાં જવા દીધો, મેં ફરીથી સપનું જોયું. રહસ્યમય પ્રવાહીની જેમ ખુશી મારા નાનકડા અસ્તિત્વમાં ટીપું-ડ્રોપ પ્રવેશી. હું મીઠો બાળક નહોતો. મારા પગ કરચલીવાળા હતા, કારણ કે તેઓ પ્રવાહના તીક્ષ્ણ કાંકરા પર ચાલ્યા હતા, પરંતુ મારું આખું શરીર, અને મારો આત્મા પણ હવે મીઠી અને કોમળ લાગતી દરેક વસ્તુને ઘિક્કારવા ટેવાયેલા હતા. પરંતુ હું કબૂલ કરું છું કે તે સાંજે તે ટૂંકી ઊંઘ અદ્ભુત હતી અને મને તે ફરી ક્યારેય મળી નથી. કદાચ તેથી જ મને તે હજુ પણ યાદ છે. અચાનક એક હાથ મારા ખભા પર પડ્યો, કાકી એન્ટોનીયા આવી અને પોતાની રીતે, અચાનક મને જગાડ્યો: "ચાલો ઘરે જઈએ. જ્યારે અમે પહોંચીશું, ત્યારે તમે તમારા કાકાના હાથને ચુંબન કરશો અને તેમને કહેશો - કૃપા કરીને મને માફ કરો -". અને તેથી તે હતું.

તે સાંજે હું ધૂજતો ધૂજતો પથારીમાં ગયો, તે રાત્રે હું સૂઈ શક્યો નહીં અને દિવસની ઉદાસીન અપેક્ષામાં કલાકો ગાળ્યા. જો હું તેની જાણ કર્યા વિના ઊંઘમાં લપસી ગયો, તો હું અચાનક એક કોલ અથવા ચેતનાના આંચકાથી ચોંકી જઈશ, જેણે મને જાગૃત અને પીડામાં રહેવાની જરૂર છે અને મને કોઈ રાહત આપી નથી. મેં બાકીનો સમય મારી આંખો ખુલ્લી રાખીને વિતાવ્યો, રાક્ષસોની તપાસ કરવામાં કે જે રાતનો અંધકાર દિવાલો પર દોરે છે અને કંઈપણ કરવાની શક્તિ વિના, હું રડ્યો અને રડ્યો. પરંતુ તે ઉદાસી રુદન ન હતું, તે કંઈક બીજું હતું જે હું

સમજી શક્યો ન હતો. બીજા દિવસે હું પ્રયોગશાળામાં ગયો ન હતો કારણ કે મારું શરીર નકશા જેવું દેખાતું હતું, તે ખૂબ જ ઉઝરડા હતું. હું એક અઠવાડિયા પછી જ પાછો ફર્યો જ્યારે ચિહ્નો ઝાંખા થવા લાગ્યા.

પ્રકરણ સાત - એમિલિયા

રવિવારે બપોરે હું કેટલાક મિત્રો સાથે અનાથાશ્રમમાં ગયો હતો: એક સાધ્વીએ અમને કેટલાક સંબંધિત ટુચકાઓ સાથે સરસ રીતે ગોસ્પેલ સમજાવ્યું. તે કલાક આનંદથી પસાર કરવામાં કેટલો આનંદ છે. એક દિવસ તેણે અમને કહ્યું કે મેસિના બિશપ પુષ્ટિ માટે ઓક્ટોબરમાં આવશે.

- જો તમને આ સંસ્કાર જોઈતો હોય તો તમારો હાથ ઊંચો કરો જેથી હું આર્કપ્રાઈસ્ટ મોન્સિગ્નોર સાલ્વાટોર અબ્બાડેસાને તેની વાત કરી શકું. થોડા દિવસો પછી મેં ઝિઝીને કહ્યું. તેણી શરમ અનુભવતી હતી: અમારે ગોડમધરની શોધ કરવી પડી. મેં તેને પોસ્ટમેનની પુત્રી, મિસ રીના, એક યુવાન શિક્ષિકાનો પ્રસ્તાવ મૂક્યો. આપણે તેને કેવી રીતે પૂછી શકીએ? બીજા દિવસે અમે તેના ઘરે ગયા અને તે સંમત થયા. ઓક્ટોબર 9, 1948 ના રોજ બપોરે હું મારા મિત્રો સાથે કબૂલાત કરવા મધર ચર્ચમાં ગયો. બીજા દિવસે હું સવારે મારા ગોડમધરના ઘરે ગયો, જેમણે મને નાના હૃદયથી વણાયેલું એક ફિલિગ્રી બ્રેસલેટ આપ્યું. હું આનંદ કરવા લાગ્યો. 11 વાગ્યે અમે ચર્ચમાં ગયા. બિશપ આવ્યા અને પવિત્ર માસની ઉજવણી કરવાનું શરૂ કર્યું. ઇન્ટરવલ દરમિયાન અમે સેન્ટ્રલ નેવમાં લાઇન લગાવી અને એક પછી એક તેણે અમને કન્ફર્મ કર્યાં. એકવાર સમૂહ પૂર્ણ થઈ ગયા પછી, કાકાઓએ તેમની ગોડમધરને કોફી પણ આપી ન હતી. તેઓએ ફક્ત તેણીને "કોમર" કહીને શુભેચ્છા પાઠવી.

મને યાદ છે કે બાળપણમાં પણ, જ્યારે અમે કાસ્ટ્રાંગિયાથી પાછા ફર્યા, ત્યારે ગામમાં પહોંચ્યા તે પહેલાં તારણહારને સમર્પિત એક ચેપલ હતું. ઝીઝી એક ક્ષણ માટે અટકી ગયો અને મોટા અવાજે કહ્યું "ઓહ માતાઓ, ઓહ માતાઓ...". મને લાગ્યું કે તે પ્રાર્થના છે. જ્યારે હું મોટો થયો ત્યારે મને સમજાયું કે તે તેના બદલે તેની

મૃત માતાને બોલાવી રહ્યો હતો, કારણ કે કબ્રસ્તાન ચેપલની ઉપર સ્થિત હતું. મેં ક્યારેય કબ્રસ્તાનની મુલાકાત લીધી ન હતી કારણ કે ઝિઝી સંતોની મિજબાનીમાં પણ ગયો ન હતો. હું જાણતો હતો કે તે પ્રસંગે લોકો "કુસાડેલો" નામની જગ્યાએ મિસ સિગ્નોરિનો પાસેથી ફૂલો ખરીદતા હતા અને તેમના પ્રિયજનોની કબરને શણગારવા માટે લગભગ સરઘસમાં ગયા હતા. એકવાર મેં ઝીઝીને પ્રસ્તાવ મૂક્યો: "આપણે શા માટે તમારી માતાની કબરની મુલાકાત ન લઈએ?".

તેણીએ જવાબ આપ્યો કે તેણીને માફ કરશો. - જો તમે તેણીને એક ફૂલ પણ લાવવા માંગતા ન હોવ તો "માતા - માતાઓ" ને બોલાવવાનું નકામું છે. - આ શબ્દો પર તે લગભગ ખસી ગયો. અમે કેટલાક કાયસાન્થેમમ્સ ખરીદવા કુસાડેલો ગયા. ઓલ સેન્ટ્સ ડે પર હું દાદા તુરીને અમને "માતા" ની કબર પર લઈ જવા માટે બોલાવવા ગયો, મારા માટે દાદી રોઝા. મારા દાદાએ તાજેતરમાં જ તે કબરનું પુનઃનિર્માણ કરાવ્યું હતું કારણ કે યુદ્ધ દરમિયાન કબ્રસ્તાનમાં પડેલા એકમાત્ર બોમ્બે તેનો નાશ કર્યો હતો.

બીજી લડાઈ જીત્યાનો મને ગર્વ હોવા છતાં, મારા વિચારો દિવસ-રાત મારા માતા-પિતા સાથે હતા. જ્યારે હું લેબમાં હતો ત્યારે મેં મારી જાતને વિચલિત કરવાનો પ્રયાસ કર્યો. મને સીવણનો આનંદ લેવા લાગ્યો: મેં ખભાના પેડ માટે વેડિંગ તૈયાર કર્યું, મેં ચારકોલ લોખંડ પર ફૂંક્યું. જ્યારે લોખંડ ગરમ હતું ત્યારે મોટી છોકરીઓ કપડાં બનાવવા માટે ટુકડાને ઇસ્ટ્રી કરતી હતી. તેને યુસ્ત રાખવા માટે, હેમમાં બે રિબન વચ્ચે સીવેલું વજન મૂકવામાં આવ્યું હતું. હું તેમને મારા ગોડફાધર પાસેથી ખરીદવા ગયો હતો જેઓ રાઇફલ સામગ્રી વેચતા હતા. તે છરા હતા જેને મારે હથોડી વડે ચપટી કરવી પડી હતી. કેટલીકવાર હું મારી આંગળીઓને ચપટી પણ કરતો હતો... દરમિયાન, શ્રીમતી ઓર્લાન્ડોએ મોટી ઉંમરની છોકરીઓ માટે પેઇડ કટીંગ કોર્સ યોજ્યા હતા. હું દૂર બેઠો હતો પણ પાઠમાંથી કંઈક સમજવા સાંભળતો હતો. એકવાર કાકાઓએ કહ્યું કે અમે "કોમર" અને "સરખામણી" ની મુલાકાત લેવા ફ્રેન્ટીના જઈશું, જેઓ મહત્વપૂર્ણ કામ માટે નોવારા આવ્યા ત્યારે અમારી સાથે સૂતા હતા. એકવાર ગોડમધર ઝિઝીને પૂછ્યું "તમારી ઉંમર કેટલી છે?" અને ઝીઝી: - મારી આંખો અંધારી થઈ ગઈ છે, મને યાદ નથી - (જો મારી દૃષ્ટિ ન હોય, તો મને યાદ નથી).

દાદા તુરીની ટીપ સાથે હું લીલા કાપડનો ટુકડો ખરીદવા ગયો, મારી ક્ષમતા ચકાસવા માટે મેં સ્કર્ટ બનાવ્યું. ફ્રેન્ટના માટે પ્રસ્થાનનો દિવસ આવ્યો (બે કલાક પગપાળા). અમે 4 વાગ્યે ઉઠ્યા. હું મારું સ્કર્ટ પહેરીને ઝિઝીને આશ્ચર્યચકિત કરવા માંગતો હતો. તે એટલું સાંકડું હતું કે હું લગભગ ચાલી શકતો ન હતો. જ્યારે તેઓએ મારું સર્જન જોયું ત્યારે તેઓ કહેવા લાગ્યા: - અમે તેને ઉછેર્યો અને હવે જ્યારે તે વધવા લાગે છે ત્યારે તે ઘુવડની જેમ કાર્ય કરે છે. તે આપણને શરમાવે છે. અને મેં ધ્યાન દોર્યું: "હું આ લઈ રહ્યો નથી, જો તમે ઇચ્છો તો તે આના જેવું છે, અન્યથા, તમે જાઓ!" પણ મારા હૃદયમાં મેં વિચાર્યું કે "આટલા ટાઈટ સ્કર્ટમાં હું કેવી રીતે ચાલી શકું...". કોઈપણ રીતે અમે અમારા ગંતવ્ય પર પહોંચ્યા. કોમરે પૂછ્યું કે મેં આટલું સુંદર સ્કર્ટ ક્યાં બનાવ્યું છે. - સા ફિગી ઇલા - (તેણે તેને જાતે બનાવ્યું) ઝિઝી જવાબ આપ્યો. - તેથી જ્યારે આપણે કંઈક સીવવાનું હોય ત્યારે અમે તેની પાસે આવીએ છીએ -. ઘુવડનું ગૌરવ...

ક્યારેક નગરમાં મેં એવી વસ્તુઓ જોઈ જે મને દુઃખી કરતી. એમિલિયા બહેરા મૂંગી હતી, કદાચ બેધર હતી. હું જ્યાં રહેતો હતો તે શેરીમાં લગભગ દરરોજ તે પસાર થતો હતો. જો તે કોઈને મળ્યો તો તેણે તેના મોં પર હાથ મૂક્યો. કેટલીકવાર લોકોએ તેણીને બ્રેડનો ટુકડો ઓફર કર્યો, પરંતુ ત્યાં એવા લોકો હતા જેમણે અનૈતિક રીતે તેણીને ચીઝના પોપડા આપ્યા અને પછી પ્રતિક્રિયા જોવા માટે છુપાઈ ગયા: ગરીબ છોકરી દરવાજાના પગથિયાં પર બેઠી અને તેનું માથું દિવાલ સાથે અથડાવ્યું. એક દિવસ દુકાને દોરો લેવા જતો હતો ત્યારે મેં એન્ટોનિયો નામના અંધ માણસનો મોટો અવાજ સાંભળ્યો. નગરની ટોચ પર સ્થિત એબીમાંથી, તેણે જાહેરાત કરી કે સારડીન આવી છે. મારા દાદાની ટિપમાંથી થોડા લીરા કે જે મેં બાકી રાખ્યા હતા તે લઈને, હું થોડા ઓંસ ખરીદવા માછલી બજારમાં ગયો. બપોરના સમયે મેં કોલસાથી સ્ટોવ સળગાવ્યો, સારડીન રાંધી અને તેને ખાંડના કાગળના ટુકડામાં મૂક્યો. જ્યારે મેં એમિલિયાને પાસ જોયો ત્યારે મેં તેને આપ્યો. તેણીએ આશ્ચર્ય સાથે તેમની તરફ જોયું અને મારો આભાર માનવા માટે સહેજ સ્મિત કર્યું. મેં તેણીને સામાન્ય દરવાજામાં બેઠેલી જોઈ, તેણીનું માથું દિવાલ સાથે અથડાતું ન હતું, પરંતુ તેણીની પાતળી આંગળીઓ તેના મોં પર મૂકી હતી. તે દિવસે મેં ખાધું ન હતું: મારે બાકીના અંગારામાંથી સ્ટોવ સાફ કરવો પડ્યો જેથી મારા કાકાઓ મારી પહેલને સમજી ન શકે.

એન્જેલા તેના પુત્ર નીનો સાથે બપોરના સુમારે તે શેરીમાંથી પસાર થઈ હતી, એક અપંગ વ્યક્તિ જે ચાલતો હતો પણ હાવભાવથી બોલતો હતો. તેઓ અનાથાશ્રમમાંથી સૂપ લેવા ડોલ લઈને ગયા. એક દિવસ નીનો તેની ડોલ લઈને એકલો હતો, મારા ઘર પાસે બે છોકરાઓએ તેને છીનવી લીધો અને ભાગી ગયા. તે તેનું પેન્ટ ઉપાડી શકતો ન હતો. તે અન્ડરવેર વગરનો હતો. હું ડરપોક થઈને તેને ડ્રેસ કરવા નીચે ગયો. મેં પહેલીવાર નગ્ન માણસને જોયો હતો. અફસોસ જો કાકાઓ જાણતા હોત, તો તે કૌભાંડ થયું હોત.

મારા માતા-પિતાને મોકલેલા અનેક પત્રોમાંના એકમાં મેં કાંડા ઘડિયાળની ઈચ્છા વ્યક્ત કરી હતી. શ્રીમતી એગોસ્ટીના ડોમોડોસોલાથી આવી હોવાનું જાણ્યા પછી, હું તેને મળવા ગયો. મને જોતાની સાથે જ તેણે મને ગળે લગાડ્યો અને મને મારા માતા-પિતા દ્વારા મોકલેલું પેકેજ આપ્યું. મેં તેને ખોલ્યું અને મારા આશ્ચર્ય વચ્ચે મને એક બ્રાઉન ઘેટાંનો ફર કોટ મળ્યો, જેમાં આંગળી જેટલાં મોટા કર્સ, ફીલ્ડ ટોપી અને ઘડિયાળ સાથેનું બૉક્સ હતું. મહિલાએ તેને મારા કાંડા પર મૂક્યો ત્યારે હું આનંદથી ધૂજી રહ્યો હતો. તેણે મને સાજા થવામાં મદદ કરવા માટે પાણીનો ગ્લાસ આપ્યો અને હું ઘરે દોડી ગયો. બીજા દિવસે જ્યારે મારા કાકાઓ નોવારા આવ્યા ત્યારે તેઓએ કહ્યું કે જો હું તે ફર પહેરીશ તો તેઓ વિચારશે કે હું પાગલ છું: શહેરમાં કોઈની પાસે આવું કંઈ નથી. હું તેને ગર્વ સાથે કોઈપણ રીતે પહેરતો હતો. દરેકને નાની ઘડિયાળની નોંધ લેવા દેવા માટે હું મારી સ્વીવ પાછું ફેરવીશ. મેં ઘણીવાર તેને દોરડું આપ્યું, તેથી થોડા સમયમાં તે તૂટી ગયું. કાસ્ટ્રાંગિયા જઈને હું કેટલાક વૃદ્ધ લોકોને મળ્યો જેમણે મને સમય પૂછ્યો. ખરાબ છાપ ન પડે તે માટે, મેં હવે અસ્થાયી રીતે તૂટેલી ઘડિયાળ તરફ જોયું અને કહ્યું કે હું તેને પવન કરવાનું ભૂલી ગયો છું. - ખુબ ખુબ આભાર -. તેઓએ મને અભિવાદન કર્યું અને તેમના માર્ગે આગળ વધ્યા.

મારા મિત્રોની તુલનામાં હું નાનો અને પાતળો હતો, તેઓ બધા "વિકસિત" હતા. એક પત્રમાં મારી માતાએ ઝિઝીને પૂછ્યું કે શું હું મારી બહેન રોઝાની જેમ "વિકસિત" છું. પરંતુ ઝિઝી માટે આ વસ્તુઓ વિશે વાત કરવી વર્જિત હતી. તે જાણતો ન હતો કે હું જીવન વિશે બધું જ જાણું છું. હંમેશની જેમ બળવાખોર, મેં તેણીને કહ્યું "હું 'મિસ' નથી કારણ કે હું કુપોષિત છું". અને તેણી: - તમે શું કહો છો? અમે હંમેશા તમારો સાથ આપ્યો છે. એક સાંજે હું કાસ્ટ્રાંગિયામાં સૂતો હતો અને મને બીમાર લાગ્યું. હું ઠંડા પરસેવો માં હતો. વિચારીને કે તે અંત છે, મેં

પ્રાર્થના કરી, રડ્યો અને થોડા ટીપાં પેશાબ કરવા માટે અંધારામાં બહાર ગયો. અને તેઓએ કહ્યું: "જો તમે વધુ એક વખત ઉઠશો તો હું તમને ફટકારીશ!". કદાચ ટિંડારીની મેડોનાએ મારું રક્ષણ કર્યું. હું સ્ટ્રો ગાદલા પર પાછો ગયો અને સૂઈ ગયો. બીજા દિવસે નોવારા મિસ અસુન્તાની પ્રયોગશાળામાં મને સામાન્ય કરતાં વધુ નિસ્તેજ જોયો. જ્યારે વેઇટ્રેસ દરરોજ સવારની જેમ ટોસ્ટ કરેલી સ્વાઇસેસ સાથે તેની કોફી અને દૂધ લાવતી, ત્યારે તેણે મને પણ થોડી ઓફર કરી.

આઠમો પ્રકરણ - ગળી જવાની ઉડાન

નોવારામાં ઘણો સમય વિતાવીને, જીવન બદલાઈ ગયું હોય તેવું લાગતું હતું: કદાચ એટલા માટે કે હું દાદા તુરીને મળવા ગયો હતો અને આખી બપોર સુધી આનંદપૂર્વક તેમની સાથે અવિરત ચેટ કરી હતી. તેણે મને તેના જીવન વિશે ઘણી વાર્તાઓ કહી અને તેનું અસ્તિત્વ એક સમયે કેટલું મુશ્કેલ હતું. વળી, નોવારામાં રહીને મને નગરમાં બનેલી મહત્વની ઘટનાઓ જોવાની તક મળી. સૌથી ઉપર, મોટા ધાર્મિક કાર્યો, સરઘસો, બાપિસ્મા, પુષ્ટિકરણ, પરંતુ લગ્ન સમારંભો કરતાં વધુ, મને પ્રેરિત કરે છે. તે સમયે સાંજે લગ્નો ઉજવવામાં આવતા હતા, હું લગભગ હંમેશા સાન નિકોલાના ચર્ચમાં મારા મિત્રો સાથે આસપાસ જોવા જતો હતો.

એક સાંજે મેં સફેદ ડ્રેસમાં એક કન્યાને તેના પિતા સાથે બહાર જતી જોઈ. બરફ જેવી સફેદ, તે ઢીંગલી જેવી દેખાતી હતી, તે ખૂબ સુંદર હતી! તે કાર્મેલીના હતી જેણે ફિલિપો સાથે લગ્ન કર્યા હતા. મેં સંપૂર્ણ સહાનુભૂતિ દર્શાવી અને દિવાસ્વપ્નમાં જોયું: "કોણ જાણે, એક દિવસ મારી સાથે પણ આવું થશે...".

તે દિવસોમાં મને વિચિત્ર સંવેદનાઓ હતી, હવામાં કંઈક નવું અને વિચિત્ર હતું, મને પૂર્વસૂચન હતું. હું બેચેન હતો અને કોઈ અસાધારણ ઘટના બનવાની રાહ જોઈ રહ્યો હતો. અને હકીકતમાં ઘટના આવવામાં લાંબો સમય નહોતો. બપોરના સુમારે પોસ્ટમેન સામાન્ય રીતે આવતો હતો. જૂનમાં એક દિવસ મેં તેનો અવાજ

સાંભળ્યો: "કેમ્પો, ત્યાં મેલ છે". મેં પત્ર લીધો, તે અહીંથી આવ્યો છે... ડોમોડોસોલા! માતાએ તેની બહેનને પત્ર લખ્યો.

મેં તેને લગભગ ફાડી નાખ્યું અને વાંચ્યું ત્યાં સુધી મેં તેને અચાનક ખોલ્યું, ત્યાં એક સમાચાર હતા જેની હું આખી જિંદગી રાહ જોતો હતો: 12મી સપ્ટેમ્બરની આસપાસ મારી માતા મને લેવા અને ઉત્તર તરફ લઈ જવા સિસિલી આવશે! અત્યાર સુધીમાં હું એક યુવાન સ્ત્રી હતી, ભવિષ્ય મારી રાહ જોતું હતું અને મારે નોકરી શોધવી હતી. મારી કાકીની પ્રતિક્રિયા જાણીને, મેં સમજદારીથી પત્રને એક બરણીના તળિયે છુપાવી દીધો જેમાં જંકનો સમુદ્ર હતો: જો ઝિઝીએ તે વાંચ્યું હોત, તો હું બિચારો... ક્યારેક અંકલ મિશેરિલો, જ્યારે તે નહોતા ગામડાઓમાં કામ કરતા, નોવારામાં દુકાને આવ્યા. કેટલીકવાર તે ઝીઝી સાથે આવ્યો અને, ગભરાઈને તેણે કહ્યું: "તારી માતાએ થોડા સમય માટે લખ્યું નથી, તેણીને કંઈક થયું હશે...". બીજી બાજુ, મને ડર હતો કે બીજો પત્ર કોઈ સંકેત સાથે આવશે. એક દિવસ, હકીકતમાં, એક પહોંચ્યો, પરંતુ સદભાગ્યે સિસિલીની સફર માટે કોઈ સંકેત વિના. ઉનાળો મારા માટે ધીમે ધીમે દૂર સરકી ગયો, હું તે ઉન્મત્ત પ્રતીક્ષા સમાપ્ત થવાની રાહ જોઈ શક્યો નહીં. કામે મને મારી માતાના આગમન સુધી વિચાર ન કરવામાં અને સમય પસાર કરવામાં મદદ કરી. 15 ઓગસ્ટના રોજ ધારણાના તહેવાર માટે બધા લોકો તેમની લાવણ્ય બતાવવા માંગતા હતા અને પ્રયોગશાળામાં હંમેશા ઘણું કરવાનું હતું, સામાન્ય કરતાં વધુ: ઘણી સ્ત્રીઓ તેમના નવા ડ્રેસને બતાવવા માંગતી હતી. 13મી ઓગસ્ટ એ કામદારોને સમર્પિત કરવામાં આવી હતી જેઓ પોતાનાં કપડાં સીવી શકતાં હતાં.

મેં ઝિઝીને મારા મિત્રો સાથે સમકક્ષ રહેવા માટે ફેબ્રિક ખરીદવા કહ્યું હતું. તેણી સંમત થઈ અને મેં વાદળી ગાંઠની ડિઝાઇન સાથેનું સસ્તું ન રંગેલું ઊંની કાપડ પસંદ કર્યું. વર્કશોપમાંની યુવતીએ મારા માટે તેને કાપ્યું અને એક વૃદ્ધ કામદારને તેને સીવવામાં મદદ કરવા કહ્યું. પાર્ટીના દિવસે મેં બીજા બધાની જેમ નવો ડ્રેસ પહેર્યો હતો.

ફેબ્રિકનાથી આવેલા કેટલાક પરિચિતો પણ હતા. તેમાંથી એકે મારું પ્રખ્યાત ટાઇટ સ્કર્ટ જોયું હતું. તેણીએ ફેબ્રિકનો ટુકડો લાવ્યો અને ઝીઝીને પૂછ્યું: "તમારી ભત્રીજીએ મને ડ્રેસ બનાવવો પડશે, તે તેમાં ખૂબ સારી છે!". મેં તેના માપ લીધા. મારા મનમાં એક મોડેલ હતું જે મિસ અસુન્તાએ ગ્રાહક માટે બનાવ્યું હતું.

મેં તેને કાપીને પ્રયાસ કરવા માટે થોડો સમય માંગ્યો. "તે ઠીક છે, ફેબ્રિક થોડું ભારે છે, પાનખર માટે યોગ્ય છે. હું 20મી સપ્ટેમ્બરની આસપાસ આવીશ."

દરમિયાન, લેબોરેટરીની એક છોકરી, કાર્મેલીનાએ તેના બધા મિત્રોને તેના લગ્નમાં આમંત્રણ આપ્યું, એક સપ્ટેમ્બરની સાંજે મેટ્રિક્સ ચર્ચમાં ઉજવણી કરી. ઝિઝીની પરવાનગી લઈને હું સમારોહમાં ગયો. મહેમાનોમાં ડોમોડોસોલાની એક મહિલા પણ હતી જેણે તેની નિકટવર્તી વિદાયની જાહેરાત કરી: "કોન્સેટીના, નોવારામાં તમારા દિવસોની ગણતરી થઈ ગઈ છે. તમારી માતા તમને જલ્દી લેવા આવશે."

ભરપૂર નાસ્તો કર્યા પછી હું ખુશ થઈને ઘરે પાછો ફર્યો. દિવસો વીતતા ગયા અને 8મી સપ્ટેમ્બરે તિડારી ઉત્સવ આવ્યો, તે વર્ષે નદીમાંથી પસાર થતો ખૂબ જ લાંબો રસ્તો પહેલી વખત જેટલો કઠિન અને અનંત જણાતો ન હતો, એવું લાગ્યું કે હું ઉડી રહ્યો છું. જ્યારે અમે કાસ્ટ્રાંગિયા પાછા ફર્યા ત્યારે મેં ઝિઝીને જાણ કરી કે હું 12મી તારીખ સુધી પ્રયોગશાળા બંધ રહેશે એવું શોધાયેલ બહાનું સાથે થોડા દિવસો રોકાઈશ. તે સવારે મારું હૃદય ધબકતું હતું. અમે પાડોશી પાસે લેવા માટે કેટલાક અંજીર લીધા અને નોવારા ગયા. અડધા રસ્તે મેં મારી માતાને દૂરથી ખચ્ચરના પાટા પરથી નીચે જતા જોયા. હું તેની તરફ દોડ્યો અને મારા નાના હાથમાં રહેલી તમામ તાકાતથી તેને ગળે લગાડ્યો. ઝિઝીએ બૂમો પાડવાનું શરૂ કર્યું "તમે અચાનક કેમ આવ્યા? શું તમને લાગે છે કે તમે કોન્સેટીનાને દૂર લઈ જઈ શકો છો?". "હા - માતાએ જવાબ આપ્યો - અમે ત્રણ દિવસમાં જઈ રહ્યા છીએ". "તમે કરી શકતા નથી, તમારે ફેન્ટીનાની મહિલા માટે ડ્રેસ તૈયાર કરવો પડશે". તે મને પાછળ રાખવાનું બીજું બહાનું હતું. તેણે સતત બૂમો પાડી. હું નિષ્ચિયપણે આંગળી વડે આકાશને સ્પર્શી રહ્યો હતો. દાદા તુરીની મુલાકાત લેવા માટે સક્ષમ ન હોવાનો મને એકમાત્ર અફસોસ હતો.

14મીએ સાંજે અમે ડિનર લીધું. ઝિઝીએ મારી માતાનું અપમાન કરવા માટે માત્ર તેનું મોં ખોલ્યું: "તમે તેને મારાથી દૂર લઈ જવાની હિંમત કેવી રીતે કરી, તમારું હૃદય નથી, તમે મને ખૂબ જ સહન કરો છો, હું તમને હવે બહેન માનતો નથી." મેં પહેલીવાર મિશેરીલોને આંસુ સાથે જોયો. તેના લાકડા જેવા ખરબચડા અને કઠણ શેલની નીચે દેખીતી રીતે માનવતાના કેટલાક ટીપા કેદ થઈ ગયા હતા. બીજી બાજુ, હું આરસ જેવો ઠંડો થઈ ગયો હતો અને જરાય ખસેડાયો ન હતો.

મને રાત્રે એક આંખ મીંચીને ઊંઘ ન આવી, હજારો વિચારો મારા મગજમાં અસ્તવ્યસ્ત રીતે એકબીજાનો પીછો કરતા હતા અને હું સવારના આગમનની રાહ જોઈ શકતો ન હતો જેથી હું નીકળી શકું. માતાએ "cauzi i lupi" (વુલ્ફ ટ્રાઉઝર) હુલામણું નામ ધરાવતા સજ્જન પાસેથી ટેક્સી મંગાવી હતી. પરોઢિયે અમે ઉભા થયા, કાર્ડબોર્ડ સૂટકેસને અંતિમ સ્પર્શ કર્યો અને અમારા કાકાઓને વિદાય આપી. બહાર નીકળ્યા પછી, મારી કાકી તેના વાળ નીચે રડતા રડતા રૂમમાંથી બહાર આવી, અને મારી માતાના પગ પર પછાડીને વિનંતી કરવા લાગી: "હવે હું મારી જાતને મારી નાખીશ અને તમારા અંતરાત્મા પર તમારા બાકીના સમય માટે મૃત્યુ પડશે. જીવના મહેરબાની કરીને, હું તમને મારા ઘૂંટણ પર પૂછું છું - તેણીએ કહ્યું - હું માત્ર એક ગરીબ સ્ત્રી છું, એકલી અને ખોટા પતિ દ્વારા જાનવરની જેમ વર્તે છે, કોઈ મને પ્રેમ કરતું નથી. મારી બહેન, હું તમને કહું છું કે તેણીને તેનાથી દૂર ન લઈ જાઓ. મને, દયા કરો, તને મને એકલો છોડવાનો કોઈ અધિકાર નથી, તે અમારી વચ્ચે ફૂલની જેમ ઉછર્યો અને હવે કોઈ ઉપકાર નથી!"

વિખરાયેલા વાળ અને કાદવથી ટપકતા ચહેરા સાથે, તેણે સમગ્ર બ્રહ્માંડને શાપ આપીને જમીન પર મુક્કો માર્યો. મારી માતા સમજી ગઈ કે તેની બહેન ખતરનાક બની ગઈ છે અને તેનું મન ગુમાવી રહી છે, તે અધીરી હતી. જો કે, તેણી ખસેડી ન હતી, તેણીએ પોતાની જાતને દયાથી ખસેડવા દીધી ન હતી, તેણી તેના ભ્રમણાથી બહેરી હતી, તેણીએ અંતર તરફ જોયું અને તેણીના નાટકના અંતની રાહ જોતી હતી. જ્યારે મારી કાકીને ખબર પડી કે મારી માતા મક્કમ છે, ત્યારે તે અમને અંતિમ વિદાય આપવાનો ઇનકાર કરીને તેના રૂમમાં દોડી ગઈ. અચાનક અમે ચાલ્યા ગયા, તે શાપ આપતી શેરી પર પાછી આવી, જ્યારે અમે ચાલ્યા ગયા ત્યારે અમે તેને સંકોચાતો જોયો જ્યાં સુધી તે એક નાનો કાળો બોલ બની ગયો જે પથ્થરો સાથે ભળી ગયો. કદાચ હું તેની સાથે ફૂર હતો, કારણ કે ફક્ત બાળકો જ હોઈ શકે છે, પરંતુ મને યાદ છે કે જ્યારે હું મારી માતાના હાથથી સુરક્ષિત તેના ઘરથી દૂર ચાલ્યો ગયો, જ્યારે મેં જોયું કે તે મારી નજરથી અદૃશ્ય થઈ જવાની છે, ત્યારે મારો બધો રોષ અચાનક બદલાઈ ગયો. સ્નેહ અને મને તેના માટે કરુણાની લાગણી થઈ (પછીથી મને ખબર પડી કે થોડા મહિનાઓ સુધી તે શેરીઓમાં રડતી હતી જાણે હું મરી ગયો હોઉં).

પિયાઝા બર્ટોલામીમાં ટેક્સીના દરવાજા ખુલ્યા. બારીમાંથી મેં નગરના અંત સુધી જોયેલા દરેકને લહેરાવ્યું. મુસાફરી દરમિયાન મેં મારા હૃદયમાં પેનોરમા અને

શહેરને જોયું જે ધીમે ધીમે મારી નજરથી દૂર થઈ ગયું હતું, જ્યાં સુધી મેં સમુદ્ર ન જોયો ત્યાં સુધી અમે લાંબા સમય સુધી મૌન રહ્યા. અત્યાર સુધીમાં હું નોવારાથી દૂર હતો, નિશ્ચિતપણે! મારા મગજમાં વિરોધી વિચારો ચાલ્યા અને હું તેમને કાબૂમાં રાખી શક્યો નહીં, પછી જ્યારે મારી માતાએ મને સ્નેહ આપ્યો ત્યારે હું જાગી ગયો અને મને ચેતવણી આપી કે અમે આવી ગયા છીએ. પછી હું તે દેશને તીવ્રપણે પ્રેમ કરતો હતો જે મેં જીવેલા ઉદાસીભર્યા જીવનને કારણે આટલા લાંબા સમયથી ઘિક્કારતો હતો. વિગ્લિએટોર સ્ટેશન પર ભારે મૂઝવણ હતી, અમારા જેવા ઘણા લોકો તેમના કાર્ડબોર્ડ સૂટકેસ અને અન્ય બેગ સાથે ઉત્તર તરફ જતા હતા.

દરિયામાંથી એક પાતળો પવન આવ્યો અને મને લાગ્યું કે મારા હોઠ પર મીઠું ચપટી રહ્યું છે. એક સુંદર અહેસાસ જે મેં પહેલી વાર અનુભવ્યો. અમે અડધો કલાક ટ્રેનની રાહ જોઈ. મારા માટે તે નવી હવા હતી. લોકોએ લોકપ્રિય ગીત ગાયું હતું "પ્રોફેસર, મને કહો કે પ્રથમ કોણ આવ્યું, ચિકન કે ઈંડું." દરેક જણ ખંડ પર રજાઓમાંથી પાછા ફરતા હતા. એકવાર અમે મેસિના પહોંચ્યા પછી, મેં આશ્ચર્ય સાથે ફેરી-બોટમાં સવારી કરતી ગાડીઓને જોઈ. તે સપ્ટેમ્બરનો મધ્ય હતો અને તે ખૂબ જ વાદળી આકાશમાં સામુદ્રધુની ઉપર હજારો ગળી ગોળ ફરતા હતા. તેમની ફ્લાઇટ સાથે તેઓ મારા સ્વપ્નને ભરતકામ કરતા હતા: આખરે મારા પરિવાર સાથે રહેવા માટે પાછા ફરવાનું. મેં તે તેજસ્વી પૃષ્ઠભૂમિની મધ્યમાં ભગવાનને જોવાનો પ્રયાસ કર્યો અને, મેં તેમને જોયા ન હોવા છતાં, મેં મારા નાના આત્માના તળિયેથી તેમનો આભાર માન્યો. અસંખ્ય કલાકો પછી અમે રોમમાં ઉપડ્યા, વધુ કલાકોની રાહ જોયા પછી, મિલ્વાન જતી ટ્રેન, જ્યાં ડોમોડોસોલા માટે બીજી ટ્રેન બદલાઈ. તે એક સ્વપ્ન હતું. તે ટ્રેનમાં, મારી માતાએ તેણીને ઓળખતા ઘણા લોકોને શુભેચ્છા પાઠવી. બધા પૂછતા હતા કે તે ક્યાંની છે અને તેની સાથેની છોકરી કોણ છે. તેઓ જાણતા ન હતા કે તેમની બીજી પુત્રી છે.

મેં લેન્ડસ્કેપ્સનું અવલોકન કર્યું: મેં આશ્ચર્ય સાથે મેગીઓર તળાવ અને ટાપુઓ, પછી પર્વતો જોયા. મેં પૂછ્યું કે અમે પહોંચ્યા ત્યાં સુધી કેટલો સમય થયો, એ જાણીને કે આ શહેર પર્વતોથી ઘેરાયેલી ખીણમાં છે. અમે મોડી સવારે ડોમોડોસોલા પહોંચ્યા. આકાશ ભૂખરું હતું, શેરીઓમાં પણ અંધારું રંગાયેલું લાગતું હતું, લોકો જમીન તરફ જોતા એક નિશ્ચિત કદમ સાથે ચાલતા હતા, તેમના કપડાં પણ અંધકારમય હતા. સ્ટેશન પર પપ્પા મારા નાના ભાઈ સાથે અમારી

રાહ જોઈ રહ્યા હતા જેને મેં બે વર્ષ અગાઉ સિસિલીમાં જોયો હતો. ચુંબન અને આલિંગન. જ્યારે અમે ઘરે ગયા ત્યારે મેં તે સ્થળ શોધવાનો પ્રયાસ કર્યો જે ટૂંક સમયમાં મારું શહેર બનશે. મેં ઘરોની બારીઓ ગણી પણ તે એટલી બધી હતી કે મેં મારી ગણતરીનો ટ્રેક ગુમાવી દીધો. ત્યાં ઘણી બધી બારીઓ હતી અને એકબીજાની ઉપર ઘણા બધા ઘરો હતા. તેઓ એટલા ઊંચા હતા કે મારી આંખો આકાશમાં ખોવાઈ ગઈ.

મને ચક્કર આવવા લાગ્યું. મારા માથામાં હજારો પ્રશ્નો ઉભરાયા, અધીરાઈથી આવતા અને જતા રહ્યા. પ્રવાસ દરમિયાન હું એક પણ શબ્દ બોલી શક્યો નહીં. પછી ઘરે જ્યારે મેં મારી બહેનોને જોયા ત્યારે મને બીજું આશ્ચર્ય થયું, જેમને મને ફક્ત ફોટોગ્રાફ્સથી યાદ છે. બીજું આશ્ચર્ય એ સિંક, નળ અને ગેસ સ્ટોવ સાથેનું રસોડું હતું (નોવારામાં ઘરમાં પાણી નહોતું અને અમે લાકડા વડે રાંધતા હતા). સાંજે, કોમેર ગ્રાઝિયા તેની પુત્રી કેટેરીના સાથે અમને મળવા આવી. પડોશીઓ પણ મને મળવા માંગતા હતા. બીજે દિવસે સાંજે પપ્પા મને સિનેમા જોવા લઈ ગયા. મારા જીવનની સૌથી સુંદર સાંજમાંથી એક જે હું છેલ્લા દિવસ સુધી કાયમ યાદ રાખીશ. હું આખરે મારા પપ્પા સાથે હતો, પહેલાં હું તેમને પ્રેમ કરતો હતો જેમ કે કોઈ ગેરહાજર પિતાને પ્રેમ કરે છે, હવે મેં તેમની પ્રશંસા કરી અને આખરે પહેલી વાર મને એવું લાગ્યું કે જાણે હું તેમની રાજકુમારી હોઉં. ટૂંકમાં, મને લાગ્યું કે હું વાદળોની ઉપર ચાલી રહ્યો છું, હું બ્રહ્માંડના બીજા બિંદુમાં ઉતરી ગયો છું.

અધ્યાય નવ - સ્વર્ગનો દરવાજો

સિસિલી છોડતા પહેલા, મારી માતાએ મને ફ્યુરિયર્સમાં નોકરી શોધી કાઢી હતી અને બે દિવસ પછી તે મારી સાથે કામ પર ગઈ હતી. અમે વહેલી સવારે ઘરની બહાર નીકળ્યા: હું આ સમાચારથી ખૂબ જ ઉત્સાહિત હતો.

પ્રવેશદ્વાર પર મિસ ટિલ્ડે મારું સ્વાગત કર્યું જેણે મને એક મોટું સ્મિત આપ્યું અને મને હાથ પકડી લીધો, એક સુખદ અને મૈત્રીપૂર્ણ સ્ત્રી. ટિલ્ડેએ મને મિલ્લાનીઝમાં કહ્યું "હેલો બેલા તુસા (છોકરી), આવો, હું તમને મારી સાથે કામ કરતી છોકરીઓનો પરિચય કરાવું: નેલા અને ટેરેસીના. તેઓને ઘણો અનુભવ છે, તેઓ તમને કેવી રીતે કામ કરવું તે શીખવશે. જો ત્યાં હોય તો. કોઈપણ સમસ્યા - તેણીએ ઉમેર્યું - પૂછવામાં શરમાશો નહીં". તેથી આંખના પલકારામાં હું મારી નવી નોકરી સાથે મળી ગયો.

હું પહેલેથી જ મોટો થયો હોવાનું અનુભવું છું અને બેલા તુસાના જીવનમાં આ પરિવર્તનને ચિહ્નિત કરવા માટે, તેણીનો સમયગાળો પ્રથમ વખત આવ્યો. તે આ વિષય વિશે વધુ જાણતી ન હતી, પરંતુ તેણે નોવારામાં તેના જૂના મિત્રો પાસેથી સાંભળેલી વાર્તાઓ પરથી તે સમજી ગઈ કે આ રીતે તે એક યુવાન સ્ત્રીમાં પરિવર્તિત થઈ. તેણી સમજી ગઈ કે તેણીને સ્ત્રી બનવા માટે આ સંકેતની જરૂર નથી: તેણીએ જે શીખી હતી, જાણીતી હતી અને પ્રેમ કર્યો હતો તેના કારણે તેણી પહેલેથી જ હતી. તે લાંબા સમય સુધી કેટરપિલર નહોતું અને પતંગિયામાં રૂપાંતર

થયું હતું. તે દૂરથી આવ્યો અને થોડીવારમાં તે એક દુનિયામાંથી બીજી દુનિયામાં ગયો. તેણી પોતાને એકલી મળી અને તેના પર ખૂબ ગર્વ અનુભવ્યો.

દરમિયાન, હું નવી નોકરીથી પરિચિત થવા લાગ્યો હતો. તે સમયે, કોટ્સ સાથે જોડવા માટે ફર કોલરનો ઉપયોગ થતો હતો. સ્કિન્સને સ્પોન્જ વડે ભીની કરવામાં આવી હતી અને અંતે તેને ચારે બાજુથી ખેંચીને લાકડાના બોર્ડ પર ખીલી નાખવામાં આવી હતી. મને યાદ આવ્યું કે જ્યારે સિસિલીની પ્રયોગશાળામાં મેં મારા કપડાના તળિયે મૂકવા માટે લીડ્સને ક્યડી નાખ્યા હતા. અહીં પણ આંગળીઓ પર થોડી હથોડી હતી. જો ત્યાં થોડો તડકો હોય તો તેઓ શેરીમાં બગીચામાં સૂકવવામાં આવતા હતા, તેથી મારે ક્રિમ્મી પર્સિયન ઘેટાં, શિયાળ, મિંક અને ઉંદર-મસ્કી સ્કિન્સ માટે સંત્રી તરીકે કામ કરવું પડ્યું. જ્યારે હું તેમની સંભાળ રાખતો હતો ત્યારે મને ત્યાંથી પસાર થતી કાર અને લોકોને જોવાનું ગમતું હતું. મેં કારના એક્ઝોસ્ટ ધૂમાડાને શ્વાસમાં લીધા અને શહેરની તે સુગંધમાં ભીંજવાનો પ્રયાસ કર્યો, જે શુદ્ધ હવામાં ઉછરેલી નાની છોકરી માટે ખૂબ જ નવી અને માદક હતી. મારી નજર પહેલાં શહેર પસાર થઈ ગયું અને મેં સમયનો ટ્રેક પણ ગુમાવ્યો. મારા પિતાએ મને સમજાવ્યું કે ત્યાં દિવસને કલાકોમાં વહેંચવામાં આવ્યો હતો, જ્યારે હું કાસ્ટ્રાંગિયામાં રહેતો હતો ત્યારે મને ફક્ત સૂર્યનો ઉદય અને આસ્તંભ જ ખબર હતી. કેટલીકવાર જ્યારે હું યામડીની સંભાળ રાખતો હતો ત્યારે ઉપરના માળેથી એક વૃદ્ધ મહિલા મારી સાથે રાખવા આવતી. તેણે કડક પીડમોન્ટીઝમાં વાત કરી અને મને એક વાત સમજાઈ નહીં: "કેટલો સુંદર મજાક છે, દા ન્ડુઆ તી વેગ્રેટ (તમે ક્યાંથી આવો છો)? કુમા તી સે સિયામત (તમારું નામ શું છે)?" હું બદલ્યો. "Ti mi capisat mia (તમે સમજતા નથી)?" જ્યારે સ્કિન્સ સુકાઈ ગઈ ત્યારે મિસ ટિલ્ડે સીમસ્ટ્રેસ માટે ગરદનનો આકાર કાપી નાખ્યો જેણે તેમને ઓર્ડર આપ્યો.

ધીમે ધીમે હું ફ્રિસેલીના પેડિંગ, તેની આસપાસ લૂપ અને પછી અસ્તર મૂકવાનું શીખ્યો. મારી ક્ષમતાઓને લીધે મને સામાહિક પોકેટ મની મળવા લાગી અને ટૂંક સમયમાં જ મને પેન્શન માર્કસનું પાલન કરવામાં આવ્યું. મને વૃદ્ધ લાગ્યું. પ્રયોગશાળામાં એક રેડિયો હતો: મને ગીતો સાંભળવાની મજા આવતી. ત્યારે રેફ્રિજરેટર્સ સામાન્ય નહોતા પરંતુ યુવતી પાસે એક આઇસબોક્સ હતું જે તેણે એક સજ્જન દ્વારા પૂરા પાડવામાં આવેલા બરફના ટુકડાઓથી ભરેલું હતું જેઓ નગરની શેરીઓમાંથી એક કાર્ટ સાથે પસાર થતા હતા. આવું શુદ્ધ પાણી પીવું

મારા માટે નવું હતું. લાકડાનો સસ્તો સ્ટોવ ઘરને ગરમ કરતો હતો. તેની પાસે ટેલિફોન નહોતું પણ જ્યારે તેને ક્લાયન્ટ્સને ફોન કરવાની જરૂર પડી ત્યારે તેણે મને તેની કાકી પાસે મોકલ્યો, જે એક કન્સ્ટ્રક્શન કંપનીના માલિક હતા, જેમાં ઘણા કામદારો હતા. આ પૈકી, સંયોગવશ, મેં તેને પહેલી વાર જોઈ... પણ આ બીજી વાર્તા છે જે, જો મારી પાસે સમય અને ઈચ્છા હશે, તો હું તમને પછી કહીશ.

ઘરે મેં સારું ખાધું, સાંજે અમે શહેરના કેન્દ્રમાં તેની પથ્થરની છત અને સુંદર બારીઓવાળી દુકાનોની મુલાકાત લેવા બહાર ગયા. શનિવારના રોજ હું મારી માતા સાથે બજારમાં જતો હતો, જે કેન્દ્રનો એક સારો હિસ્સો ધરાવે છે, જ્યારે મેં મધ્યાહનની આસપાસ કામ છોડી દીધું હતું. મને કોટ બનાવવા માટે અમે ફેબ્રિક ખરીદ્યું. તેની તપાસ કરવામાં આવી હતી. મેં ક્રિસમસ પર મિડનાઇટ માસ પર મારી સામગ્રીને સ્ટ્રીટ કરીને તેનું ઉદ્ઘાટન કર્યું. ટૂંકમાં સુખી જીવન.

કાર્નિવલ આવ્યો. અમે અમારા નજીકના પરિવાર સાથે ગેલેટી થિયેટરમાં નવા વર્ષની પૂર્વ સંધ્યાની પાર્ટીમાં હાજરી આપી હતી. ફોસ્ફોરેસન્ટ લાઇટના નાટકો વચ્ચે માસ્કરેડ બોલ જોવાનું એક સ્વપ્ન હતું.

પછીના શનિવારે જ્યારે હું ઉઠ્યો ત્યારે કંઈક ખોટું હતું. હું રડતો હતો કારણ કે મારી માતાએ મને સાન પેલેગ્રિનો મેગ્નેશિયા આપ્યો ન હતો. તેનો એક પિતરાઈ ભાઈ માર્ટિગ્રીથી આવ્યો. તેણે અમારી સાથે લંચ લીધું. બપોરે મને વિચિત્ર લાગ્યું, એવું લાગ્યું કે મારી ખુશીનો અંત આવી રહ્યો છે. પપ્પા તેમના પિતરાઈ ભાઈ સાથે ટ્રેનમાં ગયા, પછી અમે રાત્રિભોજન કર્યું.

અમે તે દિવસે સાંજે ફરવા નીકળ્યા ન હતા. પપ્પાએ મમ્મીને કહ્યું, "હું બારમાં મારા મિત્રોને મળવા જાઉં છું." લગભગ 10 વાગ્યાની આસપાસ તે નિસ્તેજ ચહેરા સાથે રડતો અને હાંફતો ઘરે પાછો ફર્યો, તેની છાતીમાં તીવ્ર વેદનાથી ભયભીત. "ટેરેસા, મને થોડી કેમોલી બનાવો." જ્યારે પપ્પા પલંગ પર હાંફી રહ્યા હતા, ત્યારે હું કાકી સાથે 50 મીટર દૂર ડોક્ટરને બોલાવવા દોડ્યો. તે તરત જ આવ્યો, પરંતુ તે દરમિયાન મારા પિતાએ રહેવાનું બંધ કરી દીધું હતું. અમને પાછળથી ખબર પડી કે એરોટા ફાટી ગઈ છે. કોઈપણ રીતે કરવા માટે કંઈ જ ન હોત, પિતા સ્વર્ગના દરવાજામાંથી ચાલ્યા ગયા અને સ્વર્ગમાં ગયા. તે 17 ફેબ્રુઆરી, 1951 હતો. આખી રાત હું મારા પિતાના લાયાર શરીર પર આંખો ટેકવી રહ્યો. મારું માથું ફરતું હતું, આધાશીશી અને ચક્કરનું મિશ્રણ જે મને લગભગ તે ઓરડામાંથી દૂર લઈ ગયું

જ્યાં બધી વસ્તુઓ દ્વેષપૂર્ણ બની ગઈ કારણ કે તે અન્યાયી મૃત્યુના સાક્ષી હતા. મેં મારા પિતા અને ડોમોડોસોલામાં મારી રાહ જોતા ફૂર ભાગ્ય વિશે ક્યારેય વિચારવાનું બંધ કર્યું નથી, મારી આંખોમાંથી આંસુ હવે બહાર નીકળી શક્યા નહીં કારણ કે તેઓ રડતા સૂકાઈ ગયા હતા. મેસિના સ્ટ્રેટ પર ચમકતા પ્રકાશમાં મારા પ્રસ્થાન વખતે મેં જે ભગવાનની કલ્પના કરી હતી, તેણે પોતાને ક્યાં છુપાવ્યો હતો? તેણે અમને કેમ છોડી દીધા? તેણે મને આટલી બધી છેતરી કેમ કરી? કેમ હવે મને મારા પિતા મળી ગયા હતા તે મારાથી હંમેશ માટે છીનવાઈ ગયા? આ દુર્ઘટનાનું કારણ શું હતું? હવે જ્યારે અહીં ડોમોડોસોલામાં ભગવાન અલગ, દૂરનો, પ્રપંચી લાગતો હતો, તે અંધકારથી બનેલો, પ્રપંચી અને અસ્પષ્ટ, કડવો, એવો ભગવાન લાગતો હતો કે હું હવે જાણતો નથી કે મારા બાકીના દિવસો માટે ફરીથી વિશ્વાસ કરવો કે અવગણવું. રાતો અને રાતો સુધી હું મૌન રહ્યો, અંધકારમાં તાણવાળી મારી આંખો સાથે જાગતો રહ્યો, લગભગ આશા રાખું છું કે દિવસના આગમન સાથે બધું પહેલા જેવું હતું તેવું પાછું આવશે. તે વ્યથિત દિવસોમાં, મારા પરિવાર સાથે, એક કરાડની ધાર પર, હું સમજી ગયો કે સ્વર્ગ નાની છોકરીઓ માટે કોઈ સ્થાન નથી.

તે રાત્રિઓમાંની એક, સવારના પ્રારંભિક કલાકોમાં હું ભાંગી પડ્યો અને પીડિત ઊંઘ પછી હું એક મધુર સ્વપ્નમાં ડૂબી ગયો: હું મારી જાતને તળાવ પર મળ્યો, પછી મારા પિતા તેમની આંખો અને આકાશી પ્રકાશમાં ડૂબેલા ચહેરા સાથે મને દેખાયા. હવે તેનો ચહેરો હવે પીડાતો ન હતો અને ફરીથી સુંદર હતો. તેણે મારી તરફ મીઠી સ્મિત કરી, મારો હાથ લીધો, મને ગળે લગાડ્યો અને મારી સાથે વાત કરવા લાગ્યો. "મારું બાળક - તેણે કહ્યું - હવે હું તમને જે કહેવા માંગુ છું તે મારો પ્રેમ છે, હું તમારા માટે જે સારું ઇચ્છું છું તે છે. સંજોગોનો અર્થ એ છે કે અમે એકબીજાને ઓળખતા નથી. તમને મોટા થતા જોયાનો મને અફસોસ છે..." .

ક્યારેક હું એ સ્વપ્ન અને મારી છેલ્લી સફર વિશે વિચારું છું, હું વિચારું છું કે ભગવાન મને ક્યારે બોલાવશે, મને કલ્પના કરવી ગમે છે કે જ્યારે હું સ્વર્ગનો દરવાજો ઓળંગીશ ત્યારે મારા પિતા મારી રાહ જોતા હશે, તે સાંજના પોશાક પહેરીને તેઓ મને મંદિરમાં લઈ ગયા. સિનેમા: તેની સાથે અમારી પાસે એકબીજાને કહેવા માટે ઘણી વસ્તુઓ છે, ફેબ્રુઆરીની ઠંડીની રાત્રે વિક્ષેપિત થયેલી વાતચીતને આપણે કાયમ માટે ફરી શરૂ કરવી જોઈએ. મને લાગે છે કે મારી છેલ્લી યાત્રા શરૂ કરવાનો આ શ્રેષ્ઠ માર્ગ હશે.

માતા ચાર બાળકો અને પેન્શન વિના હતાશામાં રહી ગઈ હતી કારણ કે પિતા એક સરળ મોચી હતા. દુનિયાની તમામ શરદી અને બધી પીડા અમારા ગરીબ પરદેશી પરિવાર પર ઉતરી આવી હતી.

આપણી જમીનથી દૂર, જીવનથી દૂર, આપણે રણના પવનથી ખેંચાઈ ગયેલા રેતીના દાણા હતા.

મારી માતાએ પોતાને અને તેના સમગ્ર આત્માને ગુમાવી દીધો હતો. તેણી એક ખાલી શેલ બની ગઈ હતી. તેનું શરીર લાકડાના ટુકડાની જેમ સંકોચાયેલું હતું, તેણે ક્યારેય વજન ઓછું કરવાનું બંધ કર્યું ન હતું અને નિસ્તેજ અને અભિવ્યક્તિ વિનાના ચહેરામાં તેની ગુમાવેલી ત્રાટકશક્તિ તેના પિતાની કબર તરફ, દૂરના બિંદુ તરફ, આખી મિનિટો સુધી સ્થિર રહી હતી. તે ભૂલી જવાની અશક્યતાથી વંચિત ભૂત જેવી બની ગઈ હતી. મને તે ક્ષણનો અહેસાસ થયો જ્યારે તે પડી જશે અને બહાર નીકળવાનો કોઈ રસ્તો વિના હતાશામાં ડૂબી જશે. મેં તેને હલાવવાનો પ્રયાસ કર્યો, મેં તેણીને ઉત્સાહિત કરવાનો પ્રયાસ કર્યો. અવિશ્વસનીય રીતે, ભૂમિકાઓ સંપૂર્ણપણે ઉલટાવી દેવામાં આવી હતી: તે પુત્રી હતી જેણે તેની માતાને દિલાસો આપ્યો હતો, તેણીને તેના પતિ વિના જીવન માટે તૈયાર કરવા અને તેને ભૂલી જવા માટે તેણીની વાર્તાઓ કહી હતી. હું, સૌથી મોટી પુત્રી, હજુ 15 વર્ષની નહોતી.

રાત્રિભોજન પછી હું થોડા વધુ સેન્ટ કમાવવા માટે ફ્યુરિયરમાં કામ પર પાછો ગયો. હું જ આશાની જ્યોતને જીવંત રાખવાનો પ્રયાસ કરતો હતો. પરંતુ અંતે, મારી માતા, મને ખબર નથી કે કેવી રીતે, કદાચ નિરાશાની તાકાતથી, એક રુદ્ધ અને બીજાની વચ્ચે તેણે આખી દુનિયાને તેના ખભા પર લઈ લીધી અને ધીમે ધીમે સીમસ્ટ્રેસ બનીને, થોડા સ્કર્ટ અને ડ્રેસિંગ ગાઉન સીવવા માટે પાછી ફરી.

અધ્યાય દસ - સુંદર તુસા

તે જ વર્ષના મે મહિનામાં મારો નાનો ભાઈ ઓરીથી બીમાર પડ્યો અને મેં પણ તેને પકડી લીધો, બાળપણમાં તેનો ચેપ લાગ્યો ન હતો. જ્યારે હું પથારીમાં હતો ત્યારે મેં મારી માતાને દરવાજો ખોલતા સાંભળ્યા. કોઈએ ડોરબેલ વગાડી હતી. પછી મેં ઝિઝી અને મિશેલોના અવાજો સાંભળ્યા. હું ચિંતિત હતો: પહેલા તેઓ મને ક્યારેય મારા માતા-પિતાને જોવા ડોમોડોસોલા લઈ ગયા ન હતા અને હવે તેઓ આવી ગયા હતા. તેઓ લગભગ એક અઠવાડિયા સુધી રોકાયા, પછી થોડા નિરાશ થયા કારણ કે તેઓ આશા રાખતા હતા કે હું તેમની સાથે સિસિલી પાછો આવીશ. નવેમ્બરમાં કાળા રંગની બોર્ડરવાળો એક પત્ર આવ્યો. માતા ગભરાઈ ગઈ અને જ્યારે તેણે તેને ખોલ્યું ત્યારે તેનો હાથ ધૂજતો હતો. મેં તેણીને રડતા જોયા: ઝીઝીએ દાદા તુરીના મૃત્યુની જાહેરાત કરી. તેઓને 8 નવેમ્બરના રોજ બોર્ડોનારો ગ્રામ્ય વિસ્તારમાં મૃત હાલતમાં મળી આવ્યા હતા. તેઓ 87 વર્ષના હતા. પછીના વર્ષે બીજી એક વધુ નિરાશા હતી, જ્યારે સંયોગ દ્વારા તપાસમાં મૃત્યુનું કારણ ગળામાં રૂમાલ સાથે ગૂંગળામણને કારણે થયું હતું, જે બહાર કાઢવા દરમિયાન મળી આવ્યું હતું. 11,000 લીરનું પેન્શન ચોરી કરવા માટે એક મહિલાએ તેના ભાઈ, ગ્રામ્ય વિસ્તારમાં પડોશીઓ સાથે મળીને આ ગુનો કર્યો હતો. તેણીએ પાછળથી 24 વર્ષ જેલમાં સેવા આપી હતી અને તેણે સંડોવણી માટે 12 વર્ષ સેવા આપી હતી.

હું ઉદાસ રહેવાનું ચાલુ રાખ્યું. ઓછા પૈસા સાથે અમે 5 લોકો સાથે મળી શકતા નથી. મિસ ટિલ્ડે મને નક્કી બરતરફી લેવાની સલાહ આપી જેથી હું રોજગાર કચેરીમાં નોંધણી કરાવી શકું. હું વારંવાર કોઈ કામ છે કે કેમ તે તપાસવા જતો, પણ આશા ઓછી હતી. એપ્રિલ '53 માં મને ખબર પડી કે તેઓએ એક ફેક્ટરીમાં કેટલીક છોકરીઓને નોકરીએ રાખી હતી. તેમને તેની જરૂર નહોતી, તેમના પિતા પાસે પહેલેથી જ નોકરીઓ હતી. તેથી હું વિરોધ કરવા માટે ઓફિસમાં ગયો: મારે અન્ય કરતાં વધુ કામ કરવાની જરૂર છે. મે મહિનામાં આખરે મેં એક ફેક્ટરીમાં પ્રવેશ કર્યો જ્યાં તેઓ ઇલેક્ટ્રિકલ વાયર માટે સ્થિતિસ્થાપક બેન્ડ, જૂતાની દોરી, રિબન અને ટ્યુબ્યુલર બનાવતા હતા. સાપ્તાહિક શિફ્ટ 6-13 અને 13-21 સાથે સખત મહેનત. અંતરાલોમાં હું મારા પગારની પૂર્તિ કરવા અને મારી માતાને રાહત આપવા માટે ફ્યુરિયર પર પણ જતો હતો.

ઓગસ્ટ આવ્યો. રજાઓ માટે, કોમેર ગ્રાજિયાને તેની વૃદ્ધ માતાની મુલાકાત લેવા સિસિલી જવાનું હતું. મેં પણ મારી પુત્રી કેટેરીના સાથે જવાનું નક્કી કર્યું. અમે ટ્રેન દ્વારા મિલાન અને પછી રોમ જવા નીકળ્યા, જ્યાં અમે રાત્રે પહોંચ્યા. સિસિલી જતી ટ્રેન માટે અમારે થોડા કલાકો રાહ જોવી પડી.

સ્ટેશન પર અમને કેટલાક સાથી ગ્રામજનો મળ્યા, અને તેમાંથી નોવારાના એક વામન અભિનેતા, સાલ્વાટોર ફર્નારી અને એક સૈનિક જેનું નામ મને યાદ નથી. જ્યારે શ્રીમતી ગ્રાજિયા બેન્ચ પર આરામ કરતી હતી, ત્યારે કેટેરીના અને મને ચાલવા માટે આમંત્રણ આપવામાં આવ્યું હતું. તેઓ અમને mottarello ખાવા માટે Piazza Esedra લઈ ગયા. એવું લાગ્યું કે હું ફરીથી જીવનમાં આવવા લાગ્યો છું.

પહેલેથી જ ખીચોખીચ ભરેલી ટ્રેનના આગમન પર, શ્રીમતી ગ્રાજિયા બે બેગ સાથે ચઢવા માટે ઉતાવળમાં આવી. ટ્રેન પૂરી રીતે રોકાઈ ન હતી અને તે પાટા પર પડી ગઈ. કેટેરીના, હું અને આખી ભીડ શાશ્વત પિતાને બૂમ પાડી કારણ કે અમે

તેને ઉઝરડાઓથી ભરેલી પણ ચમત્કારિક રીતે જીવિત બહાર કાઢી. તેણીએ હોસ્પિટલમાં લઈ જવાની ના પાડી. એક કલાક પછી ટ્રેન નીકળી. મધ્યાહન પહેલાં અમે ટર્મિન વિગ્લિયેટોર સ્ટેશન પર પહોંચ્યા જ્યાં અમે બસ લીધી જે અમને નોવારા સિસિલિયા, ઝિઝી અને મિશેરિલોના મહેમાનો લઈ જતી હતી.

તેઓએ અમારું સન્માન મહેમાન તરીકે સ્વાગત કર્યું. અમે ત્રણેય તે રાત્રે પથારીમાં હતા, કેટેરીના અને હું એક આંખ મીંચીને સૂઈ નહોતા. શ્રીમતી ગ્રેઝિયા પીડાથી ભરેલી હતી. તે જ રાત્રે એક આશ્ચર્ય થયું: કેટલાક યુવાનોએ અમને ગિટાર અને વાયોલિન વગાડ્યા, પરંતુ અંકલ મિશેરિલો, નારાજ થઈને, તેમને ભાગી ગયા.

કેટેરીનાની માતાએ લગભગ તમામ સમય પથારીમાં વિતાવ્યો. તે તેની વૃદ્ધ માતાને મળવા દસ દિવસમાં માત્ર બે વાર જ બહાર ગયો હતો. બપોરે હું પ્રયોગશાળામાંથી મારા સહપાઠીઓ અને મિત્રોને મળવા ગયો. એક દિવસ મેં એક શાળાના સાથીને પણ જોયો જે મને ગળે લગાવવા આવ્યો. તેણે હાથથી સાયકલ પકડી હતી અને મેં તેને મને સવારી માટે લઈ જવા કહ્યું. તે સમયે, નોવારાએ ક્યારેય કોઈ છોકરીને સાઈકલ પર જોઈ ન હતી. જલદી તેણીને ખબર પડી, ઝિઝીએ મને ઠપકો આપ્યો: "તમે ધુવડ બની ગયા છો, મેં આવી વસ્તુઓની ક્યારેય કલ્પના કરી ન હોત."

ડોમોડોસોલામાં પાછા, શ્રીમતી ગ્રેઝિયા સ્વસ્થ થવા માટે સંઘર્ષ કરી રહી હતી. તે પતન પછી, આર્થ્રોસિસ પીડાએ કબજો લીધો. તેણે ત્યારે જ હિંમત કરી જ્યારે તે તેના પરિવાર સાથે કોઈ પાર્ટીમાં ગયો, જ્યાં મને પણ આમંત્રણ આપવામાં આવ્યું હતું.

હું ફેક્ટરીમાં અને ફ્યુરિયર્સમાં કામ કરવા પાછો ગયો, પરંતુ મને નવા અનુભવોની જરૂર હતી. એક દિવસ, સાન ગેર્વાસિઓ અને પ્રોટાસિઓના પરગણાની મુલાકાત લેતી વખતે, ડોન જિયુસેપ બેનેટી મને કેટલાક પ્રશ્નો પૂછવા માટે મારી પાસે આવ્યો. મેં મારાં બધાં દુઃખ તેમનામાં મૂક્યા. તેણે મને પ્રોત્સાહન આપ્યું અને કહ્યું: "રવિવારે બપોરે વક્તૃત્વ સ્પર્ધામાં આવ. ત્યાં તમને કેથોલિક એક્શન સિગ્નોરીના જર્મનાના પ્રમુખ મળશે, જે તમને છોકરીઓ સાથે પરિચય કરાવશે અને તમને ઘણી સારી સલાહ આપશે." મેં તરત જ મારી જાતને આરામથી શોધી કાઢ્યો: થોડી શરમાળતા સાથે મેં મિત્રો બનાવવાનું શરૂ કર્યું. હું કેવી રીતે બોલવું તે જાણતો ન હોવાનો ડર હતો, પરંતુ ભગવાનની મદદથી મેં

પ્રથમ મુશ્કેલીઓ દૂર કરી. સ્થાપક આર્મિડા બરેલીની પ્રશંસા કરતું એસોસિએશનનું અખબાર મેં સ્વેચ્છાએ વાંચ્યું: તેમના માટે આભાર મારું જીવન સુધર્યું. જ્યારે ફેક્ટરી શિફ્ટે તેને મંજૂરી આપી, ત્યારે હું 7 વાગ્યે સવારના સમૂહમાં ગયો, જ્યાં હું ડોન બેનેટીને મળ્યો, જેમને હું મારા આધ્યાત્મિક નિર્દેશક માનતો હતો. રવિવારે મેં ચર્યની સામે સારા પ્રેસ સ્ટેન્ડમાં એક કલાક વિતાવવાની ઓફર કરી. બાદમાં તેઓએ મને ACLI કાઉન્સિલમાં જોડાવાનું આમંત્રણ આપ્યું. તે તમામ પ્રતિબદ્ધતાઓ સાથે મને મહત્વપૂર્ણ અને પરિપૂર્ણ લાગ્યું.

ફેક્ટરીમાં મારા સાથીદારો મને ધર્માધ માનતા હતા, પરંતુ હું અસ્વસ્થતા અનુભવતો ન હતો, હકીકતમાં મેં તેમના માટે પ્રાર્થના કરી હતી અને જ્યારે તેઓ શિફ્ટ શરૂ કરતા પહેલા ચેન્જિંગ રૂમમાં અભદ્ર વાત કરતા હતા ત્યારે તેમને પાછા બોલાવ્યા હતા.

અગિયારમું પ્રકરણ - પોર્સેલેઇન ફેસ

એક ઉનાળાના રવિવારે જર્મન કેથોલિક એક્શનના પ્રમુખે પર્વતોની સફરનું આયોજન કર્યું. થોડા પૈસા બાકી હોવાથી હું પ્રવાસનો ખર્ચ ચૂકવવા સક્ષમ હતો. અમે બસ દ્વારા ગોગલિયો પહોંચ્યા, પછી કેબલ કાર દ્વારા અલ્પે દેવરો અને પછી પગપાળા કેમ્પિઓલો તરફ પહોંચ્યા. મેં ફૂલોથી ઢંકાયેલા પર્વતોની સુંદરતાનો વિચાર કર્યો: રોડોડેન્ડ્રોન, બટરકપ્સ, જંગલી ઓર્કિડ. પર તહેવાર માટે બ્લુબેરી. પથ્થરની છત અને લાકડાની બારીઓવાળી કેબિન જેની બારીઓમાંથી તેજસ્વી લાલ અને ગુલાબી ગેરેનિયમ લટકાવવામાં આવ્યા હતા. મેં જર્મનને પૂછ્યું કે રસ્તો ક્યાં પૂરો થયો. "જ્યારે અમે થાકી જઈશું ત્યારે અમે ભરેલા લંચ માટે રોકાઈશું." લગભગ 1 વાગ્યાની આસપાસ અમે ખડકમાંથી ખીણ તરફ વહેતું સ્વચ્છ પાણી પીવા માટે રોકાયા. જમ્યા પછી, પ્રાર્થના અને ગીતો ગાયા પછી અમે પાછા ફરવા માટે પ્રયાણ કર્યું. હું આનંદથી ધૂજતો હતો: મેં આટલો સુંદર દિવસ ક્યારેય વિતાવ્યો ન હતો. ઘરે મેં મારી માતાને બધું કહ્યું અને મેં તેણીનું સ્મિત જોયું.

મને નોવારા સિસિલિયાના એક મિત્ર તરફથી દર વખતે અને પછી મેલ મળ્યો: તેણે તેને ડોમોડોસોલામાં નોકરી શોધવાનું કહ્યું જેથી અમે મળી શકીએ. હું ખૂબ જ મૂંઝવણમાં હતો પણ ખુશ હતો કે કોઈ મને પ્રેમ કરે છે. ડોમોડોસોલાનો એક છોકરો પણ હતો, પરંતુ મને તે ગમતો ન હતો: સવારે તેણે ગ્રેપાનો શોટ પીધો અને હંમેશા લાલ ગાલ હતા.

સવારના ધ્યાને મને કોન્વેન્ટનો રસ્તો બતાવ્યો, પરંતુ તે જ સમયે મને બાળકો અને કુટુંબ શરૂ કરવાનો વિચાર ગમ્યો. મેં મારી જાતને ભગવાનની ઇચ્છાને સોંપી. મેં મારા મિત્રો સાથે સાપ્તાહિક કેટેકિઝમ પ્રતિબદ્ધતાઓનું આયોજન કરવા માટે

રવિવારની બપોર વક્તૃત્વ સ્પર્ધામાં વિતાવી. કેટલાક રવિવારે અમે આજુબાજુના શહેરોની વક્તૃત્વ મંડળીઓમાં જતા. બસની મુસાફરી મને પરેશાન કરતી હતી, પણ હિંમતથી થોડીક નાની તકલીફો પર કાબૂ મેળવ્યો.

1 મે, 1954ના રોજ, ACLI અને વક્તૃત્વ સ્પર્ધાએ એક સફરનું આયોજન કર્યું: સવારે મેડોના ડી ઓરોપાના અભયારણ્યની યાત્રા અને બપોરે Biellaમાં માનનીય પાદરી દ્વારા રેલી. હું મારા મિત્ર અને તેના બોયફ્રેન્ડ પિરિનો સાથે સાઇન અપ કરનાર પ્રથમ વ્યક્તિઓમાંની એક હતી. યુવાનોથી ભરેલી 2 બસ નીકળી. તેમની વચ્ચે એક શરમાળ ગૌરવર્ણ છોકરો જે મેં પહેલેથી જ ક્યાંક જોયો હતો. તે તે હતો: બાંધકામ કંપનીનો કામદાર જ્યાં હું ફ્યુરિયરના ગ્રાહકોને બોલાવવા ગયો હતો. પિરિનોએ તેને મારી સાથે પરિચય કરાવ્યો: તે તેનો પિતરાઈ ભાઈ હતો. દિવસ દરમિયાન તેણે ક્યારેય મારી તરફ તેની નજર છોડી ન હતી. જ્યારે હું ઘરે પહોંચ્યો ત્યારે મેં મારી માતાને આ વિશે કહ્યું. આગલી સાંજે મેં તેને પહેલા માળે આવેલી રૂમની નાની બાલ્કનીમાં જોયો. "મમ્મી, મમ્મી, આવો અને જુઓ: ત્યાં એક છોકરો છે જેને હું બીએલામાં મળ્યો હતો". અને તેણીએ અડધા સ્મિત સાથે: "તે સ્પષ્ટ છે કે તે તમારી સાથે વ્યવહાર કરી રહ્યો છે." બીજા દિવસે સાંજે, પાડોશી સાથે બહાર જતા, મને તે મારી સામે મળ્યો. તેણીએ શરમાતા પૂછ્યું કે શું તે અમારી સાથે આવી શકે છે. થોડી અનિશ્ચિતતાથી મેં સ્વીકારી લીધું. અમે આ અને તે વિશે ચેટ કરીને બરફ તોડ્યો. એકવાર ફેક્ટરીમાં બપોરની પાળી પૂરી થઈ ત્યારે તે મારી સાથે ઘરે ગયો. એક સાંજે હું તેને તેની માતા સાથે પરિચય કરાવવા લઈ ગયો, જેણે તેનું ખૂબ જ સારી રીતે સ્વાગત કર્યું. તેમના ફ્રી સમયમાં તેઓ વક્તૃત્વ સ્પર્ધામાં ભાગ લેતા હતા. પછી છોકરાઓ અને છોકરીઓ અલગ થઈ ગયા, ફક્ત મીટિંગના અંતે તેઓ મળી શક્યા. અમે ACLI મીટિંગમાં પણ હાજરી આપી હતી.

મારી માતા, સિસિલીથી આવી હોવા છતાં, જ્યાં એકબીજાને પ્રેમ કરતા બે છોકરાઓ એકલા બહાર જઈ શકતા ન હતા, તેમણે અમને વિશ્વાસ આપ્યો અને અમે શાંતિપૂર્ણ પ્રવાસ શરૂ કર્યો. જિયુસે મને કહ્યું કે તે મારા પિતાને મળ્યો હતો: થોડા પૈસા કમાવવા માટે, કારણ કે ત્યાં 4 બાળકો હતા અને ફક્ત પિતા જ કામ કરતા હતા, એક છોકરા તરીકે તેણે તેના ઘરથી થોડા પગથિયાં દૂર બેરેકના ફાઇનાન્સર્સ માટે કેટલાક કામો કર્યા હતા. ક્યારેક તે મારા પપ્પા પાસે સમારકામ માટે તેમના પગરખા લાવતો. મેં આનંદથી સાંભળ્યું.

તેણે મને બીજું કંઈક કહ્યું: 16 સપ્ટેમ્બર 1950 ના રોજ જ્યારે હું રોમમાંથી પસાર થઈ ડોમોડોસોલા પહોંચ્યો ત્યારે અમે વર્ચ્યુઅલ રીતે મળ્યા. જિયુસ, જેમ કે હું હજી પણ તેને કહું છું, પવિત્ર વર્ષ માટે સાયકલ દ્વારા આવ્યો હતો. એક સાહસિક સફર: તેણે ખીણમાંથી એક પાદરી સાથે ડોમોડોસોલા છોડી દીધું જેણે પર્વતીય બૂટમાં ઝડપથી પેડલ કર્યું. તેને અનુસરવું લગભગ અશક્ય હતું. તે ત્યારે જ અટકી ગયો જ્યારે તેણે ક્યુંબર લેવા માટે શાકભાજીનો બગીચો જોયો. અડધા રસ્તે જિયુસ એકલો રહી ગયો. રસ્તામાં તેને એક શેરી વિકેતા મળ્યો, જેની પાસે વેચવા માટે જંક ભરેલી જૂની સાયકલ હતી. તેઓએ રોમ સુધી એકબીજાની કંપની રાખી.

ઓગસ્ટ આવ્યો. ફેક્ટરી રજાઓ માટે બંધ થઈ રહી હતી અને મેં મારી બહેન રોઝાની મુલાકાત લેવાનું નક્કી કર્યું જે મેરગોઝો તળાવ પરના ટેકરીઓમાં સ્વસ્થ થઈ રહી હતી. મેં ઘર ચલાવતી સાધ્વીઓને થોડા દિવસો રહેવા કહ્યું. મેં હમણાં જ જ્યુસને આ વિચારનો ઉલ્લેખ કર્યો હતો. ઘરમાં રજા પર બીજી છોકરીઓ હતી. તેમની વચ્ચે એક સાધ્વીની બ્યુટિશિયન ભત્રીજી છે. 15મીએ, ધારણાના પર્વની સવારે, તેમણે અમને પ્રેક્ટિસ માટે માસ પછી તેમના રૂમમાં બોલાવ્યા. તેણે અમારા ચહેરાને વિવિધ ક્રિમ, મસ્કરા અને લિપસ્ટિકથી ભરી દીધા: અમે મીણના પૂતળા જેવા દેખાતા હતા. બપોરના સમયે સાધ્વી કાકીએ તેની ભત્રીજીને પાછી બોલાવી: તેણીએ અમારી સાથે આવો વ્યવહાર કરવાનો કોઈ અર્થ નહોતો.

બપોરે, બારીમાંથી તળાવ તરફ જોતાં, મેં ગિયુસને બહાર આવતો જોયો. હું તે પોર્સેલિન ચહેરા સાથે જોવા માંગતો ન હતો. દરવાજે મને જોઈને તે લગભગ મને ઓળખી શક્યો નહીં. મેં માફી માંગી, સમજાવ્યું કે તે એક પ્રયોગ હતો અને અન્ય છોકરીઓ પણ બદલાઈ ગઈ હતી. બપોરે અમે ઘરના બગીચામાં ફરવા નીકળ્યા. સાંજ તરફ તેણે મને શુભેચ્છા પાઠવી: "જલદી મળીશું, ડોમોડોસોલામાં, પરંતુ તમારા ચહેરા સાથે પહેલાની જેમ સ્વચ્છ અને તાજા."

અધ્યાય બાર - વાયોલેટ

એકવાર રજાના બે અઠવાડિયા પૂરા થયા પછી, હું બપોરના 1 વાગ્યાથી રાત્રે 9 વાગ્યા સુધીની પાળીમાં ફેક્ટરીમાં કામ પર પાછો ગયો. જ્યારે હું મશીનોના સ્પિન્ડલમાં બોબિન્સ દોરતો હતો ત્યારે મને જિયુસ વિશે વિચાર્યું, પરંતુ તે જ સમયે મેં કર્યું નહીં. તેને જોવાની ખૂબ ઈચ્છા છે. રાત્રે 9 વાગ્યે સાયરન વાગ્યું અને મારું હૃદય ઝડપથી ધબકવા લાગ્યું. ફોલ્ડર પર સ્ટેમ્પ લગાવ્યા પછી, ગેટની બહાર નીકળતી વખતે મેં અર્ધ અંધકારમાં એક સાયકલ જોયું. તે ખરેખર તે જ હતો: તે મારી તરફ આવ્યો, શરમાળતાથી મારા ચહેરા તરફ જોયું અને કહ્યું: "હું તમને ખૂબ સરળ પસંદ કરું છું". તેણે મને સાયકલની ટ્યુબ પર બેસાડ્યો અને ઘરે લઈ ગયો. અમે સાદી ગુડનાઈટ શુભેચ્છાની આપલે કરી. આવું લગભગ દરરોજ થતું. રવિવારે બપોરે અમે નજીકના ગામોમાં થોડી બાઇક રાઇડ લીધી. એક દિવસ તે મને મારા પપ્પા અને મમ્મી, બે બહેનો અને એક ભાઈ સાથે પરિચય કરાવવા તેમના ઘરે લઈ ગયો. ધીરે ધીરે તેણીએ મને તેના કાકાઓ અને પિતરાઈ ભાઈઓ સાથે પણ મિત્ર તરીકે પરિચય કરાવ્યો.

જ્યારે મારી મમ્મીએ અમને બાલ્કનીમાંથી જોયા ત્યારે તેણે અમને ઘર સુધી આવવાનું કહ્યું. જ્યારે તેણી તે છોકરા પર ડોટ કરતી હતી, ત્યારે હું ખૂબ જ અનિર્ણિત હતો. 8મી ડિસેમ્બરે, ઇમમક્યુલેટ કન્સેપ્શનના દિવસે, મારા નામનો દિવસ, ડોરબેલ વાગી. તે ફ્લોરિસ્ટ હતો, જેણે મને લાલ કાર્નેશનનો કલગી આપ્યો. "મમ્મી, જિયુસે મને તેમની શુભેચ્છાઓ મોકલી!". જ્યારે મેં નોંધ ખોલી ત્યારે કેટલી નિરાશા થઈ: તે તે ન હતો, પરંતુ એક 14 વર્ષનો છોકરો હતો જેને હું

તકે મળ્યો હતો. જેમાં સહી સાથે "આઈ લવ યુ" લખ્યું હતું. કદાચ તેણે વિચાર્યું કે હું તેની ઉંમરનો છું.

નાતાલના આગલા દિવસે જ્યુસ ચોકલેટથી ભરેલી મોટી રંગીન ફૂલદાની અને ગ્રીટિંગ કાર્ડ સાથે દેખાયો. મેં તેમનો આભાર માન્યો અને અમે મધ્યરાત્રિના સમૂહમાં સાથે ગયા. ઘરે પાછા ફર્યા પછી તેણે મને કહ્યું: "આવતી કાલે મારે મારા પરિવાર સાથે મારા સંબંધીઓ સાથે લંચ લેવા જવું છે. હું તમને બોક્સિંગ ડે પર ફરી મળીશ". 26મીએ સવારે મેં મારી માતાને કહ્યું હતું કે "હું હવે તે છોકરા સાથે બહાર જતો નથી, હું તેને ફૂલદાની પાછી આપું છું, મારે પ્રતિબદ્ધતા જોઈતી નથી". અને તેણીએ કડક દેખાવ સાથે: "તમે પાગલ છો, જો તમે પહેલેથી જ ચોકલેટ્સ ન ખાધી હોત તો તમે તે કરી શક્યા હોત."

પછીના દિવસોમાં જ્યુસ હંમેશની જેમ મને કામ પરથી લેવા આવ્યો. પગપાળા રસ્તા પર કે સાયકલની ટ્યુબ પર હું લગભગ તેની સાથે વાત કરતો નહોતો. 1955ના નવા વર્ષના દિવસે હું સમૂહમાં ગયો. તે પણ ત્યાં હતો અને અંતે તે મારી સાથે ઘરે ગયો. દરવાજે તેણે મને કહ્યું: "શું હું જાણું છું કે મને આ રીતે દુઃખ પહોંચાડવા માટે તમારા મનમાં શું છે?", અને તેની આંખોમાંથી આંસુ વહી ગયા. તે સ્ટ્રોએ ઊંટની પીઠ તોડી નાખી અને મેં તેને સ્મિત આપ્યું. તેણે મને ચુંબન કર્યું અને કહ્યું: "આજે બપોરે હું તને માઉન્ટ કેલ્વેરિયો ખાતે વેસ્પર્સ પર જવા માટે લઈ જઈશ. વેસ્પર્સ પછી ACLI ક્લબમાં એક ફિલ્મ બતાવવામાં આવશે." મેં સ્વીકાર્યું અને અમે ગુડબાય કહ્યું. મેં ઘરે તેની જાણ કરી અને મારી માતાએ ખુશીથી કહ્યું: "તને આવો સારો છોકરો ફરી નહિ મળે."

બપોરે 2 વાગ્યે અમે વાયા કુસીસના ચેપલ્સ સાથે ખચ્ચર ટ્રેક સાથે કલવેરી જવા નીકળ્યા. એકવાર અમે અભયારણ્ય પહોંચ્યા પછી અમે વેસ્પર્સ ગાયા અને આશીર્વાદ પછી અમે ક્લબમાં ગયા. મને ફિલ્મનું શીર્ષક યાદ નથી, પરંતુ તે ખૂબ જ કંટાળાજનક હતું, તેથી મેં સૂચવ્યું કે અમે શહેરમાં પાછા કેટેના સિનેમામાં જઈએ, જ્યાં અમે "વાયોલેટ" નામની વધુ સારી ફિલ્મ માણવામાં વ્યવસ્થાપિત થયા.

એપ્રિલમાં, વિગેઝો ખીણ અને સેન્ટોવલ્લી સાથે ટ્રેન દ્વારા મુસાફરી કરીને, અમે તેના માતાપિતા સાથે લોકાર્નોમાં ફ્લાવર ફ્લોટ ફેસ્ટિવલમાં ગયા હતા. અમે જિયુસના ગોડફાધરને મળ્યા, જેમણે મને "ગર્લફ્રેન્ડ" તરીકે ઓળખાવ્યો. તેણે તેના

ખિસ્સામાં હાથ નાખ્યો અને તેના પાકીટમાંથી 10 સ્વિસ ફ્રેંક લીધા, જિયુસને આપ્યા અને કહ્યું "શાબ્બાશ, તમે ક્યારે લગ્ન કરો છો?". અમે એકબીજા તરફ જોયું, અમે તેના વિશે ક્યારેય વાત કરી ન હતી.

પછીના દિવસોમાં અમે લગ્નનો વિચાર મનમાં લેવા માંડ્યો. અમે ઘરે પણ તેના વિશે વાત કરી. મમ્મી ખુશ હતી પણ સાથે સાથે થોડી આર્થિક શક્યતાઓ પણ હતી. ધીમે ધીમે અમે થોડી યાદર અને કેટલાક અન્ડરવેર ખરીદ્યા. અમારી કોઈ ખાસ જરૂરિયાતો નહોતી. અમે એક નાનકડા, સાધારણ એપાર્ટમેન્ટની શોધમાં ગયા. અમે તેને પ્રાચીન મોટ્ટા જિલ્લામાં મળી અને તેથી લગ્નનો દિવસ નક્કી કર્યો: સોમવાર 19 સપ્ટેમ્બર. હું મારી માતા સાથે લગ્નના પહેરવેશ માટે લેસ ખરીદવા માટે પાંજરાસા ફેબ્રિકની દુકાનમાં ગયો અને તેને શ્રીમતી ટિલ્ડે પાસે લઈ ગયો, જેઓ મને હંમેશા પ્રેમથી બનાવવાનું વચન આપતા હતા.

ટાઉનહોલમાં મારી માતાએ લગ્નના પ્રતિબંધ પર સહી કરવી પડી કારણ કે હું હજી સગીર હતો. જિયુસના માતા-પિતા પણ ખુશ હતા. પેરિશમાં મોન્સિગ્ગોર પેલાંડાએ અમને પ્રોત્સાહનના સુંદર શબ્દો કહ્યા: "જીવન આપણા માટે અનામત રાખે છે તે સુખ અને દુઃખનો સામનો કરવા માટે હંમેશા ખૂબ વિશ્વાસ સાથે વિનમ્ર રહો. હું તમને નેવ સાથે લાલ દોડવીર શોધવા દઈશ".

અમારે સગાં-સંબંધીઓ અને મિત્રોની યાદી તૈયાર કરવાની હતી જેમની તરફેણ હંમેશની જેમ પહોંચાડવામાં આવશે. બહુ ઓછા મહેમાનો. જિયુસની માતાએ કહ્યું "કુટુંબ દીઠ બે". ધીમે ધીમે અમે 35 લોકો સુધી પહોંચી ગયા. સાક્ષીઓની પસંદગી કરવામાં આવી છે: જિયુસના કાકા કાર્મેલો અને મારા માટે પિએરિનો, અમારી મીટિંગના આર્કિટેક્ટ. લગ્નના એક અઠવાડિયા પહેલા ડોન જિયુસેપ બ્રિઆકાના નેતૃત્વમાં પુરુષોની વક્તૃત્વ સ્પર્ધાએ અમારા માટે એક પાર્ટી તૈયાર કરી. માસ્ટર કુરિગાએ બ્લેકબોર્ડ પર શુભેચ્છાઓનું ચિત્ર દોર્યું અને મિત્રોની સૂચિ સાથે સ્કોલ બનાવ્યું. પેસ્ટ્રી અને ડ્રિંક્સથી ઢંકાયેલું ટેબલ પણ હતું. વક્તૃત્વમાં આવી પાર્ટી ક્યારેય થઈ ન હતી. સેન્ટ્સ ગેર્વાસિઓ અને પ્રોટાસિઓના કોલેજિયેટ ચર્ચનું નવીનીકરણ કરવામાં આવી રહ્યું હતું અને પેવમેન્ટ કાટમાળ અને પથ્થરોથી ભરેલું હતું, પરંતુ કેટલીક ઈચ્છુક મહિલાઓએ જિયુસેપ અને કોન્સેટ્ટાના માનમાં તેને સાફ કરવાનો શ્રેષ્ઠ પ્રયાસ કર્યો.

16 સપ્ટેમ્બરના રોજ, ઝિઝી અને મિશેરિલો આવ્યા, સ્થળાંતર થયા કારણ કે કોન્સેટિના લગ્ન કરી રહી હતી અને તેણે તેની સાથે વેદી પર જવું પડ્યું, તેના પિતાનું સ્થાન લીધું જે હવે ત્યાં ન હતા.

દરમિયાન, કેટલીક નાની ભેટો આવી: એક કોફી પોટ, એક કોફી ગ્રાઇન્ડર, રોઝોલિયો ગ્લાસ, રકાબીના સેટ અને સગાંઓ અને મિત્રો તરફથી કટલરી, જેમને પિયરિનો અને તેના કાકાઓ તરફથી રસોડાનો સેટ મળ્યો હતો. વિમેન્સ કેથોલિક એક્શને અમને હોલી ફેમિલી, મદદનીશ ડોન બેનેટી સાથે ચાંદીની સજાવટ સાથે અદ્ભુત લીલા ફૂલદાની સાથે બેડસાઇડ પેઇન્ટિંગ આપી.

આગલી રાત લાંબી હતી. મેં મારી માતા વિશે વિચાર્યું જે ત્રણ નાના બાળકો અને થોડાં સંસાધનો સાથે બાકી હતી. "તમને થોડો વિશ્વાસ છે, શું વક્તૃત્વ શાળાએ તમને શીખવ્યું નથી કે જીવનમાં હંમેશા પ્રોવિડન્સ હોય છે?", મેં મારી જાતને કહ્યું. 19મીએ સોમવારે હું સાત વાગ્યે ઉઠ્યો. શ્રીમતી ટિલ્ડે લેસ ડ્રેસમાં પહોંચ્યા. તેણે મને પોશાક પહેરાવ્યો અને મેં મિલ્કનમાં ખરીદેલ બુરખો ગોઠવ્યો. સવારે 9 વાગ્યે મને ચર્ચમાં લઈ જવા ટેક્સી આવી. હું મૂઝવણમાં હતો, મને લોકોનો દરિયો જોઈ રહ્યો હતો. જિયુસ પહેલેથી જ નારંગી ફૂલોના ગુલદસ્તા સાથે મારી રાહ જોઈ રહ્યો હતો, તેની બહેન રોઝા સાથે હતો કારણ કે માતા ઓલિમ્પિયા પ્રથમ બાળકના લગ્ન વિશે ખૂબ જ ઉત્સાહિત હશે. હું લાલ રનર પર અંકલ મિશેરિલો સાથે તેની સાથે જોડાયો.

સમૂહ શરૂ થયો. મોન્સિનોર પેલાન્ડા પણ ભાવુક હતા. મને પ્રોત્સાહક નમ્રતા, રિંગ્સના આશીર્વાદ, આજીવન વફાદારીનું વચન અને સમારોહના અંતે, હસ્તાક્ષરો યાદ છે. બહાર નીકળતી વખતે પિયરિનોની માતા, જે તે સમયે મારી કાકી પણ બની ગઈ હતી, તેણે મારી છાતી પર કેથોલિક એક્શનની સ્ત્રીઓનો બિલ્લો મૂક્યો.

તેરમો પ્રકરણ - નવું જીવન

એકવાર ચર્ચમાં ઉજવણી પૂર્ણ થઈ ગયા પછી, કાસ્ટેલાઝો દ્વારા ગ્રાન્ડાઝી બારમાં નાસ્તો કરવામાં આવ્યો. મહેમાનો સાથે એક ચુંબન અને બીજી વચ્ચે અમે કેટલાક પિઝા અને પેસ્ટ્રીઝ સાથે એપેરિટિફ હતી. સસરા ઓલિમ્પિયા અને અરમાન્ડોને ખાસ શુભેચ્છા અને ચુંબન જેઓ સૂટકેસ લેવા માટે માતા સાથે ગયા હતા, પછી તેઓ તેમના હનીમૂન માટે 12.15 ની ટ્રેન પકડવા સ્ટેશન પર દોડી ગયા.

મમ્મી આંખો કાઢીને રડતી હતી. અમે ડબ્બામાં પ્રવેશ્યા. સ્ટેશન માસ્તરે વ્હિસલ વડે વિદાયની ઘોષણા કરી જ્યારે જ્યુસ અને હું અમારી છેલ્લી વિદાય આપવા માટે બારી બહાર ઝૂક્યા. અમારા જીવનનું સાહસ શરૂ થયું.

એકવાર અમે ફ્લોરેન્સ પહોંચ્યા પછી અમે શ્રીમતી ટિલ્ડે, ફ્યુરિયર દ્વારા સૂચવવામાં આવેલી હોટેલ તરફ પ્રયાણ કર્યું. લક્ઝરી પ્રવેશદ્વાર પર સંગીત દ્વારા અમારું સ્વાગત કરવામાં આવ્યું, પછી બટલર અમને ત્રીજા માળે રૂમમાં લઈ ગયો. અમારા માટે બધું નવું હતું, ડબલ બેડમાં સૂવું પણ.

પ્રથમ દિવસે અમે શહેરની મુલાકાત લીધી, બીજા દિવસે અમે પિયાઝાલે મિકેલેન્ગીલો ગયા જ્યાં તમે આખા ફ્લોરેન્સની પ્રશંસા કરી શકો. અમે કેટલાક ફોટોગ્રાફ્સ લીધા: જ્યુસનો કેમેરો ફિલ્મના રોલ સાથે આઠ કાળા અને સફેદ ફોટા લઈ શકે છે.

ત્રીજા દિવસે રોમ માટે પ્રસ્થાન. હોટેલ વધુ સાધારણ હતી કારણ કે બલિદાનથી બચેલા પૈસા પૂરતા હોવા જોઈએ. જ્યુસે પવિત્ર વર્ષમાં જોયેલા ચાર બેસિલિકા અને ટ્રેવી કુવારાની મુલાકાત લેવા અમે થોડા દિવસ રોકાયા. અમે એસેડ્રા

ફાઉન્ટેન પર પણ પાછા ફર્યા, જે '53 ની પ્રખ્યાત રાત્રિનો હતો જ્યારે સિગ્નોર ગ્રાઝિયા ટ્રેનની નીચે પડ્યો હતો.

સિસિલી જવાનો સમય આવી ગયો. લાંબી મુસાફરી પછી ટ્રેન કેલેબ્રિયા આવી અને અંતે વિલા સાન જીઓવાન્નીથી સિસિલી જોઈ શકાય. જિયુસે તે ક્ષણોનો આનંદ માણ્યો: ટ્રેન ફેરી-બોટ પર લોડ થઈ રહી હતી, મેસિના બંદરના પ્રવેશદ્વાર પર મેડોનીના ઉંચી હતી.

કાકા કાર્મેલો, માતાના ભાઈ, તેમની પત્ની ગેટાના અને પુત્રીઓ રોઝેટા અને એન્ટોનીએટા સાથે સ્ટેશન પર અમારી રાહ જોઈ રહ્યા હતા.

તેઓએ અમને બે રાજકુમારોની જેમ આવકાર્યા. અમે મેસિનાની મુલાકાત લેવા બે દિવસ રોકાયા: કેથેડ્રલ ઘડિયાળ જે મેં બાળપણમાં જોઈ હતી, મેડોના ડી મોન્ટાલ્ટો અને અન્ય ખૂબ જ સુંદર ચોરસ.

તે ઘરમાં માત્ર એક જ ખામી હતી: રાત્રિભોજન સમયે કાકાઓ અને પિતરાઈ ભાઈઓએ પોશાક પહેર્યો અને ટેબલ પર બેસવાને બદલે તેઓએ કહ્યું: "ચાલો દરિયા કિનારે ફરવા જઈએ". જિયુસ અને મેં રાજીનામું આપીને અસ્વસ્થતા અનુભવતા બહાર ગયા. લગભગ 11 વાગ્યાની આસપાસ અમે ઘરે પાછા ફર્યા અને કાકીએ રસોઈ શરૂ કરી. એક રાત્રે તેણે ગોકળગાયને તેમના શેલમાં ચટણીમાં મૂક્યા, પરંતુ જે ગણાય છે તે સ્નેહ છે, આદતો નથી.

ત્રીજા દિવસે તેઓ અમારી સાથે થોડા આંસુ સાથે ટ્રેનમાં ગયા. નોવારા પહોંચવા માટે કાકા મિશેરિલો ટેક્સી ડ્રાઈવર સાથે ટર્મે વિગ્લિએટોર સ્ટેશન પર હતા. ઝિઝી, કાકી મેરીયિયા અને કાકી પેપ્પીના ગામમાં અમારી રાહ જોઈ રહ્યા હતા. ખરેખર એવું લાગતું હતું કે ડોમોડોસોલાના રાજકુમારો આવી રહ્યા છે.

બીજે દિવસે અમે અમારા પૈતૃક દાદી કોન્સેટા અને પપ્પાના કાકાઓ, બહેનો અને ભાઈઓની મુલાકાત લેવા બડિયાવેચિયા ગયા. મારી દાદીની તમાકુની દુકાન સાથેના નાના ચોકમાં, ગામડાના ઘણા રહેવાસીઓ કે જેઓ મને બાળપણમાં ઓળખતા હતા એકઠા થયા હતા અને અન્ય લોકોને બોલાવતા હતા: "કોન્સેટીના તેના પતિ સાથે આવી છે!"

ચુંબન, આલિગન, લાલ ચહેરા. તે મને સ્વપ્ન જેવું લાગતું હતું. મને દેશ છોડ્યાને બરાબર પાંચ વર્ષ વીતી ગયા હતા.

બે દિવસ પછી અમારી સાથે ટેક્સી ડ્રાઈવર "Cauzi i Lupu" Taormina ગયો. બપોરના સમયે તે અમને રેસ્ટોરન્ટમાં લઈ ગયો, જ્યાં અમને સફેદ મોજા પહેરીને પીરસવામાં આવ્યા. જિયુસ અને મેં એકબીજા તરફ જોવા માટે કહ્યું: "શું આપણી પાસે પૂરતા પૈસા હશે?". ધોધમાર વરસાદ હેઠળ તાઓરમિના અને પછી કાસ્ટેલમોલાની મુલાકાત લીધા પછી, સાંજ સુધીમાં અમે થાકેલા પણ સંતુષ્ટ, નોવારા પાછા ફર્યા.

બીજા દિવસે તે પહેલેથી જ ડોમોડોસોલા પાછા ફરવાનો સમય હતો. નવા જીવનની પ્રતિબદ્ધતાઓ અમારી રાહ જોઈ રહી હતી.

ચૌદમો અધ્યાય - આપણા પ્રથમ માળાઓ

ભલે મેં '50 અને '53 માં ડોમોડોસોલાની સફર પહેલેથી જ હાથ ધરી હતી, એવું લાગે છે કે હું પહેલી વાર નીકળી ગયો હતો: હું એક દંપતી તરીકે નવા જીવન તરફ આગળ વધી રહ્યો હતો.

એકવાર અમે ફેરી-બોટ પર ટ્રેનમાં ચડવાનું સમાપ્ત કર્યા પછી, અમે બંદરના મેડોનીના જોવા માટે ટેરેસ પર ગયા અને સિસિલી ધીમે ધીમે દૂર જતું હતું.

આંસુ સાથે અમે ગાડીમાં પાછા ફર્યા, લાકડાની બેન્ય પર બેઠા. ત્યારે કોઈ બંક નહોતા.

જ્યારે રાત પડી ત્યારે અમે અમારી ગરદન લટકાવીને સૂવા લાગ્યા. અવાર-નવાર અમે બારી બહાર જોવા ઉભા થયા. મહત્વના સ્ટેશનો પર સ્ટેશનમાસ્તરે શહેરનું નામ મોટેથી જાહેર કર્યું. નેપલ્સમાં ફૂટપાથ પર પિઝા વેચતા "ગ્વાગ્લિઓની" હતા. સ્વીલી તેઓએ પહેલા પ્રવાસીઓ પાસેથી પૈસા લીધા, પછી ટ્રેન રવાના થઈ અને તેમની પાસે પૈસા અને પિઝા બાકી રહ્યા.

ધીમે ધીમે અમે મિલનની નજીક આવતા ગયા. ડોમોડોસોલા જતી ટ્રેનમાં મેં 5 વર્ષ પહેલાં પહેલી વાર અનુભવેલી લાગણી ફરી અનુભવી: મેગીઓર તળાવ, ઓસોલા પર્વતો, પથ્થરની છત. આ વખતે મારા પતિ જ્યુસ સાથે. બપોરના સુમારે અમે અમારા મુકામ પર પહોંચ્યા.

જ્યુસ આર્માન્ડોના માતા અને પિતા અમારી રાહ જોઈ રહ્યા હતા. તે ઉજવણી હતી: જો તેઓ ઘંટ વગાડી શક્યા હોત.

માતા ઓલિમ્પિયા સાથે ઝડપી લંચ અને પછી મોટા જિલ્લામાં અમારી નવી નર્સરીમાં આરામ કરવા માટે. બીજા દિવસે મેં ફેક્ટરીમાં મારું કામ ફરી શરૂ કર્યું અને જિયુસ કન્સ્ટ્રક્શન સાઇટ પર પાછો ફર્યો.

મારા સમર્થનના અભાવ માટે મારા વિચારો મારી માતા પાસે ગયા, પરંતુ મારા આધ્યાત્મિક દિગ્દર્શક ડોન બેનેટીએ મને પ્રાર્થના કરવા પ્રોત્સાહિત કર્યા, મને ખાતરી આપી કે ઘણા લોકો તેણીને પ્રેમ કરે છે. ક્યારેક જિયુસ અને હું લંચ માટે

તેના ઘરે જતા, અને તેણીએ તેનો આનંદ માણ્યો. દરમિયાન, મારી એક બહેનને કુટુંબને નવો ટેકો આપતી નોકરી મળી.

થોડા સમય પછી અમે મમ, મમ ઓલિમ્પિયા અને પપ્પા અરમાન્ડોને જાહેરાત કરી કે તેઓ જુલાઈમાં દાદા-દાદી બનશે.

મને સગર્ભાવસ્થામાં અસ્વસ્થતા અનુભવવાનું શરૂ થયું હતું પરંતુ કામ બોલાવી રહ્યું હતું. પછી કામદારોને હવેની જેમ સુરક્ષિત નહોતું. ગિયુસે આઉટડોર કન્સ્ટ્રક્શન સાઇટ કરતાં વધુ સારી નોકરી શોધવામાં વ્યવસ્થાપિત કરી: એક નાનકડી ફેક્ટરી જેમાં લાકડાની વસ્તુઓ જેમ કે બેરલના પેગ્સ, ઊનના સ્કીનને ગૂંચ કાઢવા માટેના સાધનો અને "પાઉંગી" (લાકડાના સ્પિનિંગ ટોપ્સ). પાંચમા મહિને અમે ભાવિ નવજાત શિશુ માટે પ્રામની શોધમાં દુકાનોની મુલાકાત લેવાનું શરૂ કર્યું. પહોળાઈ હંમેશા પ્રવેશદ્વાર કરતા વધારે હતી અને અમારે ઘર ખસેડવાનું નક્કી કરવું પડ્યું.

પછી ત્યાં કોઈ એજન્સીઓ ન હતી, તમે ગયા અને અહીં અને ત્યાં પૂછ્યું. પ્રોવિડન્સે અમને ઘરના બીજા માળે Scapaccino વાયા, ફ્યુરિયરની વર્કશોપની નજીકમાં એક એપાર્ટમેન્ટ શોધી કાઢ્યું.

થોડા જ સમયમાં અમે ચાલનું આયોજન કર્યું. અમે હવે શહેરના કેન્દ્રમાં નહોતા, પણ મારા કાર્યસ્થળની નજીક પણ દૂર પણ નહોતા.

માસિક ભાડું 8,000 લીર હતું, જે અમારા નજીવા વેતન માટે ઘણું હતું, પરંતુ એપાર્ટમેન્ટ આવકારદાયક અને તેજસ્વી હતું. આંગણામાં અમારી પાસે બે ચોરસ મીટર જમીન પણ હોઈ શકે જ્યાં હું સુગંધિત જડીબુટ્ટીઓ અને ફૂલો ઉગાડી શકું, મારો શોખ.

એકવાર અમને ચાવીઓ મળી ગયા પછી અમે રૂમ સાફ કર્યા અને રસોડામાં વેલેન્સ અને ફીતના પડદા સાથે સુંદર પડદાઓથી બારીઓ સજ્જ કરી. એકવાર ચાલ પૂર્ણ થઈ ગયા પછી, જીવન સામાન્ય રીતે ચાલુ રહ્યું. મારું પેટ વધુ ને વધુ ધ્યાનપાત્ર બન્યું. એક દિવસ એક સાથીદારે મને પૂછ્યું કે હું પ્રસૂતિ રજા માટે ક્યારે ઘરે આવીશ અને મને ગાયનેકોલોજિસ્ટ પાસે જવાની સલાહ આપી. તેથી મેં ખાનગી રીતે મુલાકાત લીધી. ખૂબ લાંબી રાહ જોવા માટે ડોક્ટરે મને લગભગ ઠપકો આપ્યો: "તમે છઠ્ઠા મહિના પછી કામ કરી શકતા નથી અને તમે પહેલેથી જ

સાતમા મહિનામાં છો: તમે જોખમ લીધું છે." બીજા દિવસે મેં ઓફિસમાં દસ્તાવેજ પહોંચાડ્યો અને કર્મચારીએ પણ કહ્યું કે હું ભોળો છું.

આ દરમિયાન મેં મારી માતાએ આપેલી જૂની ચાદરમાંથી બનાવેલા સ્વેટર, શર્ટ, શૂઝ અને ડાયપર ગૂંથીને લેટ તૈયાર કર્યું.

અમે પ્રામ ખરીદવા પણ ગયા, જે મેં મારા દ્વારા તટસ્થ રંગોમાં એમ્બ્રોઇડરી કરેલી ચાદર વડે તૈયાર કરી હતી, તે છોકરો છે કે છોકરી છે તે જાણતા ન હતા. છેવટે, 2જી જુલાઈની સાંજે, મારું પાણી તૂટી ગયું અને અમારી સુટકેસ પહેલેથી જ પેક કરીને અમે હોસ્પિટલ જવા માટે પગપાળા પ્રસ્થાન કર્યું. મારી તપાસ કરનાર સ્ત્રીરોગચિકિત્સકે જ્યુસને કહ્યું કે તે ઘરે જઈ શકે છે. મજૂરી હમણાં જ શરૂ થઈ હતી અને તેમાં લગભગ 20 કલાકનો સમય લાગ્યો હતો. બીજા દિવસે તે પ્રસૂતિ હોસ્પિટલમાં પાછો ફર્યો જ્યારે હું હજી પણ ડિલિવરી રૂમમાં રાહ જોઈ રહ્યો હતો.

ચોક્કસ સમયે એક છોકરાનો જન્મ થયો અને નર્સ બાળકના પિતાને કહેવા ગઈ, જે લગભગ લાગણીથી બીમાર હતા. એક કલાક પછી તે અમારા પ્રથમ બાળકને ગળે લગાવી શકી, જેનું નામ તેના દાદાની જેમ આર્માન્ડો છે. થોડા કલાકો પછી દાદા દાદી, કાકા અને પિતરાઈ ભાઈઓને પણ જાણ કરવામાં આવી. એવું લાગતું હતું કે તે આખી દુનિયામાં પહેલું બાળક છે.

પ્રકરણ પંદર - અમે ભગવાનનો આભાર માનીએ છીએ...

પ્રસૂતિ વોર્ડની નર્સો આ માંસ અને લોહીના પ્રાણીને જન્મના થોડા ક્લાકો પછી મારા પલંગ પર લાવ્યા. તેઓએ તેને મારા છાતી પર મૂક્યું. રાગ ડોલ સિવાય કે જે ઝિઝીએ મારા માટે બાળપણમાં બનાવી હતી.

ત્યારે હોસ્પિટલમાં રોકાણ એક અઠવાડિયું હતું. ઘરે પાછા ફરતા પહેલા અમે "શુદ્ધિકરણ" માટે હોસ્પિટલ ચર્ચમાં ગયા, પાદરી તરફથી આશીર્વાદ.

વોર્ડમાં બધું ઘરે જવા માટે તૈયાર હતું, પણ મારું માથું ફરવા લાગ્યું હતું. મિડવાઇફે મારા તાવનું પરીક્ષણ કર્યું: 39. મારી ઢીંગલી અને મારે બીજા બે દિવસ રોકાવાનું હતું. આખરે 12મી ગુરુવારે, લગભગ સાજા થઈને, અમે ઘરે પાછા ફર્યા. 15મીએ રવિવારના રોજ આર્માન્ડોને નવી વ્હીલચેરમાં તેના પિતા જિયુસેપ, ગોડમધર તરીકેના તેના મિત્ર મેરીયુસિયા અને વક્તૃત્વના મિત્ર તેના ગોડફાધર બેસિલિયો સાથે બાપ્તિસ્માના ફોન્ટમાં લઈ જવામાં આવ્યો હતો. મને પ્રસંગમાં હાજરી આપવાનો આનંદ ન હતો કારણ કે અંધશ્રદ્ધામાંથી બહાર આવેલા વડીલોએ અમને ઘરે રહેવાની સલાહ આપી હતી. એક નાનકડું નાસ્તો તૈયાર કરીને મેં મારી જાતને સંતોષી.

શ્રીસમ તરીકેનું જીવન અલગ હતું પરંતુ હું સારી રીતે મળી ગયો. મારી પાસે ઘણું દૂધ હતું, બાળક વધી રહ્યું હતું અને હું તેને દર અઠવાડિયે નર્સરી સેન્ટરમાં ચેક-અપ માટે લઈ જતો હતો.

કમનસીબે, બે મહિનાના અંતે હું ફેક્ટરીમાં કામ કરવા પાછો ગયો. ત્યારે નર્સરી ન હતી. દાદીમાએ એક-એક અઠવાડિયું તેની સંભાળ રાખવા સંમતિ આપી હતી.

જ્યારે હું છ વાગ્યાની શિફ્ટમાં કામ કરતો, ત્યારે જિયુસ કામ પર જતાં પહેલાં તેને પાટો બાંધી દેતો અને તેને તેના ગંતવ્ય સ્થાને લઈ જતો. બેભાન અવસ્થામાં આ બાળક પીડાઈ રહ્યો હતો અને હું તેની સાથે મળીને રડી રહ્યો હતો.

કમનસીબે હું કામ છોડી શક્યો નહીં. ધીમે ધીમે, વિશ્વાસ સાથે, અમે ત્રિપુટી તરીકે મુસાફરી ચાલુ રાખી: પ્રથમ ભોજન, પ્રથમ પગલાં અદ્ભુત વસ્તુઓ હતી. કિન્ડરગાર્ટનના પ્રથમ દિવસે જ્યુસને આખરે વધુ સારી ચૂકવણીની નોકરી મળી.

બે વર્ષ સુધી તેઓ પ્રાથમિક શાળામાં દરવાન હતા, ત્યારબાદ તેમને સમાધાનકારનું પદ સંભાળવા માટે પાલિકામાં બોલાવવામાં આવ્યા હતા.

આનાથી ફેક્ટરીમાં મારી નોકરી છોડી દેવાની અને બાળકને એક નાનો ભાઈ આપવાની રાહ જોતા મારી જાતને સમર્પિત કરવાની તક મળી. 17 ઓગસ્ટ, 1962 ના રોજ, અમારા બીજા બાળકના જન્મથી અમને આનંદ થયો. લ્યુસિયાનો સોનેરી વાળ સાથે હળવા ચામડીનો હતો, જે આર્માન્ડોની વિરુદ્ધ હતો. એક પરીકથા. રવિવાર 26 ના રોજ તેણે તેના પિતા જિયુસ, તેના ગોડમધર કઝીન મેરીયુસિયા અને તેના ગોડફાધર એન્ટોનિયો, જ્યુસના ભાઈ સાથે બાપ્તિસ્મા લીધું. આ વખતે પણ મારે ઘરે જ રહેવું પડ્યું. એકવાર મારી પ્રસૂતિ રજા પૂરી થઈ, મેં મારા બે સુંદર બાળકોને સમર્પિત કરવા માટે મારી નોકરી છોડી દીધી.

ઓક્ટોબર 1, 1962ના રોજ, આર્માન્ડોએ તેના વાદળી એપ્રોન અને ખભા પર સ્કૂલબેગ સાથે પ્રથમ ધોરણ શરૂ કર્યું. અમે શિક્ષક ચિત્તાને થોડા આંસુ સાથે તેને સોંપ્યું.

તે જ સમયગાળામાં, ડોમોડોસોલાના મેયરે ગિયુસને બોલાવ્યો અને તેમને શહેરની ઇમારતના બીજા માળે રહેવાની ઓફર કરી, જે મ્યુનિસિપલ મેસેન્જર નિવૃત્ત થયા ત્યારે ખાલી રહી. થોડા દિવસોમાં અમે ચાલનું આયોજન કર્યું. અમારી પાસે કેન્દ્રમાં તમામ સુવિધાઓ હતી. સાંજે, એકવાર મોટા દરવાજા બંધ થઈ ગયા, અમે શહેરના શાસકો હતા. અમે મેયરની ઓફિસની બાલ્કનીમાંથી નિરાંતે પ્રદર્શનો જોઈ શકતા હતા. અમારી બારીઓમાંથી આપણે સદીઓ જૂની પરંપરા સાથે બજારનો એક ભાગ જોઈ શકીએ છીએ.

દરમિયાન લ્યુસિયાનો તેના પ્રથમ પગલાં લઈ રહ્યો હતો: તે નગરપાલિકાના કર્મચારીઓનો માસ્કોટ બની ગયો હતો.

જિયુસના વેતનને પૂરક બનાવવા માટે હું નોકરીની શોધ કરવા માંગતો હતો. મેં મિત્રો માટે બારીઓ, પલંગ અને ગાદલા પહેરવાનું શરૂ કર્યું. શબ્દ ફેલાયો અને તેથી હું "પડદાની મહિલા" બની. તેના મફત સમયમાં, ગિયુસે લીટીઓની એસેમ્બલી તૈયાર કરવાનું શીખ્યા અને, ભગવાનનો આભાર, અમે વધુ આરામદાયક જીવનનો આનંદ માણવા સક્ષમ હતા.

1 ઓક્ટોબર, 1968ના રોજ, લુસિયાનોએ પણ શિક્ષક લુઈસા સેરી સાથે શાળા શરૂ કરી.

સમય ઝડપથી પસાર થયો. ઉનાળામાં અમે કેમ્પિંગ ટેન્ટ સાથે ઇટાલીની આસપાસ રજાઓ પર ગયા. કેટલીકવાર સિસિલી સુધી, મારા વતન સુધી.

જુલાઈ '73 માં અમે Val d'Aosta માં કેમ્પ કરી રહ્યા હતા અને મને ગર્ભાવસ્થાના પ્રથમ લક્ષણો દેખાવા લાગ્યા. 16 ફેબ્રુઆરી, 1974 ના રોજ, નાની બહેન ડેનિએલા લગભગ અઠાર વર્ષનો અર્માન્ડો અને બાર વર્ષનો લુસિયાનો માટે આવ્યો. તે કાર્નિવલનો સમયગાળો હતો અને જે લોકોએ ટાઉન હોલના દરવાજા પરની ગુલાબી રિબન તરફ જોયું તેઓને લાગ્યું કે તે મજાક છે. પેરિશ પાદરીએ અમને સલાહ આપી કે અમે ઇસ્ટરની રાત્રે બાપ્તિસ્માની ઉજવણી કરીએ, અમારા મિત્ર ગિઆના ગોડમધર તરીકે અને અમારા કાકા-સસરા બેનિટો ગોડફાધર તરીકે.

અંધશ્રદ્ધાને બાજુ પર રાખીને, આ વખતે મેં પણ 13મી એપ્રિલની રાત્રે આ કાર્યક્રમમાં ભાગ લીધો હતો. બીજે દિવસે વક્તૃત્વ સ્પર્ધામાં રિસેપ્શનમાં એકસો મહેમાનો હતા.

ડેનિએલા પણ મોટી થઈ ગઈ છે અને હવે અમે વૃદ્ધ થઈ ગયા છીએ. અમારા ત્રણ બાળકોએ અમને 7 પૌત્રો આપ્યા: સ્ટેફાનો, વર્જિનિયા, ગ્રેટા, લોરેન્ઝો, રેબેકા, લેટીઝિયા અને માટ્ટેઓ.

વાર્તા સમાપ્ત થઈ રહી છે. 19 સપ્ટેમ્બર, 2015 ના રોજ ગિઉસ અને મેં સાથે મળીને 60 વર્ષની ઉજવણી કરી.

અમે ભગવાન, અવર લેડી અને અમને પ્રેમ કરનારા બધાનો આભાર માનીએ છીએ.

વા માઝા કોન્સેટા મેઘ્વિઓ, નોવારા ડી સિસિલિયામાં 18 એપ્રિલ 1936ના રોજ જન્મેલા.

અનુક્રમણિકા

1. પિતાનું ઘર
2. આ દુનિયાની બહાર
3. રેતીમાં રમતો
4. તેલ, કોબવેબ્સ અને દુષ્ટ આંખ
5. ધુવડ
6. વોસિયા મને માફ કરો (તારાઓનો પ્રકાશ)
7. એમિલિયા
8. ગળી જવાની ફ્લાઇટ
9. સ્વર્ગનો દરવાજો
10. સુંદર તુસા
11. પોર્સેલિન ચહેરો
12. વાયોલેટ્સ
13. નવું જીવન
14. અમારા પ્રથમ માળાઓ
15. અમે ભગવાનનો આભાર માનીએ છીએ...

